

EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI

MÜCADELE

15 Günlük Siyasi Dergi 15 Eylül Yıl: 1 Sayı: 4 Fiyatı: 3000 TL. (kdv dahil)

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

EMPERYALİST SAVAŞA

KARŞI ÖRGÜTLENİM

12 EYLÜL'ÜN 10. YILINDA HALKIMIZA YENİ BİR SAVAŞ AÇILIYOR

İŞÇİLER, YOKSUL KÖYLÜLER, AYDINLAR, ÇALIŞARAK YAŞAYAN TÜM HALKIMIZI!

Özal iktidarı, 12 Eylül'ün 10. yılında, emperyalistler ve petrol şeyhlerinin çıkarları için, ülkemizi Ortadoğu halklarına karşı bir savaşa sürüklüyor. Ve bu savaşı bahane ederek, tıpkı 12 Eylül'de olduğu gibi, halkımıza karşı yeni bir savaş açıyor.

Özal iktidarı, tüm hakların gasp edildiği, devrimci-demokratik muhalefetin ezildiği, hiçbir hak ve hukukun olmadığı, halk çocuklarının emperyalistler ve tekeller için öldüğü, emekçilerin daha çok yoksullaştığı, işsizliğe ve sefaletle mahkum edildiği bir ortam yaratmak istiyor.

Dün 12 Eylül'cülerin yaptıklarını, bugün Özal iktidarı yapmak istiyor. Eğer köle gibi yaşamak istemiyorsak, halka açılan bu savaşa karşı çıkarak örgütlenmeliyiz.

Bizlerin egemen güçler gibi tankları, topları, uçak filoları yok. Ama işçilerin, yoksul köylülerin, gençliğin, emeğiyle yaşayan insanların sahip olduğu güç hiçbir şeyle kıyaslanamaz. Halkların gücü sınırsızdır.

Gücümüzü birleştirerek sesimizi yükseltelim. Yarın geç kalmış olmak istemiyorsak, bugün, her siyasi eğilimden devrimci, ilerici, demokrat insan, savaşa karşı olan herkes birleşmelidir.

Şimdi her mahallede, her kasaba ve köyde, her fabrikada, her işyerinde, her okulda, kısaca, bulunduğumuz her yerde savaşa karşı birleşme ve savaş karşıtı tavırlar alma zamanıdır.

Şimdi EMPERYALİST SAVAŞA HAYIR KOMİTELERİ kurarak, bunları ülkenin dört bir yanına yayma zamanıdır.

Eğer milyonlar EMPERYALİST SAVAŞA HAYIR derse,

Eğer milyonlar Özal iktidarına karşı,

-Bu savaş bizim savaşımız değil,

-Savaşa gitmeyeceğiz, gençlerimizi savaşa göndermeyeceğiz,

-Savaş yasaklarına uymayacağız,

-Emperyalistlerin ve petrol şeyhlerinin değil, Arap halklarının yanındayız

derse, oligarşi istediği gibi hareket edemeyecek, insanlarımızı emperyalist çıkarlar için köle gibi kullanamayacaktır.

Bu haksız savaşa karşı kadın-erkek, yaşlı-genç herkesin yapabileceği bir şeyler olduğunu unutmayalım. Gösterilecek tepkilerin sınırı yoktur. EMPERYALİST SAVAŞA HAYIR KOMİTELERİ kuruldukları her yerde, kendi koşullarına uygun her türlü tavır ve protesto biçimleriyle halkın tepkilerini ortaya koymalı, anti-emperyalist bilinci geliştirmelidir.

Emperyalist savaşa karşı çıkmak ve mücadele etmek herkesin görevidir.

Görev tüm halkındır; tüm ilerici, devrimci ve demokratlarındır. ★

BÜROLARIMIZ:

Adana Bürosu: Cemal Gürsel Cad. A.Hikmet İşhanı No:4/5
Ankara Bürosu: Marmara Sk. Kirmir Ap. No:12/17 Sıhhiye
Bursa Bürosu: Hacılar Konakardı Sk. Aslım İşhanı No:9/408 Kat:4
Denizli Bürosu: Bayram Yeri Zümrüt İşhanı No: 3
Elazığ Bürosu: 1. Harput Cad. Korkmaz İşhanı Kat:2 P: 24
Eskişehir Bürosu: Etnaf Sarayı Kat: 1 B-59
İzmir Bürosu: 436 Sk. No:18 Konak
Kars Bürosu: Kazım Karabekir İşhanı Kat:2 No:233
Kocaeli Bürosu: İstiklal Cad. Hafız Şerif Sk. Demirsoy İşhanı Kat:5
Kocaeli Gebze Bürosu: Hacı Halil Mah. 1218 Yasemin Sk.
Yunus Emre İşhanı Kat:3 No:3
Malatya Bürosu: Pak Kazanç İşhanı Kat:4 No:121-122
Samsun Bürosu: Kale Mah. Orhaniye Geçidi Kefeli Yusuf İşhanı No:10 Kat:6
Amsterdam Bürosu: Overtoom 274 Amsterdam Hollanda
Basel Bürosu: Deniz Kitabevi ve Film Kaseti Feldbergstr. 53 4057 Basel İsviçre
Franfurt Bürosu: Tietter U.Folklore e.v. Mainzerland Str. 147 6000
 Frankfurt a.m. 1 Almanya
Londra Bürosu: Nesimi Erbay 79 Dunsmure Rd. London N.16 İngiltere
Paris Bürosu: 38 Rue d'Hautville 75010 Paris

Fiyatı: 3000 TL. Almanya: 4 DM. Fransa: 13.5 FF. İsviçre: 4 SF Hollanda: 5 FL
 İngiltere: £ 1.5

ABONE KOŞULLARI:

Yurtiçi Abone: 6 Aylık 33000 TL, 1 Yıllık 66000 TL.
Yurtdışı Abone: 6 Aylık 45 DM, 1 Yıllık 90 DM.
Hesap No: Gülten ŞEŞEN Türkiye İş Bankası Aksaray Şubesi-1002300 951718

ABONE KARTI

lütüfen fotokopisini çekin

Adım: .....
Mesleğim: .....
Yaşım: .....
Adresim: .....

6 Aylık/1 yıllık abone bedeli olan 33000/66000 TL'yi, Türkiye İş Bankası, Aksaray Şubesi'nin 1002300 951718 No.lu hesabına Gülten ŞEŞEN üzerine yatırdım.
 Banka alındı belgesi ektedir.

Sahibi: Haziran Yayıncılık ve Tic. Ltd. Şti Adına Gülten ŞEŞEN
Yz.İş.Md.: Erdoğan Yaşar KOPAN
Baskı: Serler Matbaacılık
Yönetim ve Yazışma Adresi: Binbirdirek Mah. Terzihane Sok. Kaleağası İşhanı
 No:11 Kat:1 Tel:516 24 14 SULTANAHMET/İST.

İÇİNDEKİLER

Görev Emperyalizme ve Özal İktidarına Karşı Mücadele Etmektir	3
12 Eylül Sorumlularının Yakasına Yapışalım	4-5
Emperyalizm İlaç ve Çocuk Mamasını da Sömürüsüne Alet Ediyor	6
Ekmeğimizi Savunacağız	7
"Ben İşkenceci Değilim"	8
Cumhuriyet Bildiğini Okumaya Devam Ediyor	9
Belediye İşçilerinden Devrimci Tavr	10
Sağmalcılar Cezaevi Ali Kurt'un Çiftliği Olmayacak	11
Emperyalist Savaşın Karşısına Halkın Örgütlü Gücünü Dikelim	12-14
"Son Sözleri Biz Değil Sizler Söyleyeceksiniz"	15-16
Örgütlülüğümüzü Halktan Aldığımız Güçle Pekiştirelim	17
Devrimcilere Uzanan Bir El Daha Kırıldı	18
KAM-SEN'in İşyerlerine Girmesini Gerici-Faşist Yöneticiler Engellemez ..	19
EĞİT-DER 22. Kongresinde Eski Dostların Yolları Ayrıldı	20
"Emperyalist Savaş İşçi Sınıfına Karşıdır"	21
BEMEKAD'ı Bilincimizle, Yüreğimizle Yaşatacağız	22
Kamuoyundan	23

EMPERYALİST SAVAŞA KARŞI ÇIKMAK İÇİN DAHA FAZLA ÇABA SARF ETMELİYİZ

Devrimci Sol Güçlerin emperyalist savaşa karşı aldığı tavır doğrultusundaki etkinlikleri giderek geniş kesimlerde yankısını buluyor. Etkinliklerin kamuoyu gündemine girmesi olumlu sonuçlar doğururken, kitlelerin duyarlılığı da kendini dışa vurmaya, savaş karşıtı tavırlar yaygınlaşmaya başlıyor.

Bir süre önce Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda Emek Çocuk Kulübü'nü destekleyen 25-30 kadar çocuk, üzerinde "Savaş Değil Özgürlük İstiyoruz" yazılı pankartı asarken, savaş karşıtı tepkilerini dile getiriyorlardı. Yoğun ilgi gören çocuklar bunun ardından bir imza kampanyası açıyorlardı.

Ortaköy Halk Sahnesi Oyuncuları'nın birçok işyerinde sergilediği oyun ise savaşın halkımıza getireceği olumsuz sonuçları tüm çıplaklığıyla gözler önüne seriyordu.

"Ortadoğu Ortadoğu Halklarının" ismiyle yapılan miting başvurusu ve başvuruya paralel olarak sürdürülen yoğun ajitasyon-propaganda çalışmaları da yine kamuoyunda destek buluyordu.

Emperyalist savaşı protesto içerikli el ilanları, pankart ve bildiriler yine kamuoyuna yansıyan etkinlikler arasındaydı.

Son olarak gündeme getirilen savaş zamları da emperyalist savaşa destek olmanın halkın sırtına bindirdiği yük oldu.

Savaş zamlarına karşı da sessiz kalmayan, tavır alan Devrimci Sol Güçlerin Edirnekapi ve Kadıköy'de gerçekleştirdiği savaşı ve savaş zamlarını protesto gösterileri, İETT plantonluklarındaki bilet ve mavi kartlara el konularak halka dağıtılması eylemleri de basına yansıyan haberler arasında yer aldı. Zamları protesto için banliyö trenlerine biletsiz binilmesi ve banliyö vagonlarında gerçekleştirilen propaganda kamuoyunun ilgisini çeken eylemliliklerden oldu.

Emperyalist savaşa karşı duyulan tepkinin dışa vurulmaya başlaması, polis, başvurusu yapılan yasal mitingin propaganda çalışmalarını yürüten insanlara da saldırısına yol açtı. Pankart ve afiş asmak için savcılığın verdiği izin belgesini gösterenler bile polisçe gözetimine alınırken, THD (Türk Hemşireler Derneği) İstanbul Şubesi gerekçesiz olarak kapatılıyor, SKDD, ÇİHKAD ve İYÖDER ise arama adı altında talan ediliyor, insanlar keyfi bir biçimde gözetimine alınıyorlardı. ★

SAMANDIRA'DA HALKA KARŞI SAVAŞ PROVASI YAPILIYOR

İstanbul Samandıra'da 10 Eylül gününden bu yana tam bir işgal yaşıyor. Yoksul ama onurlu insanların, sorunlarına sahip çıkarak örgütlendiği SKDD ve çevresi 20 cömse dolusu asker, bir o kadar da polis kuvvetiyle düşman toprağı gibi işgal edilip çembere alınmış durumda. Halk evlerinde gözetim altında tutuluyor ve terör estiriliyor.

Evet, 12 Eylül'ün 10. yılında halkımıza açılmak istenen yeni bir savaşın ne anlama geleceğinin ilk işaretlerinden tüm bu olanlar.

Buna karşın, basın ise hiçbir şey olmamışcasına küçük bir haber bile geçmiyor. Dergimiz yayına girerken, işgal sürüyordu. Gelişmelerin nasıl sonuçlanacağını yaşayarak göreceğiz. ★

MÜCADELE'MİZE SAHİP ÇIKALIM

Dergimizi susturmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Baskılarını arda arkası kesilmiyor. Hemen her sayımız toplanıyor ve neredeyse her yazımız hakkındaki davalar açılıyor. Yazı işleri müdürümüz hakkında on milyonlarca liralık onaylanmış cezalar ve şu anda süremekte olan bir o kadarlık ceza talepleri var. Bundan sonrası da her çıkaracağımız derginin maliyetinin içinde, verilecek on milyonlarca liralık para cezalarını hesaplamak durumundayız. "MÜCADELE bizim." dediğimiz müddetçe, koşullarımıza düştükçe okurlarımızın maddi katkılarını bekliyoruz.

Bu amaçla, MÜCADELE'mizi desteklemek için bir bağış kampanyası başlatmak istiyoruz. Okurlarımızın gerekli duyarlılığı göstererek ellerinden geleni yapacaklarına inanıyoruz. Bunun için, dergimize gönderilecek bağışlar için Gülten Şeşen adına ayrı bir hesap numarası açtık.

MÜCADELE'mizi Güçlendirmek,

MÜCADELE'mize Sahip Çıkmak İçin

Dayanışmaya Yükseltelim.

Bağışlarınız İçin;

PAMUKBRANK AKSARAY-İST. ŞUBESİ HESAP NO: 01313514

GÖREV

EMPERYALİZME VE ÖZAL İKTİDARINA
KARŞI MÜCADELE ETMEKTİR

Oligarşinin halkımıza açık savaş ilanı olan 12 Eylül'den günümüze tam 10 yıl geçti. Devrimci muhalefeti, ulusal hareketi, bir bütün olarak sınıf mücadelesini bastırmak ve ezmek, ABD emperyalizminin ve tekellerin sermayenin hakimiyetini güçlendirmek için açılan bu savaş bugün hala sürüyor olsa da, devrimci ve ulusal anlayışların yeniden siyasi arenada yer almasıyla birlikte amacına ulaşamadı. Devrimci, yurtsever muhalefet her gün biraz daha gelişip güçlendi. 12 Eylül generallerinin ve emperyalizmin programı bu yanı sıra iflas etmiştir. Bu yüzden ki, bugün oligarşi, emperyalizm ve tekellerin çıkarına devrimci-demokrat muhalefeti ezme için, Ortadoğu'daki gelişmeleri bahane ederek, halkımıza yeni bir savaş açıyor.

12 Eylül'e karşı mücadele etmenin, en azından direniş hattında mevzi tutmanın önemini anlamayanlar, bugün de aynı şekilde, halka ilan edilen savaşa karşı mücadele etmenin önemini anlayamamakta, izlenecek politika ve taktikler konusunda şaşkınlığa düşmekten kurtulamamaktadır.

12 Eylül'e karşı savaşmak yerine, yurtdışında "birlik" söylemiyle yıllarını geçirenler, tarihten ve yaşanan deneylerden ders almamakta ısrar ederek, korün değişimini bellediği gibi, hala "birlik" deyip durmakta, küçük burjuva kibirliliğini elden bırakmadan, kendileri gibi düşünenleri kolaylıkla "sekte" ve "marjinal" ilan edebilmektedir. Kitlelerin kendiliğinden mücadelesi, devrimcilerin örgütlü muhalefeti, ulusal hareket ve bilincin yükselmesi, katliamlar, ölümler, hak ve özgürlüklerin gasp edilmesi, hemen hiçbir şey onları ilgilendirmemektedir. Ya birlik olunur ya da hiçbir şey... Bu mantık kendi gerçekleri haline gelmiştir. Kitleler kendi deneyleriyle öğreniyorlar ve savaşıyorlar ama ne yazık ki "birlik" söylemini bozuk plak gibi yineleyen bilgiç sol, yaşanan deneylerden bile öğrenmemekte ısrar ederek, kitlelerin mücadelesinden uzak, "meşru" ve de güvenceli mekanlarda, devrimcilere ve halka vaaz vermeye devam ediyor.

10 yılı aşkındır söylüyoruz, yazıyoruz. Söylemeye ve yazmaya devam edeceğiz. Emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadele içerisinde oluşmayan ve bu mücadele içinde güçlenmeyen hiçbir birliğin yaşama şansı yoktur. Birlik üzerine aylarca, yıllarca süren toplantılar yapmak, sayısız kitap-broşür yayınlamak, yüzlerce sayfalık programlar çıkarmak, en küçük nüanslarda bile sözde anlaşmış olmak hiçbir şey ifade etmeyecektir. Bu bizim hayal dünyamızda ürettiğimiz bir şey değil, "birlik" söylemini dilinden düşürmeyenlerin 15 yıllık tarihidir. Merak edenler, '75'lerden bu yana kimlerin

birlik çağrısında bulunduğunu, sonuçlarının neler olduğunu inceleyebilir. Görülecektir ki, yapılan birliklere katılmayanları hainlik sıfatına layık görecektir, kadar ısrarlı ve iddialı olanlar bile, masa başından kalkıp pratik bir eylem gerçekleştirmeye veya yurtdışından ülkeye adım atmaya fırsat bulamadan, o ünlü birlikler kağıttan şatolar gibi yıkılmış, parça parça olmuş, çok geçmeden karşılıklı suçlamalar ve savaş başlamış, sonuçta "evli evine, köylü köyüne" dönmüştür.

10 yılı aşkın süredir, değişik çevreler tarafından aralıklarla denenecek, "Mücadele edeceğiz." diye halkı ve devrimcileri aldatmaktan ve birlik özlemlerini sömürmekten öteye gitmeyen, adeta mücadele etmemenin kılıfı haline gelen masabaşı birlik söylemlerine artık bir son vermek gerekir. Bugün oligarşi halkımıza karşı yeni bir savaş açıyor. Emperyalizm her zamankinden daha cüretkar. Önünde halkların gücünden başka hiçbir engel yok. Böylesi koşullarda emperyalizme ve oligarşiye karşı durabilmek, oligarşinin halklarımızı ezme ve devrimci mücadeleyi yok etme amaçlı savaş politikasını başarısız kılabilmesi için, her gün biraz daha radikalleşen, ülke sathına yayılan, iktidar perspektifli bir mücadeleyi örgütlemek ve yürütmek gerekiyor. Bunu yapmayarak, "birlik" adına kenarda durup vaaz vermek, objektif olarak, halklara ihanet demektir.

Biz, emperyalizme ve faşizme karşı olan, 12 Eylül'ün sivil uzantısı Özal'ın ABD yandaşlığına ve savaş politikasına karşı çıkan, bağımsız ve demokratik bir Türkiye isteyen tüm güçlerin eylem ve güç birlikleri temelinde birlikte yapabilecekleri çok şey olduğuna inanıyoruz. Ama bunun için önce mücadele arenasına çıkmaya karar vermek, basit hesaplar yapmaktan uzak, neyi niçin yaptığını bilen bir anlayışa sahip olmak gerekir.

Bugün kısmi farklarla hemen herkesin birleşebileceği bir zemin var: Emperyalizmin Ortadoğu'da hegemonya kurma çabasına ve siyasi iktidarın halklarımıza karşı açtığı savaşa karşı sesimizi yükseltmek, mücadele etmek... Bu, herkesin rahatlıkla birleşebileceği ortak bir zemindir.

ABD emperyalizmi Ortadoğu halklarına karşı savaş açarken, Özal iktidarı da halkımıza karşı bir savaş açmıştır. Daha şimdiden, zamlar, grev yasakları, yeni baskılar vb. gündemdedir ve bunları yenilerinin izleyeceği kimse için sır değildir.

Biz, emperyalizmin ve oligarşinin bu politikasına karşı birleşelim, örgütlene lim ve halkımızın kurtuluş mücadelesine öncülük edelim diyoruz. Aylarca süren tartışmalara, yüzlerce sayfalık yazılı metinlere, programlara hiç gerek yok. He-

def açık. Sorun, ilerici-devrimci güçlerin savaşıp savaşmamaya karar vermesi sorunudur. Eğer bu kararı bugünden vermez, buna göre hazırlık yapmaz, güçlerimizi istihdam etmez ve örgütlenmezsek, tıpkı 12 Eylül'de olduğu gibi, yine yüzlerce sayfalık metinlerle "geri çekilme"nin edebiyatı yapılacak, yıllar, daha toparlanmaya fırsat bulamadan, yeniden yenilmenin nedenlerini tartışmakla geçecek tir.

Bugün iç içe geçmiş iki görevle karşı karşıyayız. Birincisi, iktidarın Ortadoğu'daki gelişmeleri bahane ederek halkımıza açtığı savaşı devrimci bir dönüşüme uğratmak, ikincisi, ABD emperyalizminin Ortadoğu'da tek egemen güç ve tüm zenginliklerin sahibi olmak için halkları birbirine düşman etme, kırdırma ve katletme politikasına karşı çıkmak, halkların kurtuluş mücadelesini savunmak ve onlarla dayanışma ve destek içinde bulunmaktır.

Halklarımıza ve Ortadoğu halklarına karşı bu devrimci görevi yerine getirmek, içinde bulunduğumuz aşamada vazgeçilmez ve tayin edici olup, tarihsel bir öneme sahiptir.

Devrimci görevin ve hedefin bu kadar açık ve net olmasına karşın, solun büyük çoğunluğu bu konuda doğru politikalar üretmekten uzaktır. Tüm "birlik" söylemleri sözde kalmakta, somut, programlı güç ve eylem birliklerini engellemek için olmadık şeyler yapılmaktadır.

Bütün engellemelere, ciddiyetten uzak tutumlara rağmen "Gerçekimiz bul" diyerek güç ve eylem birliklerinde ısrar etmek gerekiyor. Marksist-Leninistler politika ve taktiklerinde kendilerine güvenen, neyi niçin yaptığını bilen insanlardır. Bu anlamda, başkalarının olumsuzlukları, halkımıza karşı taşıdığımız sorumluluğun gerektirdiği bilinçle hareket etmemize engel olmamalıdır.

Bugün Ortadoğu'da ABD emperyalizminin hegemonya kurma ve halkları birbirine düşman etme, kırdırma ve katletme politikası, bir bütün olarak Ortadoğu'yu bir ABD üssü haline getirme çabası karşısında, diğer bütün ilişkiler ikincil plana düşmek zorundadır. Dillere pelesenk edilen Saddam'ın gericiliği, Kürtleri katletmiş olduğu, şoven amaçlarla hareket ettiği vb. kimsenin yadsıyamayacağı gerçeklerdir ama bunlar Ortadoğu bütünü içerisinde düşünüldüğünde, bugün için geri plana düşmek zorundadır.

Iraklı devrimcilerin ise bizlerden farklı olarak, ABD hegemonyasına karşı çıkarken, gericici Saddam iktidarını da yıkmayı hedeflemesi çok doğaldır. Saddam'ın şovenizme ulaşan milliyetçiliğinin Arap halklarını kurtuluşa götürmeyeceğini ortaya koyarak, halklarına gerçek kurtuluş

yolunu göstermelidirler. Ama bunu yaparken, emperyalizmin yedeğine düşmemelidirler. Bunun pratikte hangi taktiklerle yürütüleceği, koşullara göre değişkenlik gösterebilir. Sorun, bu ideolojik perspektif ışığında hareket edilmesi gerektiğidir.

Ortadoğu'da ortaya çıkan son gelişmelerle ilgili kimin nasıl bir tavır aldığına şöyle bir bakılırsa, hemen her kesimin, soruna kendi milliyetçi çıkarları açısından yaklaştığını görürüz. Dünya ölçüsünde enternasyonalist anlayışın gerilemesi değişik uluslardan devrimcileri etkilemekte, bu, milliyetçi-pragmatist bakış açısının etkili olmasına ve doğalmış gibi görünmesine neden olmaktadır. M-L'ler milliyetçi bakış açısından uzak, enternasyonalist bir tutumla soruna yaklaşabilmelidirler. Dünya halkları ve proletaryasının genel çıkarları yerine, kendi ulus çıkarları noktasında ortaya çıkan her tutum milliyetçiliğin damgasını taşımak zorundadır. Bu anlamda, alınacak tavırların, ABD emperyalizminin hegemonyasına bağlı olarak, devrimci olup olmadığı ortaya çıkacaktır.

Biz "Ortadoğu Ortadoğu Halklarının" derken, soruna bütün halkların çıkarları noktasında yaklaşıyoruz. Kürt milliyetçilerinin Halepçe'yi öne çıkararak Saddam'ı hedeflemesi ve emperyalistlerden destek beklentileri, Filistinlilerin Saddam'la birleşmesi, soruna enternasyonalist bir bakış açısıyla değil, kendi ulus çıkarlarını öne çıkaran milliyetçi bakış açısıyla yaklaşıldığının en çarpıcı örnekleridir. Pragmatizm, milliyetçiliğin ayrılmaz bir parçasıdır ve Ortadoğu'da bugün hemen tüm kesimler bu eksenle hareket etmektedir.

Ülkemizde kimileri, Saddam'ın gericiliğinden hareketle, Ortadoğu'da olan bitenler için "it dalaşı" ifadesini kullanıyor. Bu politikasıdır. Saddam'ın İran'la savaşıırken ABD'nin yedeğinde olması, bugün şoven amaçlarla hareket etmesi, Ortadoğu liderliğine soyunması, içteki gericiliği vb. öne sürülerek, ABD'nin hegemonyasını pekiştirmesine sessiz kalınmaz. Eğer ABD emperyalizminin Ortadoğu'ya kalıcı yerleşerek bölgenin tek sahibi olmak istediği tespitini yapıyorsak, biz tarafsız demektir. Bizim tarafımız, ABD politikalarına en soldan muhalefet etmek, karşı çıkmaktır. O politikaları destekleyen ABD işbirlikçilerine karşı da tavır almaktır.

Bu noktada, Saddam gibi gericici rejimlere karşı çıkmak ve onları devirmek, bizim değil, o ülke devrimcilerinin görevidir. Bizim görevimiz, halkların çıkarlarını savunma noktasından hareketle, ABD emperyalizmine karşı çıkmak, emperyalizmin yedeğine düşmeden kendi gericici rejimlerini yıkmaya mücadelesi veren devrimcilerle dayanışma içinde olmaktır. ★

12 EYLÜL SORUMLULARININ YAKASINA YAPIŞALIM

12

Eylül 1980 sabahı, emperyalizm ve oligarşinin adına haykırdı 5 Amerikancı faşist general: "Teslim olun!" İşçilere, memurlara, yoksul köylülere, öğrencilere, özcesi, kadını, erkeği, genci, yaşlısıyla ülkemiz halklarına "Teslim olun!" dediler.

12 Eylül, Türkiye halklarına açılan savaş bayrağı oldu. 45 milyon halk, beş generalce teslim alınmaya çalışıldı.

Ne için, kim için?..

Emperyalizm ve işbirlikçilerinin çıkarları için.. Bir avuç parababası için... IMF programının uygulanabilmesi için... Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin boğulması için...

Ülkenin, 12 Eylül sabahı 04.00'te tanklarla, panzerlerle, mitralyözlerle, on binlerce asker ve polisle işgal altına alınması bunun içindi.

Ne oldu? Başarıldıkları neydi?

Devrimcileri, ilericileri, yurtseverleri işkence tezgahla-

rında, darağaçlarında, Ölüm Oruçlarında, sokaklarda, dağlarda katletmeyi, on binlercesini tutsak almayı başardılar. IMF programını hayata geçirip halkımızı soyup soğana çevirmeyi başardılar. Sosyal çöküntüyü, yozlaşmayı, fuhuşu geliştirmeyi başardılar. Ülkemizi ucuz emek cennetine çevirmeyi, kölelik anlaşmalarıyla emperyalizmin bölge karakolu olmayı başardılar. Anayasası ve yasalarıyla açık faşizmi kurumlaştırmayı başardılar. Örgüt-süzleştirmeyi, örgüt fobisi yaratmayı bir dönem de olsa başardılar.

Ama direnenleri teslim almayı, yarattıkları korku çemberini kalıcılaştırmayı başaramadılar. Devrimciler yine mücadelenin ön saflarında. Halk artık örgütleniyor, hakını arıyor, sokağa dökülüyor, eylem yaparak tepkilerini açığa vuruyor. Yurtseverler bir ulusu yeniden biçimlendirerek ayağa kaldırırken, Devrimci Hareket sınıf mücadelesine damgasını her geçen gün daha da fazla vuruyor.

ABD emperyalizminin Ortadoğu halklarına yönelik sal-

dırısına gönüllü destek, 12 Eylül'ün sivil devamcısı, işbirlikçi Özal iktidarından geldi. Meclisten alınan yetkiyle, Türkiye insanı emperyalizmin kanlı oyununda, kaniyle, canıyla kullanılmak isteniyor. Ülkedeki emperyalist askerlerin varlığı yetmiyormuş gibi, yenilerinin çağrılmasının, halkımızın emperyalist çıkarlar ve üç beş petrol tekeli, petrol şeyhleri için kanının aktırılabilmesinin yetkisi alındı meclisten.

Evet, oligarşi 12 Eylül faşist cuntasının 10. yılında, halklarımıza ve Ortadoğu'nun mazlum halklarına karşı yeni bir savaş açıyor. Egemenlerin ağzına çalınacak bir parmak bal için halkımızın kanı satışa çıkarılıyor.

Hayır diyoruz! Emperyalist savaşa hayır!

Türkiye halklarına kan, gözyaşı, daha fazla sefalet getirecek, ulusal onurumuzu ayaklar altına alacak bu savaşa hayır diyoruz.

Herkesi savaşa karşı direnmeye, gençlerimizin kanını dökmek isteyenlerden hesap sormaya, yakalarını bırakmamaya çağırıyoruz.

"EMPERYALİST SAVAŞA HAYIR KOMİTELERİ"nde örgütlenmeye,

EMPERYALİZME KARŞI BAĞIMSIZLIK,

FAŞİZME KARŞI DEMOKRASİ,

SÖMÜRÜYE KARŞI SOSYALİZM

için mücadeleye çağırıyoruz. Kavgaya, işbirlikçileri yaptıklarına pişman edecek bir kavgaya çağırıyoruz. Emperyalizm ile kölelik anlaşmalarına imza atan, ülkemizi emperyalizmin jandarması yapan 12 Eylül'cülerden ve onların bugünkü sivil uzantısı savaş kışkırtıcısı Özal iktidarından hesap sormaya çağırıyoruz.

Mücadele edelim, BİZ KAZANACAĞIZ. ★

"12 Eylül Hukuku savaş hukukudur"

12

Eylül'e hukuksal uygulamaları açısından yaklaşırsak, ortada burjuva anlamda bile hukukun bulunmadığı görülecektir. O nedenle, hukuk dışılığın hukuku olan bu dönemi "12 Eylül Hukuku" olarak nitelendiriyoruz. Her şey, faşizmin hiçbir kurala bağlı kalmaksızın, pervasız, açık icraatına uygun biçimde işletilmiştir. 90 gün süren gözaltılar işkencenin en yoğun haliyle yaşanmasıydı. Ardından, mesleğimizi adeta gereksizleştiren uygulamalarla, sanıkların ve bizlerin savunma hakkının emir-komuta uygulamaları ya da yasa dışı terörle yok edilmesi, ortada hukukun zerresini bırakmamıştır.

Sonraki dönem ise, 12 Eylül'ün sivilleşmesi, "12 Eylül Hukuku"nun kurumsallaştırılmasının ötesine geçmemiştir. Dikkat edilirse, gerek "82 Anayasası, gerekse de buna bağlı olarak çıkarılan yeni yasalarla, cunta döneminin tüm uygulamalarına yasal, sivil kılıf geçirilmiştir. Yani özde değişen bir şey yoktur. Bugün ise savcılık ve mahkeme kapılarında adeta "Adalet Kapalıdır" tabelası var. Savaş hazırlıklarına başlandığı bugün, polis-savcı-yargı üçlünün işbirliği, hiçbir kılıf uydurmaya ihtiyaç duymayacakları denli artırılmıştır. Cezaevlerinde avukat görüşü engellenmekte, hemen her gün duruşmalarda sanık ve sanık avukatlarının dışarı atılması olayları yaşanmakta, yasadışı uygulamalar hakkında yaptığımız tüm suç duyuruları formaliteye dönüşmektedir. Gözaltına alınan herhangi biriyle avukatının görüşmesi önüne her gün yeni engeller çıkarılmakta ve verilen haklar kullanılmaz hale getirilmektedir. Bu konuda sanık ile avu-

Avukat Zerrin SARI

katının gözaltı süresinde görüşmesi için yasal düzenlemenin biçimsel bir haktan öte anlamı yoktur.

Bunun üzerine, bir de savaş halinin eklendiğini düşünün. Ne olacaktır? Açıkça söyleyelim, mesleğimize gerek kalmayacaktır. Çünkü savaşta hukuk, yasa yoktur. Bugün yasadışı uygulamalar karşısında başvurduğumuz merciler "Ne yapalım, elimizden gelen bir şey yok." diyorlar. Savaş durumunda ise "Savaş var, savaş hali geçerli." diyecekler. Ortada biçimsel olarak bile hukuk, yasa bırakmayacak böyle bir savaş haline karşı çıkmalıyız. Devrimci Mücadelede Avukatlar, hukukçuluğun ötesinde, emperyalist amaçlı bu savaşa karşıdır. Böyle bir savaşı engellemek için, herkesin yapabileceği bir şeyler olduğuna inanıyoruz. Meslektaşlarımızın ise, sadece hukuk insanı olmaları, hukuka sahip çıkmaları noktasından hareketle de olsa, savaşa karşı durmaları gerektiğini söylüyoruz. Bunun için, örgütlü olmaya, güçlerimizi birleştirmeye ve bugün her alanda oluşturulmaya çalışılan "EMPERYALİST SAVAŞA HAYIR KOMİTELERİ"nde yer almaya çağırıyoruz. ★

BASIN EMEKÇİLERİ:

"Basın çalışanları savaş kışkırtıcılığına araç olamaz"

12

Eylül, tam anlamıyla, sahibinin sesi bir basın yarattı. Bindiği gibi, darbeden hemen iki gün sonra, 14 Eylül 1980'de, Genelkurmay Başkanlığı TRT Haber Dairesi'ne "Haberde Uyulması Gerekli Hususlar" başlığıyla bir kararname yolladı. Dediler ki "Aleyhimize olmayan her haber verilebilir. Örgüt isimleri olmayacak. Komünist örgütler, dış komünist partilerin uzantıları şeklinde verilecek.", "Bunların fotoğrafları halka hasmane ve pişman olmuş biçimde olacak." vb. TRT devletin kuruluşuydu, talimata uydu. Peki, ya basın? Yani o "özgür" ve "sansür edilemez" basın? Onlar da, kraldan kralcı bir mantıkla, denileni yaptılar. Basın bütün bu dönem boyunca yalan yazdı, faşizmin demagojik söylemini kullandı. İlerici, demokrat, devrimci örgüt ve kişiler tek yanlı propagandayla sürekli karalandı, halk TV'de gördüğü, radyoda duyduğu yalanlardan daha fazlasına basında tanık oldu.

Bugün de değişen fazla bir şey yok. Sadece biraz daha fazla yazılabiliyor. Basın emekçilerinin gayretleriyle belki birkaç haber, deyim yerindeyse, aradan kaçıyor.

Basının tavrı, bugün savaş karşısında da tek kelimeyle iğrençtir. Tekellerin yönlendirdiği basın açıkça savaş kışkırtıcılığı yapıyor. Emperyalist basın-yayın organlarından alınan tek yanlı haberlerin verilmesi ve iktidarın işbirlikçi, savaş yanlısı tutumunu destekleme dışında bir şey yapılmıyor. Tek tük savaş karşıtı yazılar ve haberler ise arada boğulup gidiyor. Daha şimdiden durum böyle. Savaşa girildiğin-

de, tam anlamıyla, devletin savaş borusunu çalan bir basınla karşılaşacağız.

Biz basın emekçileri, bu onursuz tavra ortak olmak istemiyoruz. İstemediğimiz içindir ki, konuya ilişkin olarak TGS ve ÇGD yönetimlerine birer dilekçe ile başvurduk ve savaşa, basının bir savaş borazanına dönüştürülmesine duyarlı olunmasını, buna karşı çıkılmasını, bu duyarlılığın aktif ve ses getirecek tepkilerle açığa çıkarılmasını talep ettik. Dilekçelerimizde TGS tüzüğü'nün 2. vb. maddelerinin yanı sıra, ÇGD tüzüğü'nün özellikle "Basın çalışanları savaş kışkırtıcılığına araç olamaz. İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'nde ve Helsinki Konferansı kararında belirtilen ilkelere bağlı kalır. Gazeteci bağımsızlığı ve demokrasiyi vazgeçilmez ilke kabul eder." diyen 8. maddesine işaret ettik. Buna karşın, gerek TGS, gerekse ÇGD, gazetelere ilan vermektен, demec yayınlamaktan öteye gitmediler. İyi niyetli bir yorumla, bunu da ileri bir adım olarak değerlendiresek de, hiçbir şekilde yeterli değildir.

Savaş karşıtı mücadelemizi aktif bir tarzda geliştirerek genel kamuoyu tepkisinin parçası olabilmeliyiz. Kamuoyunda savaşa karşı yaratılacak güçlü bir tepki, ister istemez, basının tavrını da bir ölçüde etkileyebilecek, en azından, açıktan savaş kışkırtıcılığının önüne geçilebilecektir. Basın emekçileri olarak, biz de üzerimize düşeni yapmalı, SAVAŞA HAYIR diyenlerin saflarına gücümüzü eklemeliyiz. Bu doğrultuda "EMPERYALİST SAVAŞA HAYIR KOMİTELERİ"ni destekliyoruz, hayatın her alanında kurulmasını savunuyoruz. ★

"12 Eylül'de acıların en büyüğünü yaşadık"

12 Eylül'le halka karşı açılan savaş öyle bir savaştı ki, Türkiye, insan hakları açısından, tarihinin en karanlık dönemini yaşadı. Acıların en büyüklerini yaşadık. Ölüm Orucunda yitirdiklerimiz bizim evlatlarımızdı.

Biz de itilip kakıldık. Durmuş Akşen, Adnan Özbey, Muzaffer Akkaya gibiler tarafından coplatırıldık, yerlerde sürükledik, gözaltına alındık, işkence gördük, tutuklandık. Şimdi "İşkence yapmadık." diyorlar. Hayır, evlatlarımıza, bize yapılanları, ödediğimiz bedelleri unutmadık. İki elimiz hep yakalarında olacak.

Niye, neden yaptılar? Neydi evlatlarımızın "suç"u?

Onların "suç"u, sömürüye karşı durmaktı.

Onların "suç"u, BAĞIMSIZ TÜRKİYE istemektir.

Onların "suç"u, faşizme karşı direnmektir.

Onların "suç"u, insanlık onurunu canları pahasına korumaktır.

Şimdi, savaş diyorlar yine. Ne için savaş? Kimin için savaş?

Emperyalistler, kasalarını petrol paralarıyla doldursunlar diye mi?

İşbirlikçiler, ABD'ye sadakatlerini ispatlasınlar diye mi?

Ortadoğu'da Amerikan imparatorluğu

**TAYAD Yönetim Kurulu Üyesi
Sultan ÇELİK**

kurulsun diye mi?

Özal iktidarı, daha fazla sömürü için emperyalistlerden kredi alsın diye mi?

İnsanlarımız daha fazla ezilsin, işkenceden geçirilsin, mücadele ederek kazanılan demokratik mevziler yok edilsin diye mi?

Hayır! Bin kere hayır diyoruz!

Biz bu savaşı istemiyoruz. Biz evlatlarımızın kanının akıtılmasını, anaların babaların evlat acısını daha fazla duymasını istemiyoruz. Zaten yeteri kadar ihlal edilen insan haklarından hiçbir şey kalmamasını istemiyoruz.

Bunun için, savaşa karşı olan herkesi güç ve eylem birliğine çağırıyoruz. Güçlerimizi "EMPERYALİST SAVAŞA HAYIR KOMİTELERİ"nde birleştirmeye, iktidarı yakasına yapışmaya çağırıyoruz. ★

"12 Eylül'ün memurlar üzerindeki askeri yaptırımlarına izin vermeyeceğiz"

Biz memurların, 12 Eylül öncesi de sendikal hakkı yoktu. Yine, devletin emeğimize biçtiği değeri yetinmek zorundaydık.

Ama genel toplumsal muhalefetin boyutlarına paralel olarak, TUM-DER, TÖB-DER gibi örgütlenmelerimizle mücadele ediyor, sesimizi yükseltiyorduk. 12 Eylül açık faşizmi bunları da yok etti. Devlet memuru olmak asker olmakla eş anlamlı hale geldi. Devlet daireleri kışla disipliniyle yönetilmeye başlandı. Emekli generaller, albaylar bunların başına getirildi. İlerici-devrimci memurlar ya işten atıldı, sürüldü ya da işkencelerden geçirilerek cezaevlerine dolduruldu. Artık 12 Eylül korkusunun kabuğu parçalandı. Tüm toplum kesimleri gibi biz memurlar da, mücadeleye tekrar atıldık. Adım adım geliştirdiğimiz örgütlülüklerimiz giderek kitleleşti, nitelik kazandı. İşte Temmuz Direnişi. Memur, kapıkulu olmak istemediğini, rüşvetle değil, emeğinin karşılığını alarak yaşamak istediğini sokağa dökülerek gösterdi.

12 Eylül'de "anarşi-terör" diyerek halka savaş açtılar. Bugün ise, emperyalizmin çıkarları için savaşa girerek, farklı bir gerekçeyle, bizlere savaş ilan ediyorlar. Bu savaşta, biz emekçilerin hiçbir çıkarı yoktur. Bakın, daha bugünden zam üstüne zam yapıyor. % 25'lik ücret artışının anlamı yoktu, hiç kalmadı. Mücadelemizle KAM-SEN'i kurduk çünkü ancak grevli-toplu sözleşmeli sendikal haklarımızı el-

**KAM-SEN Başkanı
Aliye KAŞKIR**

de edebilirsek bir nebze de olsa daha iyi yaşamamız mümkün olabilir. Savaş çıkarsa ne olacak? Ne olacağı bugünden belli. Üç vardiya hazırlıklan yapılıyor. Kışla disiplini sağlama çabaları, gözaltılar, devlet terörü artıyor.

Emperyalist amaçlı bu savaşa karşı çıkmazsak, ödeyeceğimiz bedel çok ağır olacaktır. Bunun için, sendikalar, demokratik kitle örgütleri ve savaşa karşı çıkan herkes güçlerini birleştirmelidir. Tek tek bir şey yapamayız. Örgütlenmek gerekiyor. "EMPERYALİST SAVAŞA HAYIR KOMİTELERİ" kuralım diyoruz. Bulunduğumuz her yerde kuralım. Biz halkız ve güçlüyüz. Gücümüze inanalım. KAM-SEN olarak, üzerimize düşen görevleri yerine getireceğiz. ★

**EMPERYALİST SAVAŞA HAYIRI
YAŞASIN BAĞIMSIZ TÜRKİYE!**

"Silahların eşimizi ve çocuklarımızı vurmasını istemiyoruz"

12 Eylül, bugün emekçi halkı savaşa sokan anlayışın ürünüdür. Geçen on yıla baktığımızda, işkence tezgahla-

ından geçirilen, tecavüze uğrayan kadınlar, cezaevi kapılarında çocuklarıyla birlikte mücadele eden anaları görüyoruz önce. 10 yıllık bu süreç, özelde kadınların düşünsel ve ahlaki açıdan hasarına yönelik yoğun çabanın harcanıldığı bir süreç olmuştur. Emeğini çok daha ucuza satan kadının bedeninin pazarlanması da en kârlı sektör haline getirildi. Toplumsal ezilme eğilimi de buna paralel gelişti. Sosyal yaşamdan uzaklaştırılan, fikir üretmesi engellenen kadının cinselliği, kitle iletişim araçları kullanılarak ön plana çıkarıldı. Açıkça yapılan fuhuşa, yoksulluk nedeniyle ailesini geçindirmek için gizli yapılan fuhuş da eklendi. Bilinçli geliştirilen gerici-lik, özellikle aileyi hedefledi. Kadının etrafı din duvarlarıyla örüldü. Kadını gerileten, mücadeleden alıkoyan, 10 yıl önceki postal seslerini duyuyoruz yine.

Kadın evinde oturmalı, erkeğine hizmet etmeli diyen siyasal iktidarın ikiyüzlü politikası, bugün erkekleri cepheye sürerken, kadınları da silah fabrikalarına, PTT'lere, hastanelere kapatacak ya da bugün su için yollara dökülüyor diye kurşun sıktığı kadınları yarı kurşun yapması için çağırarak. Ama GİTME-YECEĞİZ.

Milyonlarca emekçiye sorulmadan, hü-

**DEMKAD Genel Sekreteri
Ayşegül İŞCAN**

kümete, savaşa asker gönderme yetkisi, verilmiştir. Akacak kan EFE'lerin değil, çocuklarımızın, eşlerimizin kanıdır. Bizim parababaları için dökülecek kanımız yok.

Daha savaş kararı almadan, zam üstüne zam yaşıyoruz. Baskılar daha da yoğunlaştı, grevler ertelendi.

Yarı seelimizi hiç çıkarttırmayacaklar. İşçi, öğrenci, memur, köylü kadınlarımız, analarımız, bacılarımız!

EMPERYALİST SAVAŞA KARŞI ÖRGÜTLENELİM!

Mahallemizde, okulumuzda, fabrikamızda **EMPERYALİST SAVAŞA HAYIR KOMİTELERİ** kuralım. Tepkimizi göstere-

lim. Silahlar oğlumuzu, eşimizi, bebelerimizi vurmadan **SAVAŞA HAYIR** diyelim. ★

"Petrodolarlar için önce gençlerin kanı dökülmek isteniyor"

12 Eylül'ün amaçlarından biri de, gençliğin anti-faşist, anti-emperyalist mücadelesini bastırmaktır. Bu nedenle,

egemen sınıfların ana hedeflerinden biri de, öğrenci gençliğin baskı-terör cenderesi içinde pasifize edilerek örgütsüzleştirilmesi, depolitize hale sokulmasıdır. 12 Eylül açık faşizmi bu konuda pek de başarısız sayılmaz. Bir dönem de olsa, gençliğin anti-faşist potansiyelini bastırmayı, örgütsüzleştirilmiş, bilinci dumura uğratılmış, yoz bir gençlik kitlesi yaratmayı başardılar. Nisan direnişlerinde ifadesini bularak bugüne doğru hızla gelişen gençliğin mücadelesi, oligarşiye ve onun soldaki destekçilerine rağmen, örgütsüzlüğü, örgüt fobisini aşmıştır. İşte İYO-DER, öğrenci gençliğin devrimci önderlik altında sürdürdüğü aktif, radikal mücadelelerin merkezi örgütlülüğü olarak şekillenmiştir.

Bugün, savaş politikaları için tüm toplumsal kesimlerin sesini kesmeyi planlayan siyasal iktidar, gençliği de baş hedefleri arasına koymuştur. Çünkü savaş planlarına en büyük tepkinin gençlikten geleceğini biliyor. Çünkü böyle bir savaşta cepheye sürülecek olan, kanı akıtılacak olan en başta bu ülkenin gençleridir. Biz, eğer savaşacaksak, ancak ve ancak halkımızın kurtuluşu için emperyalizme ve faşizme karşı savaşırız. Biz, asker ola-

**İYÖ-DER Başkanı
Kazım GÜLBAĞ**

caksak, ancak ve ancak halkımızın kurtuluşu için oluruz.

Biz İYÖ-DER'iler diyoruz ki;

Emperyalistler ve işbirlikçileri için dökülecek kanımız yok.

Emperyalistler ve işbirlikçileri için asker olmayacağız.

Ve tüm gençliğe sesleniyoruz:

Daha iyi bir yaşam istiyorsak, ulusal onurumuzun ayakları altına alınmasını istemiyorsak, halkımıza gerçekten layık evlatlar olmak istiyorsak, **SAVAŞA HAYIR** diyelim. Güçlerimizi "EMPERYALİST SAVAŞA HAYIR KOMİTELERİ"nde birleştirelim, örgütlenelim ve savaş politikalarına karşı direnelim. Savaş yasalarına uymayalım ve emperyalizmin işbirlikçilerinin çıkarları için **ASKER OLMAYA HAYIR** diyelim. ★

Gelişen son olaylarla birlikte, emperyalizm, kendi çıkarları için, Ortadoğu halklarını açlıkla, hastalıkla ölüme terk etmekten geri durmuyor. ABD, kendi çıkarları doğrultusunda ekonomik, askeri güç baskısıyla aldıracağı ambargo-abluka kararını uyguluyor, uyguluyor. Kafa tutanın kafasını ezerim örneği, güç gösterisinde bulunuyor, gıda maddesi taşıyan gemileri batırma kararı alıyor. ABD emperyalizminin yandaşlığını yapan, kendisine verilen jandarmalık görevini en iyi şekilde yerine getirmek isteyen siyasi iktidar da tüm bunlardan geri kalmıyor. Hatta ileriye giderek, gıda maddeleri ambargosuna ilaç ve çocuk maması ambargosunu da ekleyip "kararlılıkla" uygulamaya çalışıyor. Irak halkını açlıkla tehdit eden ABD ve diğer emperyalist ülkeler ve onların yandaşları, Irak halkını açlığa ve hastalığa mahkum ederek toptan yok etme hesapları yapıyorlar. Siyasi iktidar, Irak'ın, insani yardım adı altında, süt tozu alarak ambargoyu delmesine izin veremeyeceğini çünkü çocuk mamalarından büyüklerin de yararlanabileceğini söylüyor. ABD emperyalizmi ve onun takipçilerinin bu tür girişimlerine rağmen, savaşa karşı yükselen toplumsal muhalefet de baskısını göstermeye başladı. Toplumun her kesiminden tepkiler geliyor. Diğer ülkelerde anti-emperyalist gösteriler yapılıyor. Tabii bunlar, savaş çıgırtkanlığı yapanlar tarafından basına pek fazla yansıtılmıyor.

EMPERYALİZM İLAÇ VE ÇOCUK MAMASINI DA SÖMÜRÜSÜNE ALET EDİYOR

Kaddafi "Irak halkını ve çocukları açlığa mahkum etmeyi amaçlayan bir harekete katılmamız mümkün değildir." diyerek, ambargo uygulamasından vazgeçti.

Ürdün'de yayınlanan Jordan Times Gazetesi "Ambargonun ilaç ve çocuk maması satışını engellemesi cinayettir." diyerek karşı çıkılması gerektiğini dile getirdi.

Direnen Filistin, ABD aleyhtarı gösteriler yapıp "ABD Emperyalizmi, Ortadoğu'dan Elini Çek" diyor.

Irak'a karşı uygulanan ilaç, çocuk maması, gıda maddeleri ambargosu sonucu, insanlar ölümlerle karşı karşıya. ABD emperyalizmi, kendi çıkarları için insanları ölüme terk etmekten kaçınmıyor. BM'nin aldığı karara göre, insancıl nedenlerle, gıda ve ilaç yardımı ambargonun dışında tutuluyor. Ancak ABD emperyalizmi ve yandaşları, BM'nin aldığı kararları uyguladıklarını söylerken, aslında bu kararlarına da bağlı kalmıyorlar.

Neyin yapıp neyin yapılmayacağı ABD emperyalizmi tarafından belirleni-

yor, izinden yürüyenler uyguluyor. Bu durum, böylesi iktidarların kendi iç çelişkilerini de olduğu gibi açığa çıkarıyor. ABD'nin her istediğini yapması doğrultusunda büyük çaba sarf ediliyor. Ancak savaşa karşı yükselen toplumsal muhalefet karşısında, iktidar kendi içinde çelişkiye düştüğünü her seferinde sergiliyor. Dış ülkeler ambargo-abluka konusunda geri adım atınca, Özal iktidarı da, kendi iç çelişkileri ve savaş aleyhtarı muhalefet karşısında, ustaca manevra taktığı izlemek istiyor. ABD'nin her türlü isteğini emredersiniz diye yerine getirenlerin düştüğü durum açmaz ve krizdir. Sonuçta, emperyalizmle işbirliği halinde bulunan bütün iktidarların kaçınılmaz kaderidir bu. Emperyalizm, siyasi iktidarı, Irak halkının toplu katliamını sağlama karşısında, kendi üstlerinde kullanmadığı dökük fantomlarını vermekle ve harçlık dağıtmakla ödüllendireceğini söylüyor. Irak halkını açlık ve ölümlerle tehdit etmenin, katliamların karşılığında, siyasi iktidarı, 40 fantom

uçacağı ve AT üyeliği cazibesıyla yanına çekebiliyor. Kendi çıkarlarına ters düşmediği zaman özgürlükten, demokrasiden, insan haklarından bahseden emperyalizm ve işbirlikçileri, kendi çıkarları tehlikeye girdiğinde, her türlü vahşeti göstermekten geri durmuyorlar. Bir tarafta, kullanan ABD emperyalizmi, diğer tarafta, kullanan, ABD'nin peşinden ayrılmayan iktidarlar... Bedelleri ödemesi gereken ise halklar.

Ülkemiz halkı tüm dünya halklarıyla olduğu gibi Irak halkıyla dakardeş olduğunu dile getirecek ve gereken dayanışmasını gösterecektir, göstermelidir. Halkımız bunu, açtığı, emperyalist savaşa hayır kampanyalarıyla, ilaç ve gıda yardımı vb. kampanyalarla dile getiriyor.

Böylesine bir haksız savaş karşısında, bütün sağlık emekçileri, emperyalizmin çıkarları için Irak halkının yok edilme planlarına ve emperyalizmin savaş kışkırtıcılığına karşı aktif tavır almalıdırlar. Tabipler Odası vb. kurum ve kuruluşlar da bu olay karşısında duyarsız kalmamalı, hi-pokrat yeminlerinin sorumluluğu ve bilinçle hareket etmelidir. Halkların kardeşliği ve birliği noktasında hareket edilmeli, işlenen insanlık suçlarına karşı duyarsız kalmamalıdır.

Bir kez daha haykırıyoruz.

Irak Halkı Açlıkla Ölüme Mahkum Edilemez!

Tüm Dünya Halkları Emperyalizmi Döktüğü Kanda Boğacaktır! ★

ANAP Genel Başkan Yardımcısı Gürdere

Emperyalist Savaşı İstemeyen Gençliği Suçluyor

7 Eylül 1990 tarihli Sabah Gazetesi'nde, ANAP Genel Başkan yardımcılarının Metin Gürdere'nin "Yaşlılar savaşa hazır, gençlerin savaşa karşı çıkmasının nedeni milli şuurla eğitilmemektir" kaynaklanıyor."

Sözlerini okuyunca, birden, Viyana kapılarında dayanan Osmanlılar mı hatırlandı diye bir soru geliyor insanın aklına. Ya da "En büyük Türk!" sözü Gürdere'nin bilincine öyle yerleşmiş ki, bu savaşla, tüm dünyada Türk hakimiyeti kurmayı hedefliyor anlaşılan... Ve gençlerin savaşa karşı çıkmasının nedenini de, Türklük bilinciyle donatılmamış olmalarına bağlıyor. Ardından ekliyor: "Uğrunda ölmeyi, kan dökmeyi göze alamıyorsak, bu topraklarda yaşamaya hakkımız yok."

ABD emperyalistlerinin çıkarları doğrultusunda savaş çağrıları yapmak, gençleri savaşa sürüklemek, bu topraklarda yaşama hakkına sahip olunduğunun bir göstergesi değildir. Halka savaş açan, halk düşmanlığı yapanların bu topraklarda yaşama hakkı yoktur. Sizler, her türlü baskı, sömür, terör düzeniyle halka savaş açtınız, halk düşmanlığı yapıyorsunuz.

Unuttuğunuz bir şey var Sayın Gürdere. Halkımız emperyalizm ve şeyhlerinin çiftlikleri için ölmek istemiyor. Emperyalizmin petrol gelirini artırmak için eşlerini, çocuklarını kaybetmek istemiyor. Bu oyunda yer almak istemiyor. Halkımız haksız savaşların yanında yer alıp "Türklük düşüncesini yayma" ruhuyla ayaklanıp, başka ülke halklarıyla savaşmak istemiyor. Kardeşlik istiyor. Halkımız "Haydi savaşa gideceksiniz." dendiğinde, sürü psikolojisiyle hareket etmeyecektir. Emperyalist tekeller ve petrol şeyhlerinin çıkarları için yapılacak savaşta bizim dökülecek kanımız yok. Halkımız savaşa sürükleniyor. Halkımızın kanı isteniyor. Ne için, kim için? Bir avuç parababasının sömürü ağını genişletmek için insanlar cepheye sürülmeye çalışılıyor.

Bizler, emperyalizme ve faşizme karşı mücadele ediyoruz. Ve yine bizler, halkımız, emperyalizmin her türlü talan, sömür, çıkar savaş politikalarına karşı tavır alacağız. 12 Eylül'ü planlayıp uygulayanlar ABD emperyalizminin sadık izleyicileriydi. Bugün Ortadoğu'yu kendi çıkarları doğrultusunda kana bulamak isteyen de sizlersiniz. Dün de karşı çıktık, mücadele ettik. Bugün de mücadele ediyoruz ve edeceğiz.

Gençlik bu kirli savaşın içinde yer almak istemiyorsa, ulusal bilincinin zayıflığından değil, şeyhlerin, emirlerin para kasalarını doldurmak için ölmek istemediğindendir. ★

İYÖ-DER DEV-GENÇ'İN ANTİ-EMPERYALİST GELENEKLERİNİ SÜRDÜRÜYOR

Devrimci Sol Güçlerin yürüttüğü savaşa hayır kampanyasında da yer alan İYÖ-DER'liler, bu doğrultuda yapılan bütün çalışmalara katıldılar, dernekler platformuna aktif katılım sağladılar, hazırlanan bildirilerin altına imzalarını attılar.

Gençliğin bu savaşta, emperyalizmin kiralık katilleri gibi cepheye sürülmek istendiği belirtilirken, geçmişten bu yana Dev-Genç geleneğinin sürdürücüsü olarak, anti-emperyalist kimlikle verilen mücadelenin emperyalist savaşlara hayır diyerek sürdürüleceğini, gençliğin emperyalizmin oynacağı olmayacağı vurguluyordu.

Savaş politikalarının bir sonucu olarak, zamlara karşı, İYÖ-DER'liler anında tavır alıyor ve sıradanlığın dışında bir eylem gerçekleştiriyorlardı. Belediye otobüsüne binen İYÖ-DER'liler, otobüse bilet yerine "Savaşa ve Zamlara Hayır" yazılı kağıtlar atarken, basın açıklaması başlıyordu. Elleri taşıdıkları dövizleri otobüsün camlarına yapıştırarak, basın açıklamasına son veriliyordu. İYÖ-DER'liler halkımızı savaşa ve zamlara karşı tavır almaya çağırıyorlardı.

Devamında, okulların açılmasıyla birlikte, İYÖ-DER'liler tarafından başlatılan rehberlik faaliyetleri de savaşa karşı olunması gerektiği noktasında bütünlük sağlıyordu. Rehberlik faaliyetlerini sürdürmek için açılan masalarda, yeni gelen öğrencilere kayıt için yardımcı olunuyor, birlik ve dayanışma örneği sergileniyordu. İ.Ü. Mühendislik Fakültesi'nde, kayıt formlarının öğrenci işleri tarafından 20 bin liraya satıldığı görüldüğünde, İYÖ-DER'liler gereken tavır alarak, öğrenci aileleriyle birlikte 70-80 kişilik bir yürüyüş gerçekleştiriyorlardı. Yine benzeri olay-

lar, İTÜ Makina Fakültesi'nde yaşanıyor ve ailelerle birlikte dekanlığa yürüyüş yapılarak uygulamalar protesto ediliyordu. Yapılan çalışmalarda, İYÖ-DER'e ailelerin çok büyük ilgisi olduğu gözleniyordu. Çünkü yapılanlar yardımlaşmaydı, dayanışmaydı, yeni gelenlerin okulu tanımalarına yardımcı olmak, insanları bürokrasi ağının, "Bugün git, yarın gel!"inden biraz olsun kurtarmaya çalışmaktı.

Ancak, siyasi iktidar içinde gerçekten muhalefet odağı olan ve toplumun dinamit fitili görevini üstlenen gençlik, her zaman olduğu gibi, yine saldırılarla, baskılarla karşılaşılıyor, gözaltına alınıp, işkenceden geçiriliyor.

Okullarda rehberlik faaliyetleri yapan İYÖ-DER'lilerin açtığı masalara rektör-dekan davetiyeli polisler saldırıyor, masalar talan ediliyor, yeni kayıt olan öğrencilere yardım edenler gözaltına alınıyor. Gözaltına alınmanın hiçbir yasal dayanağı olmadığı için, "İnsanları rahatsız ediyorsunuz." şeklinde bir gerekçe bulunuyordu.

Ne olup bittiğini anlayamayan öğrenciler ve aileler, ellerinde coplarla okula giren resmi ve sivil polislerle bakıp, insanları rahatsız edenlerin asıl onlar olduğunu vurguluyorlar ve yürüyüşlerle vb. tavır alıyorlardı.

Ancak okulların açıldığı ilk günden başlayarak bütün bu baskı, terör, sindirme politikalarının, nasıl şimdiye kadar bir işe yaramadıysa, bundan sonra da bir işe yaramayacağını belirten İYÖ-DER'liler, çalışmalarını bütün baskı ve teröre rağmen sürdürüyorlar. ★

EMPERYALİST TEKELLER İÇİN
AKITILACAK KANIMIZ YOK!

12 Eylül 24 Ocak'ı Yerleştirdi Savaş Hali Savaş Ekonomisini Getiriyor EKMEĞİMİZİ SAVUNACAĞIZ

12 Eylül'de geldiler. "70 sente muhtacız.", "Ekonomi batıyor." dediler ve emperyalist efendileriyle birlikte, bir karabasan gibi halkın tepesine çöküp, kendi iflaslarını, kendi krizlerini halka ödetmek için dayattılar. 10 yıl, emekçi kitlelerin elini, ayağını, gözlerini kapatıp, kemer sıkırdılar, boğazından kıstılar, mutfağından çaldılar. IMF'siyle, Dünya Bankası'yla, yabancı ve işbirlikçi tekelleriyle, emeği soydular, ülkeyi yağmaladılar, yetmedi.

"Düze çıkıyoruz, dişini sık." dediler, düze çıkamadılar. Halk hala 'dişini sıkıyor'. Şimdi halkın üstüne yeni bir 12 Eylül, yeni bir 24 Ocak dalgası bindirmek üzere. Bu, halkın ekmeğine, özgürlüğüne karşı daha koyu bir 12 Eylül savaşıdır. Bu savaş açılmıştır.

Amerikan patentli cunta çocuklarının tükenen iktidarları sürsün diye, başka muhalefet arayışlarına girilmesin diye, halkın bu Amerikan işbirlikçilerine mecbur edilmesi gerekiyor.

Emperyalizmin Ortadoğu'daki çıkarlarını güçlendirmek, ABD'nin bölgedeki jandarmalığını pekiştirmek, kiralık katil rolü oynamak için, Türkiye'de bölge halklarını boğazlatmak gerekiyor.

Derinleşen ekonomik krizin yükünü emekçilerin sırtına yüklemek, doymaz sömürü iştahlarını daha fazla doyurmak için, halkı daha fazla soymaları gerekiyor.

Dolar bahşişlerine el avuç açabilmek için, halkın kanını pazarlamaları gerekiyor.

Kredi diye aldıklarını, 110 trilyonluk birikmiş borç olarak halka ödetmeleri gerekiyor.

260 tane yeni savaş uçağının parasını General Dynamic'in kasasına akıtmak için, 20 trilyonluk bedel olarak çalışanların emeklerinden çalması gerekiyor.

Körfez krizinin daha şimdiden açtığı 55 trilyonluk zararın ücretlerden kesilmesi, fiyatlara eklenmesi gerekiyor.

15 trilyonluk bütçe açığını, iki katına çıkan askeri harcamaları, kitlelerin sofrasında eksiltilemlerle karşılamaları gerekiyor.

O halde, 12 Eylül'den on yıl sonra, yeni bir 12 Eylül tezgahlamalıydılar; savaşa sürüklenmeyi tezgahladılar. Oligarşinin planı açıktı... Gerekli politik ipoteklerle birlikte, derinleşen krizdeki ekonomiye destek olmaları için, dışta ülkeyi emperyalistlerin eline daha çok teslim etmek, içte halkın işini bitirmek!

Bugün, 10 yıl önce 12 Eylül'le birlikte tezgahlananların devamını yaşıyoruz. O gün "Hey George, seninkiler cunta yaptı." diye müjde veren Amerikan şefleri, bir gün önce evlerinde konuk ettikleri generalleri, Evren cuntasıyla halkımızın başına bela etmişlerdi. Ardından, IMF'leri, Dünya Bankalarının, emperyalist tekellerin uzmanları, akıl hocaları ülkeye akın etti. "Acı ama yutacaksınız." diye gülererek, halka 24 Ocak reçetelerini dayattılar. "Disinden söküp borç ödeyeceksin, az yeyip çok sabredeceksin, çok çalışıp az kazanacaksın." dediler. Hazineye el koydular, bütçeyi denetlediler, ücretleri belirlədiler, neyin alınıp neyin satılacağına karar verdiler. Gümrüklerden başbakanlık konutuna, maliyeden

genelkurmayaya kadar, ülkenin bütün kapıları kendilerine açıldı. Önterinde açılmadık kapı, bakılmadık dosya kalmadı.

Emekçilerin ise sendikalarına, örgütlerine kilit vurup, bir tek açık kapı, cezaevlerini gösterdiler.

Buna rağmen, dönüp aynı noktaya geldiler. Ülkeyi sattılar, emekçilerimizi, kaynaklarımızı yağmaladılar. Yine başaramadılar, yine krizden kurtulamadılar.

Çehresini biraz değiştirip, aynı senaryoyu tekrar oynamaya çalışıyorlar. O gün cuntacıları sık sık yanlarına çağırıp akıl verenler, bugün 864 rakımlı tepeyi Amerikan Konsolosluğu gibi kullanıyorlar.

Savaş halka karşı açılıyor. Bunun askeri-politik kurmayları İçişleri Bakanlığı'nda, poliste, askeriyede kendi görevlerine hazırlanırken, ekonomik kurmayları çoktan görevleri başına geçtiler.

KRİZ DERİNLEŞİRKEN OLİGARŞİ EKONOMİYİ SAVAŞ DISİPLİNİNE YÖNELTİYOR

Ekonomik kriz derinleşiyor ve tam da ülkemizin içine sürüklendiği Ortadoğu'daki savaş kriziyle bütünleşti, iç içe geçti. 24 Ocak ekonomisinin getirdiği düzenlemeler artık çare olmaya yetmiyor. Bütün iddialı piyasa modelleri son birkaç yılda iflas etti. Ekonomi tekrardan baş aşağı düşüşün her an gündeme gelebileceği bir döneme getirildi. Ekonomi ve bütçe artan oranda borç yiyor. Bütçe açığı 15 trilyonu aştı. Dış ticaret açığı 10 trilyonun üstüne çıktı. Borç yükü, 12 Eylül'ü himaye eden emperyalist kredilerle bir süre idare edilmisti. Ancak dış borcun da sınırına gelindi, 10 trilyona ulaştı. Yine de bu yıl, oligarşinin, 5 trilyonun üzerinde dış borç bulması gerekiyor. İç borçlanma 40 trilyona ulaştı. Ve buna, bu yıl, 20 trilyon daha ek borçlanma eklenecek. İki katına çıkan petrol faturasının bir yerden çıkarılması gerekiyor.

Savaş hali bütün bunların üstüne tuz biber ekliyor. Kendilerinin bile ürktüğü risklere karşı, oligarşi, yine de savaştan medet umma çaresizliğiyle, halkı savaşa sürüklüyor. Daha savaş çıkmadan, gerginlik, ekonomiye 20 milyar dolar zarar yüklemiş durumda. Bu zararı karşılamak için, petrol şeyhlerinden, emperyalistlerden yardım ve kredi vaatleri koparmaya çalışıyorlar. Ucuz petrol bağlantıları, AET'ye giriş kolaylıkları umuyorlar. Alacakları paranın karşılığı olarak, halkımızın kanını şimdiden pazarlamaya başladılar. Ama zararı asıl olarak halka ödetmeye, emekçi sınıfları boğazlamaya, daha çok saldırmaya hazırlanıyorlar.

Kısaca, derinleşen krizlerini bir savaş krizine dönüştürüp, ekonomiyi savaş disiplinine sokuyorlar.

Dün, 12 Eylül sopasıyla 24 Ocak ekonomisini yürütenler, bugün, savaş hali sopasıyla, savaş ekonomisini yürürlüğe koyuyorlar.

Bütün bu silahlar kitlelere çevrildi. Bütün gözler halkın bir lokma ekmeğine, aşına dikildi, pençeler uzandı.

IMF heyetleri yine geldiler, yerlerini aldılar.

İLK BOMBALAR BAŞLADI ZAMLAR YAĞIYOR

Savaş bombaları, Ortadoğu'dan önce halkımızın kafasına, şimdiden, zamlar olarak düşmeye başladı. Bir yandan, Ortadoğu'daki emperyalist savaş hazırlıklarını izleyen halk, diğer yandan da, şaha kalkmış benzin fiyatlarıyla karşılaşılıyor. Amerikan emperyalistleri, petrol şeyhleri petrol kârlarını korusunlar diye, tüp gazdan sofradaki ekmeğimize kadar, zam üstüne zam yağıdırıyorlar. Bazen bir otobüs biletinin parasını çıkıştıramamanın ezikliğiyle yaşayan insanlarımız, gişenin önünde 1200 liralık fiyatla karşılaştıklarında şaşkına dönüyorlar.

Etlerin etiketlerinde yazan 25 bin lira, kasabın önünden geçerken kendi emeğinin değersizliğini fark eden yoksulun suratına bir tokat gibi çarpıyor.

Bir hafta içinde 40 çeşit mal % 50'yi aşan zama uğradı.

Ard arda patlayan zamlar, halkımızı sefalet ve onursuzca bir yaşama mahkum etti. Sırf yerli ve yabancı tekellerin kasaları dolsun, her bir milyon dolarlık borcu milyarlarca dolar faizi ile birlikte kitlelere ödebilsinler, her Amerikan askerinin, her tankın, uçağın masrafını işçilerin, köylülerin emeğine el koyarak karşılasınlar, daha rahat kan dökebilsinler diye, halkımız görünmez bir yoksulluk batağında, kendi ülkesinin zenginlerine el uzatamaz hale getiriliyor.

SAVAŞ HALKA YIKIM GETİRECEKTİR

Bugün yağan zamlar, eşikteki emperyalist savaşın felaketlerini haber veriyor. Savaş, yine zam furyaları, tahmini olanaksız fiyat artışlarıyla birlikte geliyor. Halkımız, içine sürüklendiği felakete yuvarlanıp yuvarlanmamaya karar vermekle karşı karşıya. Buna devrimcilerin cevabı HAYIR olacaktır. Savaşa ve zamlara hayır diyeceğiz. Hepimiz demeliyiz. Boynumuzu cellatların satırları altına uzatmak istemiyorsak, bizler, emperyalist haksız savaşa da, onların zamlarına da karşı çıkmak zorundayız. Çünkü savaş, zamlar üretecektir, zamlar emperyalizmin ve yerli işbirlikçilerinin savaşını besleyecektir.

Bugün, oligarşinin, 12 Eylül'lerin ve 24 Ocak'ların devamına mecbur olduğunu görebilmek için, şu çok basit ama açık tabloyu dile getirmemiz yeterlidir:

Daha savaş çıkmadan, sadece kriz nedeniyle, yoksul ülkelerin zararı, bir ay içinde 50 milyar doları aştı.

Kriz ve savaş tırmadıkça, emperyalist ülkeler pahalı petrole üretebildikleri malları yeni-sömürgelelere daha yüksek fiyatlara satacaklar.

Buna karşılık, yeni-sömürge ülkelerin hammaddeleri ucuza kapatılacak. Bu ülkeler daha ucuza ihracat, daha pahalı ithalat yapacaklar. Dış ticaret hadlerindeki bu bozulma dolayısıyla emekçilerin gerçek ücretleri düşecek. Bu, yeni kemer sıkma politikaları, yeni 24 Ocak'lar demektir. Bugün halkımız tam da bu girdaba giriyor.

Oligarşi, savaşı, kitlelerin ekonomik, demokratik ve politik haklarına saldırarak, toplumsal muhalefeti ezmek için araç olarak kullanmak istiyor. Daha şimdiden, savaşı bahane ederek, İncirlik Amerikan Üssü'ndeki, Good Year, Pirelli fabrikalarındaki grevlere durdurma önemi getirdiler. Savaş hali demek, kitlelerin yaşamının yeniden emir-komuta ile yönetilecek olması demektir. Sendikaların, derneklerin, demokratik kuruluşların lağv edilmesi demektir. Grev, toplu sözleşme haklarının askıya alınması demektir. Toplantı, gösteri, muhalefet, söz söyleme haklarının yok edilmesi demektir. Demokrat ve sosyalist basına yasaklama, daha koyu sansür demektir. Çalışma saatlerinin uzatılması, zorla çalıştırma demektir. Üretimin savaşın ihtiyaçlarına yönelmesi, zorunlu yaşam maddelerinde kıtlık, karaborsa, kuyruk demektir. Döviz darlığı, hammadde yoksunluğu ve genel olarak, kriz nedeniyle pek çok işletmenin kapatılması, daha yaygın işsizlik demektir. Spekülasyonla kazanç elde etmeye hücum ve kârların, faizlerin, tefecilere borçlanmanın, köylünün toprağını, esnafın dükkanını ucuza elden kapırması demektir. Maşaların ve ücretlerin düşmesi, üreticilerin ürünlerine neredeyse bedava el konması, ürün bedellerinin ödenmemesi, küçük tasarruflarını devletin tahvil ve hisse senedine yatırırların gelirlerinin kesilmesi demektir. Kısacası, savaş ekonomisi, tam anlamıyla, halka karşı açılan bir savaşın ekonomik cephedeki yüzünü gösteriyor.

Oligarşi, derinleşen ekonomik krizin ortasında, savaştan medet umma, kâr sağlama peşindedir. Milyonlarca emekçi yi daha çok sömürmek, "fedakarlık" yapmaya zorlamak, austurmak, disipline etmek için, savaşı araç olarak kullanmak istiyor. Halkın kanı ve daha çok sömürülmesi, ezilmesi pahasına, kendi krizini atlattık, doymaz çıkarlarını tatmin etmek isteyen oligarşiye bu fırsatı veremeliyiz.

Varsın o kendi kriziyle boğuşsun. Bizim görevimiz, bu krizin derinleşmesinde ona yardım etmektir. Bu savaştan da hiçbir çıkarımız yok. Aksine, hayati çıkarımız, böyle bir yuvarlanmaya engel olmak için, elimizden geleni yapmak olacaktır.

Derinleşen ekonomik krizin etkilediği kitleler, artık esliye göre daha çok, daha boyutlu bedellere, deneylere girmeye hazır hale geliyorlar. İrili ufaklı, çoğu zaman kendiliğinden protesto eylemleri, tüm emekçi kesimleri sarıyor. Önderlik edildiğinde, bu eylemler hızla radikalleşme eğilimleri taşıyor. Bu yönde bir dinamizm büyüyor. Oligarşinin, toplumsal muhalefetteki hızlı yükselişi savaş veya başka araçlarla provoke etmesini, durdurmasını engellemeliyiz. Emekçi sınıfların ekonomik, demokratik, siyasi hak ve istemlerini eyleme döken muhalefetinin önünü daha çok açmalı, genelleştirmeli ve daha örgütlü, radikal hale getirmeliyiz. Kriz ya oligarşiye yarayacak, halkı disipline etmede kullanılacak ya da halkın lehine gelişecek, mücadeleyi ileriye taşıyacak, demokratik hak ve mevziler için savaş genelleştirecektir. Başka yolu yoktur. Tayin edici olan devrimci harekettir. Oligarşinin muhalefet partileri felce uğramış durumdadır, gelişmeleri etkilemekten uzaktırlar. Ekonomik krizin, savaş krizinin olumsuz faturasının halka ve devrimcilere çıkarılmasını engellemek için tutunacağımız tek halka, halkın dayanışmasını hareketi geçirmek, tepkilerini korkusuzca eyleme dökmek, örgütlü gücümüze güvenmektir. ★

Hep Aynı Nakarat:

"BEN İŞKENCECİ DEĞİLİM"

Mayıs 1980, Davutpaşa Askeri Cezaevi: Devrimci tutsaklara ateş açıldı. Gemlik Devrimci Sol Davası'nda yargılanan Halil Aydın ayaktan vuruldu. Hastaneye gittiği bilinci engellendiği için, daha sonra ayağı kesildi. Binbaşı Adnan Özbey cezaevi müdürü.

20 Ağustos 1980, Davutpaşa Askeri Cezaevi: Devrimci tutsaklar bir kez daha tarandı. 10'dan fazla yaralı. Binbaşı Adnan Özbey cezaevi müdürü.

12 Eylül 1980, Davutpaşa Askeri Cezaevi: "İktidar artık bizim. Hepinize kazma kürek vereceğim, mezarlarınızı kazın. Kurşuna dizileceksiniz." Sözler Cezaevi Müdürü Adnan Özbey'e ait.

Eylül 1980, Davutpaşa Askeri Cezaevi: İrfan Çelik isimli devrimci, Askeri Savcı Abdülkadir Durvarcıoğlu, İç Güvenlik Komutanı Emin Tamer ve Binbaşı Adnan Özbey'in taciri odasında yürüttüğü işkenceci sorgulamalar sonucu intihar etti.

1981-82, Metris Askeri Cezaevi: Tutsaklara yönelik "hoş geldin dayakları", ziyaret yasakları, avukata çıkışın anılan dayaklar, 12 Ocak operasyonu, 28 Mart operasyonu, 14 Mayıs 1982'de başlayan 28 günlük AG ile püskürtülen operasyonlar. Onlarca yaralı ve Binbaşı Adnan Özbey bu kez Metris'teki polidokya yön veriyor. Özel uzman görevli.

Evet, ilk akla gelenler bunlar. İşte bu işkenceci, Devrimci Sol tarafından vurulup da ölmemesinin ardından "Ben işkenceci değilim" diyor.

Görüşlerine başvurduğumuz iki TAYAD'lı anne ve HEP Başkanı, Milletvekili Fehmi Işıklar, bu işkenceciye ilişkin tanıklıklarını anlatıyor.

Neşe MOTOR (TAYAD Üyesi)

Ne demek "Ben işkenceci değilim"? Adnan Özbey gibi işkenceciliği herkesçe bilinen birinin, utanmadan bu sözleri etmesi karşısında ne demeli, bilmiyorum. Olanları yaşamamak, bilmemek, acaba diyeceğim de, benim bile üzerine saldıran, parmağını çıkartan bu adamı nasıl unuturum! Benim oğlum hem Davutpaşa'da, hem de Metris'te kaldı. O dönemde bu iki yerden de sorumlu olan binbaşının çocuklarımızı ve bize yaptıklarını çok iyi biliyorum. Çocuklarımıza kurşun yağdırma, sis bombası atma emrini veren kimdi? Askerler kendi başlarına mı yaptılar? Onun yüzünden az çekmedik. Şimdi vurmuşlar. ★

FEHMI IŞIKLAR:

Gözaltına alındığımda, Adnan Özbey Davutpaşa Ceza ve Tutuklu Komutanı idi. Kışlada, işkence için kullanılan Otağ-ı Hümayun denen yere beni o götürdü. Onu sivil kıyafetle ilk kez o zaman gördüm. Gözlerim bağlandığı için, işkencede bulunup bulunmadığını bilmiyorum. Ağır işkenceye uğradım. 4 yıl 'yapıp cezaevinden çıktıktan sonra, bir böbreğimin işkence sonucu işlevsiz, küçücük bir et parçasına dönüştüğü ortaya çıktı.

Bana işkence yapanlar sık sık "Burası son durak, buradan sağ çıkmayacaksın, ar-

Pakize ASMA (TAYAD Üyesi)

Benim bir oğlum Davutpaşa'da, Adnan Özbey'in müdürlüğü zamanında yattı. Bu sürede az olaya şahit olmadım. İşkence yaptıkları yetmiyormuş gibi, iki kez de çocuklarımızın üzerine ateş açtılar. Kim açtırdı ateşi, çocuklarımıza ateş emrini veren kimdi? Oğlu ayaktan vurulan anne gözümün önünden hiç gitmiyor. Daha sonra, ayağını kesmişler çocuğun. Gençcecik çocuk, bu işkenceci katilin yüzünden sakat kaldı. Silah seslerini duyup binbaşının yakasına yapıştığımızda, "Bir şey yok, askerlerime talim yaptırıyorum." demişti. Sonra anlaşıldı, "talim" in ne olduğu... Vurulmasına gelince, ne diyeyim, çocuklarımıza az çekti. ★

tık her şey bitti." diyorlardı.

Davutpaşa'da bulunduğumuz süre içinde, özellikle gençlere çok dayak atılıyordu. Bunu yalnızca dövülen gençler değil, döven görevliler de biliyor.

O dönemde suç işleyen ile suç işleyen görevlilerin ortaya çıkması için anayasasının 15. maddesinin kaldırılması ve ciddi bir soruşturma ile yargılamanın yapılması gerekiyor.

Ben işkence yapanları çok suçlu buluyorum ve insan saymıyorum. Ancak işkence için emir verenleri daha çok suçlu ve sorumlu sayıyorum. ★

Turan Dursun'u Katledenler Faşizmin İstedliğini Yaptılar

Aydınlık düşüncelerle dolu, ilerici bir aydın, Turan Dursun katledildi. O, bilimin yolundan yürüyordu ve dinin tabuları ile savaşı seçmişti.

Turan Dursun'un katledilmesi, içinde bulunduğumuz süreçte doğrudan ilgilidir. Yeni bir sürecin eşliğinde olduğumuz tartışmasız. 12 Eylül'le siyasal sahnesinin gerisine itilen halk, devrimcilerin örgütlü mücadelesine paralel olarak, sahnenin önünde ver almaya başladı.

Oligarşi de, hızla tırmanış gösteren halk muhalefeti sindirmenin yollarını daha fazla terörde arıyor. İşte bu gelişmenin yaşandığı süreçte, çeşitli İslamcı örgütlere ya da dış mihraklara yüklenmeye çalışan M.Aksoy ve Ç.Emeç'in katledilmelerinin ardında da oligarşinin devlet içinde mevzilenmiş faşist örgütlenmeleri vardı.

Halk muhalefeti yükselişini sürdürdüğü ve devrimci eylemlerin arttığı günümüzde, Turan Dursun gibi bir aydınlar dü-

Metris'in 12 Eylül dönemi müdürü 2 yıl

Emekli binbaşı kursunlandı.

Emekli binbaşıya

Dev-Sol'dan, emekli binbaşıya silahlı saldırı

Emekli binbaşıya

Emekli binbaşıya

Emekli binbaşıya

Emekli binbaşıya

METRİS CEZAEVİ İÇ GÜVENLİK MÜDÜRLÜĞÜ

Emekli binbaşıya s

Emekli binbaşıya

Emekli binbaşıya

Emekli binbaşıya

Emekli binbaşıya

Emekli binbaşıya

Emekli binbaşıya

"ADNAN ÖZBEY BİZ ANALARA DA İŞKENCE YAPTI"

Adnan Özbey yaralandıktan sonra, 3 Ağustos tarihli Milliyet'te çıkan demecinde, işkenceci olmadığını, tutuklulara iyi davrandığını söylüyor.

Biz TAYAD'lı Aileler, bu işkenceci emeklisini Davutpaşa'dan, Metris'ten çok iyi tanıyoruz. Onun evlatlarınıza nasıl işkence yaptığını yakından biliyoruz.

Görüşlerimizi yasaklayan, üzerimize askerlerini salıp bizleri coplattıran işte bu işkencecidir.

Bunları unutmadık, unutmayacağız.

Bu nedenle, Reha İsvan'a da bir çift sözümüz var. Sayın İsvan "Adnan Özbey'in tarafsız bir mahkemede yargılanmasını isterdim. Bunu mümkün görmeyenler, kendilerini yargıç yerine koyarlarsa, cezaya layık gördükleri ile bir anlamda özdeşleşmiş olurlar." diyor.

Sayın İsvan, nasıl ve hangi mantıkla işkenceci bir sadistle devrimcileri aynı kefe-

ye koyuyor, anlamak doğrusu zor. Şurası iyi bilinmelidir ki, bir ülkede adalet yoksa, adalet adına işkenceciler, faşist katiller devlet tarafından ödüllendiriliyorsa, ne yapmak gerekiyor? "Tarafsız mahkeme" deniyor. Nerede var böyle bir mahkeme? Dünyanın neresine gidermeniz gidin, mahkemeler taraftarı Sayın İsvan. Ama biri insanlıktan yana, sömürsüz düzenden, emekten yana, diğeri, işkencecilerden, sömürü düzeninden, sermayedarlardan yana taraftır. Aradaki fark işte budur. Basit ama çok önemli bir fark. Öç almak değil, Sayın İsvan, adalet istemek... Burjuva hümanizminin işkencecilere, halk düşmanlarına -istemesiz de, istemeseniz de- hizmet ediyor.

Bir kez daha vurguluyoruz. Adnan Özbey bir işkencecidir. Bunu bizden daha iyi kimse bilemez.

TAYAD'lı Aileler

şünce sahibinin katledilmesi tesadüf olmasa gerek. Onu susturtanlar kim olursa olsun, bundan en fazla yarar sağlayan oligarşiden başkası olmadı.

Turan Dursun dinin tabulanna, dinin kurallarına göre oynayarak kılıç sallayan cesareti, çağdaş bir aydın olmasıyla, dini, halkın duygularını sömürmede, sözde laiklik ilkesinin ardına gizlenerek kullanan

devlet için tehlikeliydi.

Tursan Dursun'un katledilmesiyle, oligarşi bir taşla iki kuş vurmuş olmanın sevincini yaşıyor olmalı.

Hem "terör", "anarşi", "sağ-sol terör" demagogisini tekrar ertip ortaya süreceği bir fırsat buldu, hem de tehlikeli ve ideolojik cephaneliğine aydınlık düşünceleriyle saldıran bir muhaliften kurtuldu. ★

CUMHURİYET BİLDİĞİNİ OKUMAYA DEVAM EDİYOR

Cumhuriyet, devrimcilerle olan saldırılarını sürdürdüğü gibi, devrimcilerin uyarı ve eleştirilerini de "kulak arkası" yapmaya devam ediyor. O, devrimci-demokrat kamuoyunun tepkilerini ve isteklerini göz önüne alma yerine, "bildiğini okuma" tercihini yapıyor... Dürüst bir gazetecilikle bağdaşması olanaklı olmayan ciddiyetsizlik örneklerini peş peşe sıralıyor. Sırtını halka dayamak, halkın gücünü almak yerine, halkın tepkilerine karşı vurdumduymaz bir tavırla yaklaşarak "bananeciliği" benimsiyor. Devrimcilere, özellikle de Devrimci Sol Güçlere olan tavrını, verilen, daha doğrusu verilmeye çalışılan ilanlara kadar yansıtır.

31 Ağustos günü, dergimizin üçüncü sayısının çıktığını duyuran ilandaki konu başlığına bile "sakıncalı" damgasını vurmaktan geri durmayan Cumhuriyet, dergi başlıklarının ilan edildiği ilanları dahi almak istemiyor ya da kendi anlayışına uygun bir "hizaya" getirmeye çalışıyor. Dayatıyor, diretiyor, ta ki egemen güçlerin şimşeklerini üzerine çekmeyecek bir noktaya getirene kadar. O, risksiz, sorumsuz, bedelsiz bir yayın anlayışıyla "ilerici-devrimci" görüntüsünü korumaya çalışıyor. "...Bedelsiz olmaz" tekerlemesini sıkça çeşitli köşe yazarlarının kaleminden yinelemesine rağmen, bunun gereğini yerine getirmeye bir türlü yanaşmıyor. İlanımızdaki, derginin içindeki konulardan birinin başlığı olan "Faşizmin Mahkemeleri, Devrimci Tavrı ve Devrimci Yol", "Devrimciler Faşizmin Mahkemelerinde Yargılanan Değil, Yargılayan Olmalıdır." cümlelerine bile muhalefet etti. Cumhuriyet'in avukatlarına göre, "Faşizmin Mahkemeleri, Devrimci Tavrı ve Devrimci Yol" çıkacaktı. Bunlar çıktığında ise geriye ne kalacağı Cumhuriyet'in sorunu olamazdı doğal olarak..

Cumhuriyet'in bu anlayış ve tavrı haberlerine de yansıyor. Cumhuriyet, haberlerinde "objektifliği" bile koruyamıyor, bir haberde Devrimci Sol Güçler olacaksa, o habere gitmemeyi ya da yazmamayı tercih ediyor. 22 Ağustos ve 24 Ağustos günleri gerçekleşen BEM-DER'li ve KAM-SEN'li Memurların savaşa karşı anti-emperyalist gösterilerine, Cumhuriyet, çağrıldığı halde gitmiyordu. Yine 31 Ağustos tarihinde, belediye işçilerinin, aynı amaçlarla, 2 saat süreyle iş bırakmaları ve Belediye-İş 1 No.lu Şube önünde toplanıp Anakent Belediyesi'ne doğru yürüyüşe geçmeleri de Cumhuriyet'i harekete geçirmeye yetmedi. Çağrıldığı halde bu haberlere gelmedi. Gelmediği gibi, sayfalarında bu gösterilerle ilgili tek bir satır yazmadı. Anlaşılan, Cumhuriyet'in çok daha önemli haberleri vardı..

Ülkemizin içine sokulmak istendiği savaş ortamına karşı geliştirilen tepkiler Cumhuriyet'i fazlaca ilgilendirmiyordu. Neden ilgilensin! Bu tepkiler zaten Devrimci Sol Güçlerin ortaya koyduğu tepkiler değil miydi?..

Cumhuriyet, bu ilgisiz ve duyarsız tavrı yanında, habercilikteki ciddiyetsizliğini de bir türlü elden bırakmak bilmiyordu.

4 Eylül günü sayısında, Devrimci Sol tarafından muhbir olduğu gerekçesiyle öldürüldüğü açıklanan Engin Kaya'yı TKP/ML TİKKO'ya vurdurtmayı başarmıştı... Bununla da yetinmemiş, Mücadele Dergisi'nin Bursa Bürosu'nun polis tarafından basılarak büroda bulunanların gözaltına alınması haberini de "Yeni Çözüm Bürosu Basıldı" başlığıyla veriyordu. Cumhuriyet'in habercilik konusundaki ciddiyetsizliği, gazeteciliğin en temel ilkelerini dahi pes ettirecek bir noktadaydı. Bir haber verilirken doğruluğunun, yanlışlığının araştırılması gibi bir kuralın Cumhuriyet için fazlaca bir önemi olmasa gerek. Sonuçta, haber ne holdinglerle, ne Cumhuriyet'in kuyruğuna takıldığı ideolojilerle, ne de reklam aldığı bir yerle ilgiliydi. Eh, öyleyse fazlaca dikkate hacet yoktu.. Verilmeye çalışılan ilanlarda dahi "mahkemelerin" ne diyeceğini en ince ayrıntısına kadar ince eleyp sık dokuyan Cumhuriyet, nedense, bu hassasiyetini "bu tip haberlere" bulaştırmıyordu.

Tüm bunların yanında, sosyalizme, sosyalist ülkelere saldırısını da ihmal etmedi Cumhuriyet.

O, emperyalist tekellerin ve onların hakim olduğu iletişim tekellerinin pompalandığı haberlere de dört elle sarılıyor. Roman'ya'daki gelişmelerdeki tutumu henüz unutulmadı. Cumhuriyet, sosyalizm aleyhtarı gelişmeleri görmek, buna alkış tutmak istiyor. Bu doğrultuda en ufak bir fırsatı bile kaçırmıyor. 3 Eylül tarihinde olduğu gibi, "Küba'da Karne Dönemi" başlığıyla verdiği haberde, Küba ve dolayısıyla sosyalist ülkeler için felaket tellallığı yapmaya soyunuyor. Sosyalist bir ülkenin ekonomik sıkıntılarını nedenlerinden soyutlayarak, kendi subjektivizmine ve görmek istediğine dayanak yapıyor.

Cumhuriyet, böylesi bir yayın anlayışıyla sırtını halka değil, halka karşı olanlara dayayabilir. Cumhuriyet kendine çeki düzen vermemekte ayak diremeye devam ederse, eninde sonunda varacağı yer düzenin kurumlaşmış tüm statülerinin yanı başı olacaktır. ★

lığını gösteren somut örneklerdir.

Hakim ve savcıların özlük işlerine bakan Yüksek Hakimler ve Savcılar Kurulu'nun üyelerinin, yüksek mahkemelerin göstereceği kişiler arasından cumhurbaşkanınca seçilmesi ve başkanının Adalet Bakanı olması, faşist devlet anlayışının yansımasıydı. Aynı biçimde, yürütmenin Yargıtay, Danıştay ve Sayıştay üzerindeki yetkisi, yargının paramparça olmasıyla doğrudan ilgilidir.

Nihayet, Özal iktidarı anayasadan aldığı yetkilerle Yargıtay'ı da temizleyip, geleneklerini yıkıp istediklerini yaptırmıştı.

Türkiye'de artık kuvvetler ayrılığından görece anlamda bile söz edilemez. Her şey yürütmenin elindedir. Yargının işleyişinde ise savunma kavramı diye bir şey bırakılmamıştır. Bu anlamda, Türkiye Barolar Birliği'nin konuşmasının sansür edilmeye çalışılması da çok doğaldır.

Baroların tavrı, bu anti-demokratik uygulamaya karşı çıkılması açısından olumlu olmakla birlikte, savunmanın ortadan kaldırıldığı, yürütmenin yargıya tümüyle egemen olduğu günümüzde, yetersizdir. Sorun 1982 Anayasası ve yasalarıyla sistemin işleyiş mantığındadır. Sisteme tavrı alınmadan, bu tür çıkışlar fevri olmaktan öteye bir anlam taşımayacaktır. ★

DAL'ın

Ankara Büromuza

Yeni Bir

Saldırısı

Her geçen gün gelişen, güçlenen, yeni mevziler kazanan devrimci mücadele karşısında acizleşen oligarşi ve onun militarize güçleri, mücadelenin sesi olan dergimizin varlığına da tahammül edemiyorlar. Bunun içindir ki, bürolarımıza, temsilci, muhabir ve okurlarımıza yönelik polis saldırılarının ardı arkası kesilmiyor. Bunun son örneği, 8 Eylül Cumartesi günü Ankara'da yaşandı. Saat 14.30 sıralarında, dergi büromuza çıkmakta olan temsilci Erol Sarıkaya arkadaşımız ve Tülay Gencay adlı bayan okurumuz 25-30 civarında siyasi şube polisinin saldırısına uğrayıp dövülerek gözaltına alınmışlardır. Görgü tanıklarının verdiği bilgiye göre, saldırgan grubun içinde yer alanlardan ikisi Ankara Siyasi Şube'de görevli işkencecilerden Polis Ali Erşan ve Prens lakaplı Polis Hikmet Taşdelen'dir.

DAL polisleri bu tür yöntemlerden medet umuyor ve MÜCADELE'yi yıldıracağını sanıyorlarsa yanılıyorlar. Ne yaparsanız yapın, MÜCADELE halkımızın, emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadele edenlerin sesi olmaya, çalışanları ve okurlarıyla ezilenlerin yanında olmaya devam edecektir. ★

Not: Aynı şekilde, 10 Eylül günü Eskişehir büromuz polisçe basılmış, temsilcimiz Bayram Kaya ve bir okurumuz gözaltına alınmışlardır.

Iraklı Anaların

Çocukları

Ölmemeli

ABD, Nagazaki'de, Hiroşima'da on binlerce masum çocuğu atom bombalarıyla sakat bıraktı, katletti. Aynı vahşetli yüzünü Vietnam'da da gösterdi. Şimdi ise, Iraklı çocukların hayatları pahasına, Ortadoğu'nun barış güvercini kesilmekte. Yandaşı iktidarı da yanına alarak, BM ilkelerine bile ters düşen gıda ve ilaç ambargosu uygulamakta ve uygulatmaktadır. Savaşın faturası Iraklı masum çocuklara mama, süt, ilaç verilmeyerek ödetilmektedir.

Tüm bunlar, ABD biraz daha zenginleşsin, Ortadoğu'da ve dünyada tek söz sahibi olsun diye.

Iraklı anaların çocukları ölmemeli! Çocuklar analarına korku ile değil, sevgi ile sarılmalı! ★

**ABD EMPERYALİZMİ, KANLI
ELLERİNİ IRAKLI
ÇOCUKLARDAN ÇEK!
EMPERYALİST SAVAŞA HAYIR!
ÇOCUKLAR KURŞUN DEĞİL,
MAMA YESİN!**

DEMKADLI KADINLAR

12 EYLÜL ANAYASASI HUKUKÇU DEĞİL YARGIÇ İSTİYOR

"Yargı da İki Parça", "Yargı Paramparça"; basının, adli yılın açılışı nedeniyle attığı başlıklar bunlardı.

Doğruydu, yargı paramparça olmuştu. 12 Eylül yargıyı paramparça etmişti.

Yargının parçalanmasının görünümdeki nedeni, Yargıtay Başkanlar Kurulu'nun, yerleşmiş bir geleneği çiğnemesiydi.

Bu yıl ilk kez, Başkanlar Kurulu'nun, Türkiye Barolar Birliği Başkanı'nın adli yıl açılış konuşma metnini önceden isteyerek denetlemeye ve sansürlenmeye kalkışmasıyla, parçalanma su yüzüne çıktı.

Tabii ki, Yargıtay Başkanı İsmet Ocakçioğlu'nun kraldan çok kralcı tavrının, Özal iktidarını korumaya kalkmasının bu parçalanmada rolü büyük.

Ama işin odağında 12 Eylül Anayasası var. 12 Eylül Anayasası'nın, '61 Anayasası'nda yer alan görünüşte de olsa burjuva demokrasisi normlarına "paydos" diyerek, yargının görece de olsa bağımsızlığını ortadan kaldırması, yürütmeyi hükümete, cumhurbaşkanına bağlaması var.

12 Eylül, açık faşizmin yargı düzeyinde kurumlaşmasıydı aynı zamanda.

12 Eylül Anayasası, 1961 Anayasası'ndan farklı olarak, devlet aygıtının otoriter-faşist bir karakterde olmasını hedefledi. Artık yargı da bu hedefin içindedir.

Doğal yargı ilkesinin çiğnendiği DGM'lerin anayasaya konulması ilk adımdı.

Anayasa Mahkemesi, Danıştay, Yüksek Hakimler ve Savcılar Kurulu'ndaki düzenlemeler de, yargının, faşist devlet anlayışına uygun olarak, yürütmeye bağımlı-

BELEDİYE İŞÇİLERİNDEN DEVRİMCİ TAVIR

Bizler için daha çok sömürü, zulüm, acı, gözyaşı, açlık ve ölümden başka bir şey getirmeyecek olan bu savaşı reddetmek, caydırıcı etki yaratmak için, Belediye-İş 1 No.lu, 2 No.lu, Mezbahalar, Anadolu Yakası şubeleri genel merkezleri, 13 Ağustos günü olağanüstü toplantıya çağırıldı. Olumlu ya da olumsuz bir yanıt gelmeyince, Ortadoğu'da gelişen durumla ilgili "İşçi Sınıfı ve Emekçi Halkımızı Bekleyen Tehlikeye Karşı Uyanık Olalım" başlıklı bir davetiye ile İstanbul'da şubeleri bulunan Türk-İş, Hak-İş ve bağımsız sendikaların şubelerine toplantı çağrısında bulunuldu. Çağrı metnine, Belediye-İş şubelerinin yanı sıra, Tez Koop-İş 3 No.lu, Çimse-İş İstanbul, Tez Koop-İş 2 No.lu şubeleri ve KAM-SEN (Kamu Emekçileri Sendikası) katıldılar. Yapılan toplantıda, bir basın açıklaması ile durumun protesto edilmesi ve işyerlerinde üyelerin duyarlı hale getirilmesi kararı alındı.

Bu toplantıdan sonra, 1 Mayıs'taki sormusuzluğunun hesabını vermeyen şubeler, göstermelik Şubeler Platformu'nu toplama kararı aldılar. 21 Ağustos 1990 günü 17 şubenin katıldığı toplantının gündemi, kamu çalışanlarının sendikalaşması ile Şubeler Platformu'nun işleyişiydi. İsrarlı davranılarak, gündeme, emperyalist savaşa karşı pasif ve aktif eylemliliklerin hayata geçirilmesi, ülkemiz halklarının sava-

şa sokulmasına karşı çıkılması önerileri sunulmuş, ancak öneriyi getiren şubelere "Örgütlü gücümüz yok." gerekçesi ile "Direnişler yapamayız" (*), taban buna hazır değil." denilmiş, basın açıklaması, imza kampanyası, gazeteyle ilan verme gibi, sorunun boyutları düşünüldüğünde oldukça geri olan kararlar alınmıştır. Ortak temsilciler toplantısı, savaş aleyhtarı paneller düzenlenebileceği ve bunların 1 Eylül Dünya Barış Günü'nde hayata geçirilmesinin yollarının aranması konuşulmuş, basın açıklamasının 1 Eylül Dünya Barış Günü arifesinde yapılması kararlaştırılmıştır. Gazete ilanının hafta sonuna kadar yayınlanması kabul edilmiş, ancak gazete ilanı toplantıdan 10 gün sonra, alınan kararda belirtilmesine rağmen, katılan şubelerin imzaları olmaksızın, "Şubeler Platformu" adına çıkarılmıştır. Basın toplantısı ise gerekçesiz iptal edilmiştir. Üstelik bu açıklamada, Türk-İş ve Hak-İş'e bağlı 40 şube ibaresi kullanılarak, her iki sarı ve gerici sendikaya hak etmediği bir paye verilmiştir. Çünkü toplantıya tüm sendikalar katılmamışlardır.

Belediye-İş İstanbul şubeleri sendika genel merkezinin olağan başkanlar kurulu toplantısında, ülkemizi emperyalizmin karakolu haline getiren Özal iktidarına karşı aktif tavır alınması, protesto eylemlerinin hayata geçirilmesi önerilmiş, Belediye-İş Genel Merkezi ve öneri götürülen şu-

belir dışındaki şubeler gündemi başka yere çekmeye çalışarak geçiştirmişlerdir.

Bütün bu çalışmaların yanı sıra, Belediye-İş Beyoğlu ve 1 No.lu şubeleri, ortak yönetim, ortak temsilciler kurulu ve işyerlerinde tüm işçilerin katılımı ile toplantılar yaptılar. Savaşın vahşetini, yokluğu, açlığı, özcesi, savaşın sonuçlarını dia gösterileriyle, konuşmalarla anlattılar. İşyeri lokal ve panolarına, savaşın vahşetini içeren resimler, afişler ve bu savaşla ilgili çıkan bildiriler astılar. Broşür ve yazılarla emperyalist savaş aleyhinde konuşmalar yaptılar. Ülkemiz halklarına zarar verecek olan bu savaşa karşı çıkan tüm duyarlı insanlara örnek sunarak kıvılcım olmak için, 2 saatlik iş bırakma eylemini uyarı olarak hayata geçirdiler, ABD bayrakları yaktdılar.

İş bırakma eylemi, Anakent Belediyesi önünde toplanan 2000 belediye işçisinin, BEM-DER'li ve KAM-SEN'li Memurların katıldığı bir basın toplantısı ve ABD bayrağının yakılmasından sonra "Savaş Hayır", "Kahrolsun ABD Emperyalizmi", "Yavaşın Ortadoğu Halklarının Kardeşliği", "Bağımsız Türkiye", "Haklıyız Kazanacağız" sloganları ile düzgün kortejler halinde yürünerek bitirildi. Aynı gün, İETT işçileri, şubelerinin önderliği olmaksızın, duyarlı, devrimci işçilerin çalışması ve İETT Çalışanları Derneği üyelerinin çabalarıyla, belediye işçilerinin iş bırakma eylemine hız kesme eylemleri ile katıldılar.

Reformist ve oportünist anlayışlar savaşın yakın bir tehlike olduğunun farkına varmaz, "Örgütlü gücümüz yok.", "Direniş yapamayız." vb. söylemleriyle kendi özgücüne ve halkına ne kadar güvendiğini gösterirken, Devrimci İşçi Hareketi perspektifine sahip belediye işçileri, tabandaki devrimci işçi önderleri ve şube yöneticilerinin sunduğu önderlikle, direniş ve yürüyüşü gerçekleştirdiler. Direniş-

miz bir kez daha gösterdi ki, adamsendecilik, yapamayız, örgütleyemeyiz, gücümüz yok, taban buna hazır değil vb. gerekçeler kendi özgücüne ve sınıfına güvenen bilinçli işçiler için geçerli değildir.

Yeniçelte katliamında, '90 1 Mayıs'ında, kendi toplu sözleşme döneminde aktif tavır koyan belediye işçileri, devrimci şube yöneticileri, savaşa karşı da sorumlu davrandılar, aktif tavır koydular.

Emperyalist savaşa karşı tavır almak, işbirlikçi Özal iktidarını savaştan caydırmak için tüm duyarlı sendikalar, sendika şubeleri, demokratik kitle örgütleri, meslek odaları, duyarlı tüm kişi ve kuruluşları savaşa karşı ortak tavır almaya çağırdılar.

"Emperyalist Savaşa Hayır Komiteleri" kurularak en geniş biçimde direniş örgütlemeyi, Devrimci İşçi Hareketi perspektifi ile yarattığı örneklerin geliştirilerek kitlesel iş bırakma eylemliliklerine gidilmesini, savaş aleyhtarı mitingler düzenlenmesi ve düzenlenecek miting, gösteri vb. kitlesel eylemliliklere katılım sağlanmasını, kadın çocuk platformları oluşturulmasını, Irak halkına konan ilaç, gıda, mama ambargosunun kaldırılması için kampanya başlatılmasını ve bunun için demokratik kitle örgütleri, sendikalar, siyasi partiler, meslek odaları, kişi ve kuruluşlarla ortak bir deklarasyon yayınlamayı karar altına aldılar. Ve her yerde önerilerini sunmaya devam ediyorlar, mücadeleye devam ediyorlar, edecekler. ★

DEVRİMCİ MÜCADELEDE BELEDİYE İŞÇİLERİ

(*) Şubelerin, "Örgütlü gücümüz yok, direnişleri hayata geçiremeyiz." dedikleri gün, Merter'de, çoğunluğu bayan ve yaşları 17-18 olan tekstil işçileri, Devrimci İşçi Hareketinin öncülüğünde, haksız savaşa karşı pankart açarak gösteri yapmışlardır.

DİRENEREK HAK ALMADA YENİ BİR ÖRNEK: AKINCIGİL TEKSTİL İŞÇİLERİ

ne gayrimeşru yolları seçmiştir. Beşiktaş 4. Noterliği'nden gönderdiği ihtarnamelerle, tüm işçilerin iş aktini feshetmiştir.

İşveren, haklarına sahip çıkan işçilerin görüşme talebini, resmi ve sivil polis çağırarak yanıtladı. Ancak öncü durumunda olan işçileri polise teslim etmek istediğinde, işçilerin ve ailelerin direnişle karşılaştı, geri çekilmek zorunda kaldı.

Kendiliğinden gelişen bu hak alma mücadelesi, yetişen devrimci önderlik sayesinde örgütlü mücadeleye dönüştü.

İşveren tarafından cahlil ve korkak sanılan işçiler, işyerini terk etmediler. Makinaların başında oturdular. Toplu dilekçeyle Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne başvurarak, yasadışılığı tespit ettirdiler.

30 Temmuz'da direnişe başlayan işçiler, 1 Ağustos Çarşamba günü, polis-işveren işbirliğini ve baskıları protesto etmek için 3 günlük açlık grevi yaptılar. 6 Ağustos Pazartesi günü, fabrika girişi polis tarafından tutularak, işçiler işe alınmadı. Burada işçiler, polisin kimi koruduğunu açıkça gördüler.

İşçilerin aileleri çocuklarını yalnız bırakmadılar. Onurlu mücadelelerinin sürekli yanında oldular. Toplu olarak Cumhuriyet Savcılığı'na giderek durum tespiti yaptırıldılar.

İşçiler direnişlerini fabrikanın önünde, ailelerinin de desteğiyle devam ettirdiler. Kendilerini ziyarete gelen SHP'ilerin "Siz haklısınız. Her şekilde size yardımcı olacağız." sözleri üzerine, açık grevini toplu olarak sürdürebilmek için SHP binasına gittiklerinde "Sizinle uğraşamayız." cevabıyla karşılaştılar. Katıldıkları toplantılarda, "Haklıyız Kazanacağız", "Sendika Hakkımız Engellenemez" sloganlarını attılar.

Direniş süresince, işçiler kendi aralarında 10 kişilik komite oluşturdular, dayanışma kampanyası açtılar. Çevre fabrikaları, esnafları dolaştılar, direnişlerinin amacını anlattılar ve propagandasını yaptılar. 500 bin lira para topladılar, toplu olarak avukata vekalet verdiler.

DEMKAD, EKAD ve Uteks Tekstil işçileri, direnişçileri ziyaret ederek destek ve dayanışma örneği gösterdiler. Bunun üzerine, Akıncigil Tekstil işçileri, daha önce aralarında topladıkları paralarla aldıkları müzik setini Esenler Kültür Dayanışma Derneği (EKAD)'ne bağışladılar.

Ayrıca, yeni başlayan SEK grevini de ziyaret eden direnişçi işçiler, sınıf dayanışmasını da yükselttiler.

Günlük basın, direnişçileri ziyaret etmesine rağmen, duyarsız kaldı. Mücadele Dergisi ve devrimci tekstil işçileri, dire-

niş boyunca işçilerin yanında oldular. İşçiler Mücadele'ye sahip çıktılar. Polisin Mücadele muhabirinin basın kartını alması karşısında, polis arabasını çevreleyerek, "Öbür basından gelenlerin kartını niçin almıyorsunuz da bunu alıyorsunuz? Tabii, Mücadele bizleri destekliyor. Diğerleri işvereni destekliyor. Onun için onların kartlarını almıyorsunuz." demeleri işçilerin ve ailelerinin Mücadele'yle bütünleşmelerinin örneğiydi. Bu sözler karşısında, kartı geri vermek zorunda kaldılar.

İşçilerin onurlu ve kararlı direnişi karşısında, günlük basın, küçük de olsa yer vermek zorunda kaldı. Bu haberi okuyan alacaklı bankalar Akıncigil Tekstil Fabrikası'nı işgal ettiler. İşveren aracı koyarak işçilerle görüşme talebinde bulundu. İşçiler kendi aralarından 3 temsilci seçerek görüşmeye oturdular, işverene 3 maddelik bir protokol sundular: Bir ay içinde geriye dönük hakların ödenmesi, tazminatların ödenmesi, fabrika yeniden üretime başladığı andan itibaren atılan işçilerin geri alınması.

İşveren böyle bir belgeye imza atmayacağını belirtti ve sözlü olarak "En kısa zamanda tüm haklarınızı ödeyeceğim, fabrika önünde oturmayın." diyerek işçileri oyalamaya kalktı. İşçiler bunu kabul etmeyerek oturma eylemine devam kararı aldılar. (*)

20 Ağustos direnişi devam ediyor. Akıncigil işçileri direniyor ve "Haklıyız Kazanacağız" diyorlar. ★

(*) İşçiler kısa sürede şunu yaşayarak öğrendiler: Hak alma mücadelesinde ancak örgütlü oldukları ve direndikleri takdirde başarıya ulaşabilirler.

Ülkemizde tekstil sanayii gelişmiş bir alandır. Firmalar genelde dışarı ihracat yapar. Bu sanayi gelişmesine karşın, bu sanayide çalışan işçilerin çalışma ortamları kötü ve hakları çok geridir. Tekstil işkolunda çalışan işçilerin yaş ortalaması 15-20 arasındadır. Bütün sosyal haklardan yoksundurlar. Sigortasız çalışırlar ve her gece, her pazar mesaiye mecbur tutulurlar. Kalmak istemezlerse, işveren kapıyı gösterir. Ücretleri ise asgari ücretten de düşüktür. Bunun yanında, ücretleri ve mesailerini tam olarak almak mucize sayılır.

Bu olayların en son örneği, geçtiğimiz ay, Bayrampaşa'daki Akıncigil Tekstil firmasında yaşandı.

175 işçinin çalıştığı Akıncigil Tekstil, Avrupa'ya penye ihraç eden madalyalı firmalardandır.

Kurduğu Besan gibi paravan şirketlerle hayali ihracat yapan, vergi kaçırarak Akıncigil Tekstil, 30 milyarlık ihracatıyla 1989 yılında İstanbul Ticaret Odası tarafından ödüllendirilmiştir.

Namuslu ve dürüst olmanın suç sayıldığı, bunun yanında hayali ihracat ve vergi kaçırmanın ödüllendirildiği ülkemizde, Akıncigil Tekstil işvereni de bu burjuva kuralına göre hareket etmektedir.

Gayrimeşru yollarla elde ettiği milyarlarla sanayi odaları tarafından madalyayla ödüllendirilen işveren, konu işçi haklarına gelince, zararda olduğunu söyleyerek yan çizmiştir.

Bir yıldan 8 yıla kadar kıdemi bulunan, 3 aylık mesai, vergi ladesi, ikramiye ve Temmuz aylıklarıyla toplamı milyarı geçen işçi alacaklarını gasp etmek için yi-

Savaş gerginliğini fırsat bilen Sağmalcılar Cezaevi idaresi, siyasi tutuklular üzerindeki baskı ve saldırılarını tımandırdı. Can ve kanla kazanılmış hakları gasp etmek için çeşitli oyunlara başvurdu. Bununla ilgili gelişmeleri aşağıda veriyoruz.

KAMUOYUNA

Sağmalcılar Cezaevi'nde baskılar sürüyor. Özellikle kamuoyunun ilgisinin körfez krizine yoğunlaşmasından yararlanan cezaevi yönetimi, yaptığı baskıları gizleyerek artan oranda sürdürüyor.

En temel ve insani taleplerimiz cezaevi idaresince göz ardı edilirken, sağlık, beslenme, kültürel amaçlı tüm taleplerimiz bir yandan yok sayılırken, diğer yandan, mevcut haklarımıza el uzatılmaktadır. Her gün yeni bir hakkımız gasp edilmeye çalışılmaktadır.

MHP'li Müdür Ali Kurt ve Savcı Niyazi Fikret Aygen, karşımıza her gün yeni bir yasak ve baskı ile çıkmaktadır. Nitekim son günlerde koğuş kapılarımız keyfi bir biçimde açılmamakta, yemeklerimiz saatlerce koğuş kapıları önünde bekletilerek verilmektedir. Sırf bu nedenle, mahkemeye, hastaneye onlarca arkadaşımız gidememiştir. Bu durum daha sonra tutanaklarla tespit edilmiştir.

Tahliye edilen arkadaşımız, keyfi bir biçimde, bir gün pekala bekletilmektedir. Bunun en son örneğini 6 Eylül günü bir bayan tutuklunun tahliyesinde yaşadık.

Cezaevi idaresinin keyfi uygulaması öylesine bir boyuta ulaşmıştır ki, 20 gündür avukatlarımız ve ailelerimizle görüşemez durumdayız. Savunma hakkımıza yönelik bu saldırı nedeniyle, birçok arkadaşımız savunma yapamayacak duruma gelmiştir. Nitekim cezaevi idaresi, gerekçesiz bir biçimde, en son 7 Eylül günü yapılması gereken avukat görüşünü engelledi. Gelen ve görüşmeye çalışan avukatlarımıza saldırarak ve döverek dışarı attırdı.

Bu saldırıdan, avukatlarımız, ailelerimiz de dahil olmak üzere, herkes payını aldı. Bir görüş sırasında, coplu askerlerin saldırısına uğrayan ailelerimizin aldıkları işkence raporu, saldırının boyutunu göstermektedir.

Cezaevi idaresi, bir yandan görüş yaptırmazken, görüşün sağlıklı ve insanca yapılmasının önüne geçerken, aldığı yeni bir kararla da, yıllardır İstanbul cezaevlerinde süren bir uygulamayı, her hafta yapılan aile görüşünü 15 günde bir çıkarmıştır.

Bu da yetmeyince, tutsaklara keyfi bir biçimde, peş peşe 3 aya kadar varan ziyaret yasakları uygulanmaktadır.

Cezaevi idaresi son bir aydır peş peşe her gün yeni sorunlar çıkarmakta, bu sorunlara karşı haklarını savunan tutsaklara gözdağı vererek yeni operasyonların zeminini hazırlamaktadır. Bu nedenle, 7 Eylül günü, arama adı altında yüzlerce eli coplu asker koğuşlara sokulmuş, gözdağı amaçlanmıştır.

Kamuoyunun, Erzincan Cezaevi'ndeki uygulamaları ile yakından tanıdığı MHP'li yönetim kadrosu ve I. Müdür Ali Kurt ile tutsaklara karşı önyargılı ve her fırsatta cezaevine asker sokup operasyon yaptırma mantığı taşıyan Cezaevi Savcısı Niyazi Fikret Aygen siyasal iktidarın onayı ile Sağmalcılar Cezaevi'nde yeni saldırıların zeminini oluşturmaya çalışmaktadır.

Önümüzdeki günlerde yine saldırılar, hak gaspları yaşanacaktır. O nedenle, kamuoyunu Sağmalcılar'da yaşanan olaylara ve saldırılara karşı duyarlı olmaya davet ediyoruz. Ve diyoruz ki, kazandıklarımızı, haklarımızı savunacağız. Siyasal iktidarın ve cezaevi yönetiminin keyfi uygulamaları bizi yıldıramayacaktır. ★

10 Eylül 1990

Sağmalcılar Cezaevi Siyasi Tutukluları

Emperyalist Savaşı Protesto Gösterisi ve Polisin Saldırısı

Ankara'da, 16.8.1990 günü akşam saatlerinde, Dışkapı'da Devrimci Sol Güçler tarafından, körfezde oynanan emperyalist oyunları teşhir etmek ve Ortadoğu halklarıyla dayanışmayı sergilemek amacıyla bir kitle gösterisi düzenlendi.

Kitle gösterisi sırasında kimseyi yakalayamayan Ankara polisi panik içinde saldırıya geçerek, Mamak Kültür Araştırma ve Dayanışma Derneği (MAKDER) Geçici Yönetim Kurulu üyelerinden Songül Özyurt ve Hülya Özdemir'i gözaltına alıyordu. Kendinden çok emin olan siyasi şube hemen basına açıklamada bulunarak, 5 kişinin pankartlarla yakalandığını duyurdu.

Oysa yazılan senaryo MAKDER'liler tarafından gösterilen kararlı tavırla çoktan bozuluyordu. İşkencecilere ifade vermeyi reddeden ve açlık grevini sürdüren MAKDER'liler, 18.8.1990 günü DGM Savcılığı'nca serbest bırakıldılar.

İşkence gördüklerini adli tiptan aldıkları raporda da belgeleyen MAKDER'lilerin tavrı karşısında şaşkınlığa düşen siyasi polis, tekrar MAKDER'lileri şubeye götürerek gözdağı vermeye kalktı. Bununla kararlılığın ve devrimci iradenin karşısında işkencecilerin ne kadar aciz oldukları bir kez daha kanıtlandı. ★

MÜCADELE ANKARA BÜROSU

SAĞMALCILAR CEZAEVİ ALİ KURT'UN ÇİFTLİĞİ OLMAYACAK

Sağmalcılar Cezaevi'nde I. Müdür Ali Kurt'un göreve geldiğinden bu yana baskılar sürekli artıyor. Geçen hafta müvekkilleriyle görüşmeye gelen avukatlar saldırıya uğrayarak, zorla dışarı atıldılar. 10 Eylül Pazartesi günü ise ziyaret engellendi. Yine 12 Eylül günü, bayan tutukluların görüşü gasp edildi. İçeride şu anda tam bir operasyon havası hüküm sürmektedir.

Gelişmeler şu şekildedir:

7 Eylül Cuma günü müvekkilleriyle görüşmeye giden avukatlar, Müdür Ali Kurt tarafından "Sayım var." gerekçesiyle geri çevriliyor. Ancak avukatlar Cezaevi Savcısı Niyazi Fikret Aygen'le görüştüklerinde, "Sayım bittiğinde görüşe alacağız." cevabını alıyorlar. Buna rağmen, Ali Kurt keyfi uygulamalarını sürdürüyor. Avukatların, bu tür uygulamaların yasadışı olduğunu söylemelerine karşı verdiği yanıtta çok ilginç:

"Burası benim babamın çiftliği."

Evet, Ali Kurt cezaevini öylesine babasının çiftliği gibi görüyor ki, avukatlardan Fethiye Pekşen, Ulutan Gün, Bedii Yarayıcı'yı gardiyanlara yaka paça tartaklatarak, dışarı atılabildi.

10 Eylül Pazartesi günü siyasi tutukluların bayan yakınlarıyla olan ziyareti ise ilk grup görüşmeciden sonra engellendi. Bu duruma ne çocuklarımız, ne de tutuklu aileleri tavırsız kalmadılar. Sloganlarla Cezaevi Müdürü Ali Kurt ve Cezaevi Savcısı N. Fikret Aygen istifaya, hesap vermeye çağrılarak protesto edildi. Dışarı çıkışta müdür ile karşılaşıldı ve kendisinden hesap soruldu. Demagojilerine karşı sert tavır alındı. Çevik kuvvetten yardım isteyen müdür, ailelerin üzerine polisi saldırtmak istedi. Bu arada iki tutsak yakını kırılan camlardan yaralandılar. Kararlı davranan aileler, bunun üzerine nizamiye girişini işgal ettiler ve sloganlarla karşılık verdiler.

Daha sonra topluca İstanbul Cumhuriyet Savcılığı'na giden aileler 4 kişilik temsilci heyeti halinde savcı yardımcısıyla görüşerek suç duyurusunda bulundular. Şu anda bize verilen cevap "Suç duyurunuzla ilgili evrakları Eyüp Cumhuriyet Savcılığı'na gönderdik ve cezaevindeki olayları araştırmak için bir komisyon kurduk." şeklinde.

Biz TAYAD'lı aileler olarak tutsak yakınlarımızın can güvenliğinden endişe ediyoruz. Ve her fırsatta MHP'li olduğunu söyleyen, "Ben talimat aldım, istediğimi yaparım." diyen Ali Kurt ile cezaevi savcısının görevden hemen alınmasını istiyoruz.

Bugün Cezaevi Müdürü Ali Kurt, Cezaevi Savcısı Niyazi Fikret Aygen'in siyasi tutsaklara karşı saldırısı, açıktır ki, devlet politikasının bir devamıdır.

Faşizmin zindanlarında can bedeli alınan hakları insanlık dışı uygulamalarla, keyfi yöntemlerle "Burası benim babamın çiftliği." diyerek gasp etmeye çalışan Sağmalcılar Cezaevi Müdürü Ali Kurt'a ve Savcı Niyazi Aygen'e soruyoruz:

Sizi bu kadar cüretkar kılan şey, savaş çıırtkanlığı yapılan bu koşullarda, cezaevindeki siyasi tutsaklar üzerinde, istenilen her türlü baskının, işkencenin uygulanabileceği düşüncesi mi? Yoksa, savaş hali, sıkıyönetim uygulaması vb. iktidarın uygulamayı düşündüğü şeylerin varlığı mı kulağınıza çalındı? 12 Eylül'lü günlere özlemimiz mi depreşti?

Böyle düşünüyorsanız, çok kötü yanılıyorsunuz. Hatırlatalım, kimsenin yaptığı yanına kâr kalmaz! ★

TAYAD'lı Aileler

12

Eylül'le birlikte halka açılan savaşın üzerinden on yıl geçti. Bugün, ABD emperyalizminin kurmaylığında jandarma göreviyle, Ortadoğu halklarına karşı yeni bir savaşın eşliğindeyiz.

12 Eylül, sadece halka açılan bir savaş, halkın örgüt-süzleştirilmesi ve sindirilmesi değildi. Halkın hak arama bilincinin yok edildiği, politika dışına itildiği, yok-sullaştırıldığı dönem değildi. Bu, madalyonun bir yüzüydü.

Madalyonun diğer yüzünde, IMF programının 24 Ocak kararları adı altında uygulanması ve ABD emperyalizminin istekleri önünde secde edilmesi vardı. Çünkü 12 Eylül'ü "Nihayet bizimkiler yaptıl" diye sevinç çığlıklarıyla karşılayan, öğrencilerini başarılarından dolayı alkışlayan, CIA'dan başkası değildi. ABD emperyalizmi, Ortadoğu'da İran'dan boşalan jandarmalığa aday Türkiye'de 12 Eylül'e, her istediğini yaptırmak için başvurdu. 12 Eylül sürecinde, ABD ile Türkiye ilişkileri altın çağını yaşıyordu. 12 Eylül'cüler tam bir sadakat örneği göstererek, ABD emperyalizminin isteklerini yerine getirdiler.

ABD emperyalizminin üs ve tesisleri nitelik yönünden geliştirildi. Yeni üsler, Muş ve Batman havaalanları inşa edildi. Awacs'lar yerleştirildi. Başta İncirlik olmak üzere, 15 civarında havaalanı, her türlü savaş uçağının inip kalkacağı şekilde genişletildi. ABD emperyalizminin her dediğine boyun eğilmesiyle, işbirliği, bağımlılığı aştı, teslimiyete dönüştü. Bunlar hep geleceğe yatırımdı. MC ve Ecevit hükümetlerinin tabu gördükleri ve dokunmadıkları, Yunanistan'ın NATO'nun askeri kanadına dönüş sorununu, bir kılıç darbesiyle emperyalizmin planlarına göre ancak 12 Eylül'cüler çözebilirdi.

ABD emperyalizminin bölge karakolu olmanın, jandarmalaşmanın ve Ortadoğu politikalarında rotayı Beyaz Saray'a çevirmenin altında, tek sözcükle 12 Eylül vardır. Bir yanıyla 12 Eylül, ülkemizin kaderinin her şeyiyle ABD emperyalizmine teslim edilmesi operasyonuydu. İşte bugün 12 Eylül'e ve ABD emperyalizmine, her alanda bağımlılığa ve teslimiyete karşı çıkmak, savaşa karşı çıkmakla çıkışıyor derken, bunu anlatmak istiyoruz.

Bunun için, 12 Eylül'le birlikte, ABD'ye teslimiyete dönüşen her alandaki bağımlılık ilişkilerine karşı çıkmadan, üsler sökülün, ikili anlaşmalar yırtılsın, NATO'dan çıkılsın demeden, IMF'nin ekonomi politikasından vazgeçilmeden, bağımsız Türkiye istenmeden, savaşa gerçek anlamda karşı çıkılamayacağını, ABD'nin çıkarları için savaşa sürüklenmenin önlenemeyeceğini söylüyoruz.

Bu noktada, her an Beyaz Saray'dan verilecek bir işaretle körfezde patlayacak savaşın eşliğine getirilmemizde, Özal iktidarı, bir araç olmaktan öte bir işleve sahip değildir. Bağımlılık ve teslimiyet ilişkileriyle jandarmalığı kabullendikten sonra, düzen partilerine dayanan iktidarların, ABD'nin tavrına bağlanan bu kaderi, kendi insiyatifleriyle değiştirmede önemli bir rolleri yoktur. İlahlara kafa tutmak varlık şartlarını ortadan kaldırır. Neredeyse ABD emperyalizmiyle 12 Eylül sonrası girilen ilişkiler, tanrıyla kul arasındaki ilişkiler gibidir. Tanrının buyruklarına karşı çıkmak, aforoz edilmeyi getirir ki, hiçbir düzen partisi, ABD emperyalizminin istediklerine karşı çıkamaz ve aforoz edilmeyi göze alamaz. 1980 Mart'ında, S.E.İ.A. (Savunma ve Ekonomik İşbirliği Anlaşması)'nın altında Demirel'in imzası vardır. Ekonomi politikayı IMF reçetelerine bağlayan 24 Ocak kararlarının altında Demirel'in imzası vardır. Bugün sözde bağımsızlıkçı kesilen Ecevit, Beyaz Saray'da masaya yumruk atma hikayeleri bir yana, ambargo kalkması karşılığında, üslerin açılması iznini verendir. Muhalefette, IMF reçetelerine çok atıp tuttuktan sonra, iktidarında, IMF reçetelerine geçit verendir. Sonuçta, yeni-sömürgecilik ilişkileriyle emperyalizme her alanda bağımlılığın geliştiğinden günümüze, sol görünümüne, reformistinden, en faşist ve gericisine kadar tüm siyasi iktidarlar, bağımlılık ilişkilerinde ileri bir geçiş noktası olmaktan öte bir şey yapamadı. Ama 12 Eylül'ün, bağımlılık ilişkilerinde bir dönüm noktası olmasıyla, ayrı bir yeri vardır. Bağımlılığın teslimiyete dönüşümünde başlangıç noktası 12 Eylül'dür. 12 Eylül'ün üzerine oturan "anarşi", "terör", "12 Eylül öncesine dönmek mi istiyorsunuz?" edebiyatıyla 12 Eylül'ün sivil uzantısı olmaya gönüllü soyunan Özal iktidarı, bu teslimiyeti daha uç noktalara vardırması ve kartları herkesin önünde açık oynamasıyla, bir Şah, bir Marcos iktidarı tablosu çiziyor. Bugün Ortadoğu'daki savaş kriziyle, bu, çok daha belirginlik kazandı. Özal iktidarı, kraldan daha kralcı bir tutumla, hiçbir manevra olanağına bile gerek

duymadan, ABD emperyalizminin izinden, savaş krizine gözü kapalı yürüyüşe geçti. Bu ölçüde Amerikancı bir tutumun tepki çekmemesi, açıktan efendiye uşak rolü oynanmasının kamuoyunca benimsenmesi beklenemezdi. Bu rolü bu kadar açıkça, Özal iktidarından başka bir düzen partisi iktidarı oynayamazdı. İşte bu noktada "Bu kadar da ileri gidilmez kil", "Biz olsak böyle yapmazdık." demek, burjuva muhalefetin temsilcileri için boş avuntudan başka bir şey değil. Jandarmalığa, ABD emperyalizmine bağımlılığı sürekli ileri götürerek teslimiyete zemin hazırlayanların, Demirel'lerin, İnönü'lerin, Ecevit'lerin savaşın eşliğine getirildiğimiz noktada "Üs olmayalım.", "Jandarma olmayalım.", "Bizim kiralık askerimiz yok.", "Körfeze asker göndermek savaş ilanidir." demelerinin, trajik ülke ve savaş tabloları çizmelerinin fazla bir anlamı yok. Ve sonuca fazla etki etmiyor. ABD ile olan ilişkilere

ABD Ortadoğu'da Yerleşmek İstiyor

ABD'NİN YENİ SLOGANI:

"HER BÖLGEYE BİR NATO"

ABD emperyalizmi, tahtını, haritasını değiştirmeyi planladığı Ortadoğu'nun göbeğine kurmak istiyor. Körfez savaşını "ısıtma-tavsatma-ısıtma" politikaları arasına, şimdi de, Ortadoğu'daki kalışını meşrulaştırarak, sürekli hale getirecek "yeni bir kurumlaşmayı" sıkıştırmaya çalışıyor. ABD Dışişleri Bakanı James Baker'ın kongrede yaptığı konuşma, bir anda, emperyalist iletişim tekelleri aracılığıyla, dünyanın dört bir köşesine yayılıverdi. Dünyanın nabızı yoklanıyordu... Kim ne der, böylesi bir kurumlaşmanın "üyeleri" kimler olur, ABD kendi ağırlığını ve varlığını nasıl meşrulaştırır, Arap dünyasında ve emperyalistler arasındaki olası tepkiler nasıl nötralize edilir. Tüm bunların hesapları yapılırken, emperyalizmin filli

EMPERYALİST S

HALKIN ÖRGÜTL

ekonomik boyutuyla da baktığımızda, ABD'den kredi akışının kesildiği noktada, ekonominin bir anda işlemez hale gelebileceğini, çökebileceğini görüyoruz. Ekonomi de de bağımlılık bu ölçüde ileri götürülmüştür. Ekonomi de tamamen ABD'nin ellerinde. Bu ilişkiler içinde ABD'ye tavrı almak, ekonomik intihar anlamı taşıyor. Ama tersine, ABD'nin dediğine uyarak gözüne girmek, küçük de olsa bir şeyler kazandırıyor. Şimdi Özal iktidarı, ABD'nin özel çabasının karşılığı, 7 milyar dolarlık borcunun silinmesine ve ambargodan zarar gören ülkeler

Dün, ABD emperyalizminin bölgesel çıkarları ve IMF'nin dayattığı ekonomi politikayı uygulamak için 12 Eylül'le halka savaş açanlar, bugün, ABD emperyalizminin Ortadoğu halklarına karşı başlatmak üzere olduğu savaşta üstlendiği jandarmalık görevi için tarihi tekerrür ettirmeye, ülkemizi yeni bir 12 Eylül tüneline sokmaya çalışıyorlar.

inde yardım edilecek ülkeler içinde başsıraya konulmasına seviniyor. Özal iktidarı, ülkenin kaderiyle kumar oynanırken tam bir fırsatçılık örneği sergilerken, "Böyle bir fırsatı bulmuşum, elbette kullanırım." diyebiliyor. Ülkemizi ve halkımızı ABD'ye savaş için pazarlarken çok rahat. O, olaya hep ticari bakıyor ve ulusal onur diye bir sorunu yok. Onun için, ABD emperyalizminin, sınıfının çıkarları, Beyaz Saray'ın onuru ve elli yıldızlı bayrağın körfezde dalgalanması her şeyin üstünde. O, bütün her şeyini, ABD'nin kazanmasına, Ortadoğu haritasını kurmayı düşlediği imparatorluğa göre yeniden çizmesine ve kendisine de bir pay vermesine bağlamıştır.

varlığının Ortadoğu'daki sürekliliğinin nasıl ve ne biçimde sağlanacağını "kamuoyundaki yoklaması"na başlamıştı bile. Emperyalizm, son gelişmeleri bahane ederek, bir taşla milyarlarca petrodoları vurmak istiyor. Bunun için de kendine bir bahane bulup, militarist güçleri körfeze soktu. Şimdi de çıkmak istemiyor. Kendi çıkarlarının geleceğini garanti altında tutmak istiyor. Onun gelecekteki çıkarları, Ortadoğu halklarının kaderlerini kendilerinin tayin hakkını ellerine almamasından geçiyor. Onun gelecekteki çıkarları, emperyalizmin petrol şeyhleriyle kucaklaşmasından, bunu sürekli olarak koruyacak askeri gücün oluşturulmasından geçiyor. Bakan "Körfez krizinin şu an ortaya çıkardığı durum, ABD'nin bölgede mutlaka rolünün bulunması gerektiğini ortaya koyuyor. Buradan hareketle, NATO modeline benzer bir ittifakı Arap dostlarımızla kurmak istiyoruz. Böyle bir şey, Irak Kuveyt'ten çekilse bile gereklidir." derken, aslında bu gerçeği ifade ediyor. Baker'ın Arap dostları, Ortadoğu halklarını sömüren, Ortadoğu'yu ABD'nin çiftliği haline getiren petrol şeyhlerinden başkaları değildir.

Körfezde uzun vadeli kalmayı önüne koyarken, Kuveyt halkını değil, petrol kuyularını düşünüyor. Ortadoğu'yu bir ahtapot gibi sarmak istiyor. Bunu yaparken de, her zamanki gibi, dünyayı "bölgenin barış ve refahı" için hareket ettiğine inandırmaya çalışıyor. "Irak'ın yaptığının bir daha tekrarlanmaması..." derken, kendi çıkarlarına halel getirecek gelişmelerin bir daha yaşanmamasını, Ortadoğu'da dilediğince at oynatabilmesinin ne kadar zorunlu ve gerekli olduğunu anlatmak istiyor. '70'li yıllarda yaşanan petrol krizi sonrasındaki, petrol yataklarını güvenceye alma arayışlarını, bugün tekrar gündeme getiriyor. '77 Eylül'ünden sonra Türkiye-Suudi Arabistan-Mısır-ABD paktnın gerçekleştirilemediği makyajını tazelemeye çalışıyor. Ortadoğu'nun petrol kuyularının emperyalizmin sömürü ağının dışına çıkmaması için denetim altında tutulması düşüncesi yıllardır canlı tutulmaya

çalışıldı. Şimdi aynı düşünce, "fırsat varken" yeniden ısıtılmaya ve dünya kamuoyuna kabul ettirilmeye çalışılıyor.

NATO benzeri örgütlenmeleri dünyanın hemen her bölgesi için kabul ettirmek istiyor.

Bush'a, ABD Başkanı olmak yetmiyor. O, koltukta kalabilmek için, "emir" de olmak istiyor... Emperyalistler, körfez krizini bahane ederek körfezi nasıl yağmalayacaklarını tartışıyorlar. Ortadoğu'daki gelişmelerin "ABD'nin kurulu düzenini sarsması" ABD'yi rahatsız ediyor. Ortadoğu halkı üzerindeki sopa sürekli tutulmak isteniyor.

Bu plana dünden razı petrol şeyhleri ve alacağı paya iştahla bakan emperyalist devletler ve işbirlikçi iktidarlar, böylesi bir örgütlenmenin köşe taşlarını oluşturuyorlar. ABD'nin şimdi bu planı hayata geçirmesinde rol oynayacak İran, Suriye, İsrail ve Arap milliyetçiliği faktörlerini

kemizdeki üslerini istediği gibi kullanmaya başladığı ve Özal iktidarı bunu onayladığı noktada, savaş başladı mı kendimizi savaşın ortasında bulacağımızı tartışmaya gerek var mı? Bu üsler, savaşta ABD'nin nasıl işine yarayacak, bilmiyor muyuz? ABD, üsleri Irak'a karşı kullanmaya başladığında, buna nasıl engel olunacak?

ABD emperyalizmi, Türkiye'yi, Ortadoğu'da başlatacağı savaşa kendi planına göre katmayı kafasına koymuş. Bu savaşta bir yerimiz var. Bu çok açık ve net. İşte Özal iktidarı, savaşa dönük attığı adımlarla, kendisini bu yere oturtmaya çalışıyor. Şimdiye kadar da epey mesafe kat etti. Körfeze asker gönderme ve yabancı ülkelerin askerlerini ülkede üslendirme iznini TBMM'den de çıkararak, hemen hemen savaşa hazır bir duruma geldi.

Ülkemizin açık açık savaşa sürüklenmek istenmesi gerçeği siyasi iktidarcı her fırsatta tekrarlanıp duruyor-

Arif SOYLU

SAVAŞIN KARŞISINA GÜCÜNÜ DİKELİM

birleştirerek kendi lehine çevirmeye çalışıyor. Ne olursa olsun, kendini böyle bir ittifakın içine sokmak istiyor. Kendi deyimiyle, Ortadoğu halklarına, ABD gibi güvenilir bir partnerle yaşamaya zorunlu olduklarını anlatmaya çalışıyor.

ABD EMPERYALİZMİ VE İŞBİRLİKÇİ YÖNETİMLERİ ORTADOĞU'DA SAVAŞA HAZIR...

ABD emperyalizmi, savaşı başlatacağı konusunda bölgedeki bütün işbirlikçi yönetimleri ikna etmiş durumda. Özal iktidarının da, savaşın başlayacağı konusunda, en küçük bir tereddütü ve kuşkusunu yok. Zaten, bütün hazırlıklarını başlayacak savaşa göre yapması ve kamuoyunu savaşın kaçınılmazlığı üzerine oluşturmaya çalışması, savaş kışkırtıcılığı ve çığırtkanlığında başrole soynması başka türlü açıklanamaz. Özal, Bush'tan kapıldığı "Saddam devrilmeden bu iş bitmez.", "Ortadoğu haritası değişecek." nakaratını bunun için tekrarlayıp duruyor. Körfez'e asker gönderme yetkisini, kendi koydukları anayasayı bile çiğneyerek almaya kalkması, işi sağlama bağlamak istemesinden kaynaklanıyor. Bunu açık açık söylemekten çekinmiyor.

Özal'ın kulağına telefondan "Savaş başlayacak, tüm hazırlıklarınızı tamamlayın." dediği çok iyi bilindikten sonra, ABD emperyalizminin temsilcilerinin kapalı kapılar ardında Özal iktidarına verdikleri teminatların ayrıntılarının bilinmemesinin pek fazla önemi yok. Özal iktidarı, TBMM'den yetkiyi aldığı noktada, her şeyiyle savaş hazırlığını tamamladı, kulağı Beyaz Saray'dan alınacak savaş çanlarında demektir. Zaten Özal bu konuda çok açık konuşuyor. "Ben yetkimi Genelkurmay Başkanı'na devrettim. Kendisine de söyledim. Irak'tan Türkiye'ye karşı herhangi bir hareket gördüğün, hissettiğin anda, derhal harekete geç. Yetki sende." deyip, işin içinden sıyrılıyor. Bunları bir yana bırakalım, ABD, bu süreçte ül-

du. Kamuoyu bu doğrultuda koşullandırılıyor, halk buna paralel bir psikolojiye sokuluyordu. Siyasi iktidar her şeyini savaşa bağlamıştı ve savaşın çıkması için elinden geleni ardına koymuyordu. Akbulut "Saldırı ihtimali olsa, önce ben hücum ederim." sözleriyle, geçtiğimiz günlerde TBMM'den anayasaya aykırı şekilde çıkarılan "topraklarımızı saldırı olmadan savaş ilan edilemeyeceği" kararının da bağlayıcı olmadığını gösteriyor. Anayasaların da, yasaların da bir yerde göstermelik olduğu ve kağıt üzerinde kaldığı ortaya çıkarken, Özal iktidarının savaş

*İçine sürüklenmek istediğimiz bu savaş,
açlık, kutluk, karaborsa ve zamlar
getirecektir. Halkımız daha çok çalıştırılacak,
daha çok sömürülecek, daha az ücret
alacaktır. Kısacası, emperyalistler ve
işbirlikçilerinin çıkarları için, halkımız
daha da fazla yoksullaştırılacaktır.*

saplantısıyla hareket ettiği daha açık görülüyor. Akbulut asıl açığı burada veriyor. Saldırı ihtimali "sağlam istihbarat kaynakları"ndan öğrenilecektir!

Evet, her şey burada düğümleniyor. İşin en tehlikeli ve savaşa girmemiz için çok kolay bahane yaratılacağı yer burası.

En güvenilir müttefikimiz ABD olduğuna göre, en güvenilir istihbarat kaynağımız da doğal olarak CIA'ydı... CIA'dan daha büyük göze, daha büyük kulağa sahip bir istihbarat örgütü yoktu... Her şeyi en iyi ve en hızlı o öğrenebilirdi... Zaten MİT'le iç içe çalışmıyor muydu?.. 12 Mart'ta ve 12 Eylül'de Demirel hükümetlerinin altını oyan CIA'ydı. Darbeler yapmada, komplolar örgütleme-

de, hükümetler değiştirmede CIA'nın üstüne yoktu. 12 Mart ve 12 Eylül, CIA'nın bu konuda ne ölçüde başarılı olduğunun örnekleriydi. İnsana öykü gibi geliyor ama işin gerçeği bu. Ülkemizde siyasi iktidar çarkları böyle işliyor. CIA bu işleyişte önemli bir faktör.

Evet, bugünü, Akbulut, güvenilir bir istihbarat kaynağı olarak, MİT'le iç içe çalışan CIA'ya bakıyor. Bugün CIA'nın bir "Saldırı geliyor." işaretiyle, doğrudan içinde yer alacağımız bir savaşın eşliğindeyiz. Artık işin ciddiyetini çok iyi kavramak gerekiyor. Kaderimiz, CIA'nın Piriçlik ya da İncirlik Üssü'nden radarlarla aldığı "Saldırı geliyor." istihbaratı vermesine bağlanmış. Provokasyon yaratmaya, bizi böyle bir kaynağa bağlandıktan sonra savaşa ille de sokmaya bundan daha elverişli hangi koşullar olabilir?

Ülkemizin ve halkımızın kaderi ABD emperyalizminin ve CIA'nın elinde derken, bunları anlatmak istiyoruz. Hala savaşın çıkıp çıkmaması tartışmalarının yapılması, gelinen noktada geri bir tartışma olacaktır ve bizlere zaman kaybettirecektir. Artık, çıkacak bir savaşa göre düşünüp hesap yapmak zorundayız. Tartışmalarımızın odağını, çıkacak savaşa karşı neyi, nasıl yapmamız oluşturmaldır.

Bu anlattıklarımız, karanlık, karamsar, içinden çıkılmaz bir tablo çizmek, çaresiz kalmak olarak görülmemelidir.

Kaderimiz ABD'nin elinde, CIA'nın istihbaratlarına ve gözü kapalı bunların dediğini yapan siyasi iktidara bağlı demek, her şey bitmiş, kaderimize razı olmaktan, savaşın çıkışını beklemekten başka yapacak bir şey yok demek anlamına gelmez. Biz burada, savaş politikalarının hangi zeminde yükseldiğinin altını çizmek istiyoruz.

ABD emperyalizminin, kabuğuna çekilen Sovyetler Birliği'nin hiçbir işe karışmaz, müdahale etmez tavrından sonra, dünya imparatorluğu kurma düşüncü, yakaladığı fırsatı değerlendirerek, Ortadoğu'dan başlayarak gerçekleştirmek istemesinde anlaşılabilir bir yan yok. Sovyetler Birliği "Saldırgan Irak'ın Kuveyt'i işgal etmesinden ve Suudi Arabistan sınırına tankları yığmasından sonra, Bush ne yapabiliirdi?" dedikten sonra, saldırı için yolu açtıktan, tavrını açıkladıktan sonra, ABD emperyalizminin yapmayacağı şey yoktur. Evet, Sovyetler Birliği Ortadoğu'yu ABD emperyalizmine terk edip gitmişti. Yine ABD'nin, her şeyiyle kendisine bağlı olduğu bir iktidarı kendi çıkarları için peşinden savaşa sürmesinde de anlaşılabilir bir yan olamaz. Burada sorun, devrimciler, yurtseverler, halklar olarak, bu kaderin nasıl değiştirilebileceği sorunudur. Böyle bir savaşı önleme gibi tarihsel bir görevle karşı karşıya olduğumuzun bilincinde olmalıyız. Savaşa karşı mücadeleye öncülük etme görevinin, bizlerin, devrimcilerin omuzlarında olduğunun bilincinde olmalıyız.

Evet, altını çizerek söylüyoruz. ABD emperyalizminin yanında ülkemizi savaşa süren Özal iktidarını caydıracak tek güç, halkın örgütlü gücüdür. İşte halkın savaş karşıtı tepkilerini açığa çıkardığımız, anti-emperyalist çizgide örgütlü birleşik eylemliliğini yarattığımız ve bu eylemliliği de yaygınlaştırıp sürekleştirdiğimiz ölçüde, ABD emperyalizmi ve Özal iktidarı ülkemizi savaşa sürmek zorlanacak, bu kadar pervasız ve rahat hareket edemeyecek, geleceği düşünmek zorunda kalacaklardır. Bu koşullarda savaşa girseler de, savaş, sonuçta kendilerini vuran bir silaha dönüşecektir. İşte bugünden tüm gücümüzle savaşa karşı mücadeleyi örgütlemenin önemi ve gerekliliği buradadır.

Savaşı önlemek devrimcilerin ellerindedir, bizim ellerimizdedir derken, bunları anlatmak istiyoruz. Özal iktidarını savaştan caydırmanın, bu süreçte bizlerin, Devrimci Sol Güçlerin çabasına, fedakarlığına, yaratıcılığına bağlı olduğunu unutmamalıyız.

ÖZAL İKTİDARI KÖRFEZ KRİZİYLE 12 EYLÜL HAVASI ESTİRMEK İSTİYOR...

Dün ABD emperyalizminin bölgesel çıkarları ve IMF'nin dayattığı ekon. mi-politikayı uygulamak için 12 Eylül faşizmiyle halka savaş açan oligarşi, bugün, ABD emperyalizminin Ortadoğu halklarına karşı başlatmak üzere olduğu savaşa üstlendiği jandarmalık görevi için tarihi tekerrür ettirmeye, ülkemizi yeni bir 12 Eylül tüneline sokmaya çalışıyor.

Bunu yapmak zorunda. Krizden çıkış için savaş politikası bir umut. Krizin faturasını savaş politikası ile halka kesebildiği, emperyalizmden birkaç milyar koparabildiği oranda soluklanacak. Savaş politikasıyla bir taşla iki kuş vurmuş olacak. Ama bunun için yapması ve aşması gereken şeyler var.

12 Eylül'ün, anayasasıyla, yasalarıyla, kurumlarıyla

varlığını sürdürmesi yetmiyor. Bunlara, anayasayı çiğneme pahasına, yeni baskı ve terör yasaları ekliyor, yetmiyor. Çünkü 12 Eylül'den bu yana köprülerin altından çok sular aktı. Artık halk, 12 Eylül'ün, baskı ve terörden yozlaşmaya kadar her yola başvurarak suskunlaştırmaya, elini kolunu bağlamaya, duyarsızlaştırmaya çalıştığı halk değil. Halkta önemli değişimler var. Halk 12 Eylül sürecinde kaybettiğini fazlasıyla istemeye başladı. Örgütlü devrimci mücadele 12 Eylül'ün yarattıklarını aşındırdığı, işlemez kıldığı ölçüde, halkın itildiği örgüt-süzleştirme, sindirilme, politikaya duyarsızlaşma sürecini değiştiriyor. Halkın tepkilerini açığa çıkaran, onların sorunlarını kendi güçleriyle çözmeye iten, kendiliğinden

de olsa sokağa döken örgütlü devrimci mücadeleden başkası değil. Öyle ki, çok yerde devrimci güçlerden etkilenme düzeyine bağlı olarak, halkın kendiliğinden de olsa eylemlilikleri radikalleşiyor. 12 Eylül'ün tüm kurumları ve kurallarını aşip gidiyor, düzen sınırlarını zorluyor. 12 Eylül'ün sindirilmişlik, yığınlık, karamsarlık havası hızla dağılıyor. Yeni bir sürecin eşliğindeyiz. 12 Eylül faşizminin en alt sınıra indirdiği sınıf mücadelesi hızla yükseliyor. "Anarşi", "terör", "12 Eylül öncesine dönme" demagogisi iflas etti. Yeni süreç damgasını vurarı, devrimci eylemler, halkın direnme potansiyelinin kitlesel eylemliliklerle açığa çıkışı ve devrimcilerin bunlarla bütünleşmeye başlamasıdır. Süreç, örgütlenme, direniş, mücadele ve halkın muhalefatinin yükselmesi sürecidir. Özal iktidarı, tekeli basını ve TRT'yi de yanına katarak, sürekli işlediği savaş kışkırtıcılığı ve çığırkanlığıyla istediği havayı yakalayamadı. Halkı savaşa hazırlamada başarılı

olamadı. Halktaki değişim ve 12 Eylül havasının dönmesi burada kendisini bir kez daha gösterdi. Şimdi halkın ezici çoğunluğunun savaşa karşı olduğunu biliyor ve tehlikeyi seziyor. Bu potansiyeli örgütlü devrimci güçler açığa çıkarıp karşısına dikiyor. Elini kolunu bağlayabilir. Halkın savaşa karşı tepkisini açığa çıkarmak, örgütlemek ve birleşik eylemliliğini yaratmak için mücadele bayrağı açmış devrimcileri, yurtseverleri, Devrimci Sol Güçleri, demokratik ve savaş karşıtı muhalefeti ezip geçmeden, halkın tepkilerini bastırmadan, ülkemizi emperyalizmin istediği biçimde savaşa sokmakta zorlanacak. Bu konuda, burjuva muhalefetin son günlerde dozu giderek yükselen, sözde de kalsa savaşa karşı tepkilerinden de rahatsız olmaya başladı. Hatta halkın savaş karşıtı birleşik gücünün yarattığı ve karşısına dikildiği noktada, savaşa girmek konusunda ABD emperyalizmiyle birlikte hesap yapmak zorunda kalacaktır.

Şimdi Özal iktidarının önündeki en önemli engel, halkın savaşa karşı oluşu ve halkın savaş karşıtı tepkilerini açığa çıkarmak için mücadele içinde olan devrimciler, yurtseverler ve Devrimci Sol Güçlerdir.

İşte Özal iktidarı bunun için, ülkede yeniden bir 12 Eylül havası estirmek istiyor. Ve 12 Eylül'de olduğu gibi, halka savaş açmanın hazırlıklarını yapıyor.

SAVAŞA HAYIR DEMEK YETMEZ

SAVAŞA KARŞI ÇIKMAK

ÖRGÜTLENME VE MÜCADELEDEN GEÇİYOR

Devrimci Sol Güçler, yürüttükleri anti-emperyalist kampanya sürecinde, bir gerçeği çok yakından yaşadılar. Bugün açık bir gerçekle karşı karşıyayız. Halkın ezici çoğunluğu savaşa karşı. İşçiler, memurlar, yoksul köylüler, aydınlar, gençler savaş istemiyor. Özal iktidarını ve tekeli basındaki şakşakçılarını saymazsak, savaş yanlıları çok marjinal bir durumdadırlar ve seslerini yükseltmemektedirler. Aslında ordu bile, 12 Eylül kamberunu, yıpranmışlığını, demoralizasyonunu henüz üzerinden atmadan ve halkta bu ölçüde tepki gözlenirken, savaş konusunda rahat değildir, tereddütlüdür. Tam istekli görünmüyor. 12 Eylül'de elinde çok güçlü kozları, demagoji malzemesi vardı. Halktaki can güvenliği istemini çok iyi kullanmasını bildi. Sağ ve sol teröre karşı can güvenliği, istikrar ve huzuru sağlama demagogisi, tarafsızlık gösterileri tutmuştu. Zaten ordu buna çok önceden kendisini hazırlamıştı. En azından, halkı tarafsızlaştırmada etkili olmuştu. Şimdi aynı şeyler söylenemez. Halkın savaşa karşı olduğunu biliyor. Rahatsızlığın, tereddütün kaynağı burada. Ama ABD'den savaşa girin işareti geldi mi, Özal iktidarı buna uydu mu, ordunun buna karşı söyleyeceği hiçbir şey olmayacaktır. Bugün en azından,

bu tereddütlerin Evren'in ve Ergun'un ağzından ifadesini bulduğunu söyleyebiliriz. Ama halkımız da henüz savaşa karşı tepkisini dışa vurabilmiş değildir. Hep yazıyoruz, söylüyoruz. Bu savaş karşıtı potansiyeli hızla açığa çıkarmak, birleştirmek, örgütlemek, çeşitli biçimlerde direnişlere dönüştürmek zorundayız. Bizim açığa çıkarmak örgütlenmeleri ve mücadele biçimlerini, ilgi çekici propaganda, ajitasyon yollarını bulamadığımız, sloganlar yaratamadığımız ve her şeyden önemlisi, çalışma tempomuzu daha fedakarca yükseltmediğimiz, daha sistemli, koordineli ve rasyonel hale getiremediğimiz noktada, baskı ve terörü yoğunlaştırarak, elindeki güçlü yalan ve demagoji makinalarıyla bu potansiyeli bastırabi-

12 Eylül'le halkımıza açılan savaşa bugün bir yenisi daha eklenmek isteniyor. Bu haksız savaşa hayır deyip, direnelim.

lecektir. Oligarşinin gücünü küçümsemeyelim. Özal iktidarı da boş durmuyor. Bir yandan Bush'un bir işaretiyle savaşa girmenin "yasal" hazırlıklarını, anayasayı çiğneyerek tamamlarken, diğer yandan, olağanüstü hal, sıkıyönetim ve savaş hali yetkisini Demokles'in kılıcı gibi halkın tepesinde sallandırıyor. Ve bir bahanesini yaratıp, bu yetkisini savaş koşullarındaki gelişmeye göre her an kullanabilir. Zamanla yarıştığımızın bilincinde olmalıyız. Bugün halkın savaş karşıtı tepkileri nasıl açığa çıkarılacaktır? Halkın savaş karşıtı birleşik eylemliliğini örgütlemek neyin odağında gerçekleşecektir?

Devrimci Sol Güçler olarak, çeşitli eylemliliklerle savaşa karşı çıkmayı sürekli kılmak için bir yanı. Asıl önemli olan, bu örgütlülüğü ve eylemliliği halkın savaş karşıtı tepkilerini açığa çıkarıcı biçimde dönüştürmek ve çeşitlendirmektir. İşte şimdi bu görevle karşı karşıyayız ve halkın tepkilerini örgütlemeye ve direnişe dönüştürmede önemli bir sınavdan geçiyoruz. Örgütlülüğümüzün gücü, yaratıcılığımız, üretkenliğimiz, kitleleri örgütleme ve harekete geçirme becerimiz burada ortaya çıkacak.

Evet, bugün en güncel ve ertelenemez görev olarak, devrimcilerin, yurtseverlerin, Devrimci Sol Güçlerin halkın savaş karşıtı tepkilerini açığa çıkarmada, ilkeleri, hedefleri belirlenmiş, ayakları yere basan, savaşa karşı olan herkesin ilgisini çekecek, elle tutulur, gözle görülür bir örgütlenmeye ihtiyacı var. Karşı-devrimcilerin, faşistlerin, 12 Eylül'cülerin ve savaş yanlılarının dışında, savaşı önlemeye, fabrikalarda, işyerlerinde, hastanelerde, mahallelerde, okullarda, kasabalarda, köylerde, hayatın her alanında çeşitli eylemlilikler ve direnişler örgütleyecek, savaş karşıtı olanların en geniş kesimlerini kucaklayacak bir örgütlenme "Emperyalist Savaşa Hayır Komiteleri" olabilir.

Bugün, Emperyalist Savaşa Hayır Komitelerinin nesnel zemini, halkın savaşa karşı oluşu ve bu karşı oluşun açığa çıkarılması zorunluluğudur. Bu örgütlenme, yaşanan süreçte, savaşa karşı olanların savaşı önlemek için oluşturmaya çalıştıkları güç ve eylem birliğinin ifadesinden başka bir şey olmayacaktır. Bu örgütlenmelere, cephe vb. gibi hedef ve fonksiyonları açısından çok farklı olan örgütlenme misyonları yüklenemez. Bu örgütlenmenin hedefi, savaşı önlemek için halkın birleşik eylemliliğini örgütlemek, Özal iktidarının karşısına dikmektir. Bunun için başka hiçbir şart koymadan savaşa karşı çıkanları hayatın her alanında bir araya getirip, örgütlemektir. Emperyalist Savaşa Hayır Komiteleri, kendiliğinden çağrılarla "Haydi, kurun!" diyerek oluşmayacak. Birbirinden bağımsız, başına buyruk, yüzlerce, binlerce otonom yapının kurulmasını önermiyoruz. Biz, halkın savaşa karşı

birleşik örgütlenmesi ve eylemliliğini yaratmak istiyoruz. Eşgüdüm içinde hareket eden, belli bir merkezi politikaya ve örgütlenmeye sahip savaş karşıtı halk örgütlenmeleri yaratmak istiyoruz. Özünde, küçük burjuvazinin kendi özgücüne güvensizliğinin, olayları idealize etmesinin ürünü olan, iradenin, merkeziliğin, önderliğin rolünü küçümseyen, reddeden, her şeyde kitleleri öne çıkaran ve kendiliğindencilğe tapınan sözde kitle örgütlenme formüllerinden de söz etmiyoruz.

Bu örgütlenmelerde, açıkçası, "tabanın söz ve karar sahibi olması", "kitle katılımcılığı" adı altında, birey özgürlüğü ile örgütlenme, merkezileşmeyle demokratikleşme karşı karşıya konuluyor. Her şeyin odağına kitleler yerleştiriliyor. "Rütbeli sökülüyor", "seviyeler eşitleniyor", "Her şeye kitlelerle birlikte eşit düzeyde sıfırdan başlanıyor." Bu, kitle örgütlenmeleri yaratma adına, politik örgütlenmelerin feda edilmesi anlayışıdır. Bu, kendiliğindencilik, kitle kuyrukçuluğunun, kitle popülizminin, ekonomizmin sınırlarını aşamayacak olan örgüt anlayışıdır.

Ülkemiz emperyalist bir savaşın eşiğine getirilmiştir. Savaş bugün her şeyi kaplıyor. Tüm toplumu doğrudan etkiliyor. Seferberlik ilanları, askerde terhislerin durdurulması, yeni birliklerin Irak sınırına kaydırılması, yaşamın her alanında savaşa ilişkin hazırlıklar, zincirleme gelen zamlar ve savaş kışkırtıcılığıyla topluma savaş çıkacak imajının verilmeye çalışılması, savaşı halkın yaşamının içine soktu. Savaş evlerin ve ailelerin içine girdi.

Halk, savaş koşulları ve savaş gerginliğiyle iç içe yaşıyor. Ve halk savaş istemiyor. İşte bu nesnel gerçeklik, bize, Emper-

yalist Savaşa Hayır Komiteleri örgütlemeyi dayatıyor. Bugün halkın savaşa karşı tepkilerini açığa çıkarmak, örgütlemek, birleştirmek, koordineli eylemliliğe dönüştürmek, hayatın her alanında Emperyalist Savaşa Hayır Komitelerini örgütlemekten geçiyor. Bugün savaşa karşı olan güçlerin güç ve eylem birliği için çok elverişli koşullar vardır. Bu, doğrudan, savaşın eşikteki tehlike olmasıyla ilgilidir. Bugün Devrimci Sol Güçlerin en temel siyasi görevi savaşa karşı mücadeleyi örgütlemek için Emperyalist Savaşa Hayır Komitelerini oluşturmaktır.

SAVAŞA KARŞI ÇIKMAZSAK ÖDEYECEĞİMİZ BEDEL AĞIR OLACAKTIR

Bu savaşa, halkımızın evlatları, kiralık katil olarak emperyalizme pazarlanacaktır.

Bu savaşa, halkımızın evlatları, emperyalistlerin ve 3-5 petrol şeyhinin sömürü çıkarları için kan dökülecektir. Binlerce, on binlerce insanımız emperyalist savaşa yitip gidecek, sakat kalacaktır.

Bu savaşa karşı çıkan devrimciler, yurtseverler "vatan haini" ilan edilip sokaklarda kurşunlanacak, işkence tezgahlarında, idam sehpalarında katledilecek ya da zindanlara doldurulacaktır.

Zindanlara doldurulan devrimciler, yurtseverler, savaşa karşı çıkanlar, belki de duvar diplerinde kurşuna dizileceklerdir.

Savaşa karşı mücadeleyi örgütleyen devrimci güç ve örgütler, demokratik kitle örgütleri, sendika ve odalar üzerinde baskılar yoğunlaştırılacak, terör estirilecektir.

Halk örgütsüzleştirilecek, hakkını arayamaz hale getirilecek, susturulacaktır.

Grevler ertelenecek, yasaklanacaktır.

Olağanüstü hal, sıkıyönetim, savaş hali ilan edilecek, şehirler, kasabalar tanklarla kuşatılarak işgal edilecek, sokağa çıkma yasakları konulacaktır.

Sınırlı da olsa var olan tüm demokratik hak ve özgürlükler tümden ortadan kaldırılacaktır. En küçük bir muhalefet, terör ve kanla ezilecektir.

Bu savaş, açlık, kıtlık, karaborsa ve zincirleme zamlar getirecektir. Halkımız daha çok çalıştırılacak, daha çok sömürülecek, daha az ücret alacaktır. Kısacası, emperyalistler ve işbirlikçilerinin çıkarları için, Türkiye halkları daha da yoksullaştırılacaktır.

Tüm bunları istemiyorsak, halklarımızı kan, gözyaşı ve acıya boğacak olan bu savaşa karşı çıkalım. Güçlerimizi birleştirelim.

EMPERYALİST SAVAŞA HAYIR KOMİTELERİ'ni hayatın her alanında örgütleyelim. Yoksa yarın çok geç olacak. ★

13 Nisan'da Metris Baştabya'daki Devrimci Sol Ana Davası'nda okunan "son sözler"den alınmıştır.

SON SÖZLERİ BİZ DEĞİL, SİZ SÖYLEYECEKSİNİZ

Bir mücadelenin, bir kavganın ateşinde yanan bizlerin ilk sözü de, son sözü de DEVRİM'dir. Beynimiz ve yüreğimiz Türkiye halklarının onurlu bir yaşam uğruna yürüttüğü kavganın, emperyalizme ve faşizme karşı omuzladığı dişe diş mücadelenin ateşiyle kavrulurken, bu mücadelenin belki önemli ama küçük bir alanı olan bu salonda son sözlerimizi söylememizi kimse beklemesin. Emperyalizmin, faşizmin bu ülke topraklarında duyacağı son ses 1 Mayıs Meydanı'na, Kızılay Meydanı'na, Konak Meydanı'na, Diyarbakır'ın meydanlarına giren muzaffer Devrimci Sol savaşçıların zafer türküleri olacaktır. Belki bu meydanlara girenler arasında bizler olmayacağız; kimimiz bir işkence tezgahında, kimimiz bir darağacında, kimimiz bir sokağın köşesinde, belki de bir meydanın orta yerinde, kimimiz bir dağ tepesinde katledileceğiz, kimbilir! "O büyük gün'e bizler kavuşmasak da, yoldaşlarımızın türkülerinde yaşayacağımızdan kuşku duymuyoruz. Türkiye halklarının bu kurtuluş gününe sesimizi taşıyacak yoldaşlara sahip olduğumuz için, böyle bir örgütün üyesi olduğumuz için gurur duyuyoruz.

KURTULUŞA KADAR SAVAŞACAĞIZ!

Bu dava 10 yıldır sürüyor ve dokuz yıldır bu salona giren herkes, yabancı konuklardan basın emekçilerine kadar herkes gördü ki, burada yargılanan biz değildik. Tutanaklara "sanık" diye geçiyorduk, konuşmalarımız, yazılarımız "ifade, sorgu ve savunma" diye adlandırılıyordu ama ne sanık olduk, ne de suçlanma baskılanmasıyla "savunma" yaptık. Burada işkencesiyle, terörüyle, sömürü ve talanıyla T.C. devleti yargılandı; burada insanlık dışı tüm özellikleriyle, faşizm yargılandı. Ve siz, kimi zaman silahların, copların güçsüzlüğüyle, kimi zaman beş generalin ağzından çıkan yasaların keyfiliğiyle işkenceci, terörist, sömürücü ve talancı T.C. devletinin, insanlık dışı özellikleriyle faşizmin savunuculuğuna soyundunuz. Aklamadınız! Sizleri, bu davadaki misyonunuzun yarattığı ve yaratacağı sorularla, sıkıntılarla geçireceğiniz bir ömür bekliyor. Bizler ise, faşizmin-emperyalizmin bir kez daha mahkum edildiği bir davada yer alanın onurunu yaşıyoruz, yaşayacağız.

OLİGARŞİ DEVRİMCİLERİ YARGILAYAMAZ!

Dokuz-on yıl önce, cezaevlerine ilk adımlarımızı attığımızda, haklı olduğumuzu ve mutlaka kazanacağımızı bir kere daha anladık. Oligarşi çürümüşü ve çürümenin kokusu en keskin biçimde cezaevlerinde duyuluyordu. Görünüşte egemenlikleri ama bu egemenliklerini komutan sıfatlı birkaç psikopat, sadist temsil ediyordu. Görünüşte güçlüydüler ama güçleri zincirlerin, sopaların, tüfeklerin ve copların çapıyla sınırlıydı. Bizim kazanmamız kaçınılmazdı. Çünkü biz, ölümü bile teslim alabilecek onlarca APO'ya, onlarca HAYDAR'a, onlarca HASAN'a, onlarca FATİH'e sahiptik. Çünkü biz, şeyasi kimlik ve devrimci onur gibi hiçbir koşulda yok edilemeyecek silahlara sahiptik. Biz kazandık ve zaferimizi tarihe aktar-

SON SÖZLERİ BİZ DEĞİL

SİZLER SÖYLEYECEKSİNİZ

dık. Artık kanla, acıyla yazılmış bir direniş geleneğimiz var. Bu gelenek, bedeli ne olursa olsun sürecektir.

İNSANLIK ONURU İŞKENCEYİ YENECEK!

İnanıyoruz ki bu dava, siyasal davalar geleneğine oldukça önemli ve bir o kadar da olumlu gelenekler kazandırmıştır. Bu kazanımların elde edilmesinde bir bütün olarak örgütümüzün iradesi ve bu iradeyi, kimi zaman gücünün son kırıntısına dayanarak da olsa, bu salona taşıyan bizlerin kararlı tavırlarının belirleyici rolü vardır. Diğer yandan, bu kazanımların elde edilmesinde, cezaevlerinden mahkeme salonlarına kadar her yerde, bir siyasi tutsak yakınının nasıl davranacağını onurlu örneklerini veren ailelerimizin, yakınlarımızın da rolü vardır. Ve son olarak, 12 Eylül'ün tüm baskı ve dejenerasyon politikalarının hedefi olmalarına ve hatta çoğu cüppelerini ilk defa bu salonda giymelerine rağmen, yerleşmiş icazetçi savunma anlayışını parçalayıp atan Devrimci Mücadelede Avukatların rolü vardır. Artık siyasal davaların, kimlik bildiriminden savunma aşamasına kadar nasıl ele alınacağı, devrimcilerin bu salonlarda karşılaşacağı saldırılarla nasıl mücadele edecekleri, siyasi tutsak ailelerinin-yakınlarının nasıl davranacağı ve siyasi dava avukatlarının hangi platformda savunma yapacakları konusunda bir örnek yaratılmıştır. Bu mücadelemize damgasını vuran ve belirleyici olan doğrularımız olsa da, tecrübesizlikten kaynaklanan eksikliklerimiz de olmuştur. Biz bu eksikliklerden de zengin dersler çıkardık. Türkiye'de bundan sonrakı siyasal davaların daha olumlu bir seyir izleyeceğine inanıyoruz. Bu olumlu geleneğin yaratılmasında, temellerinin atılmasındaki katkımız gurur kaynaklarımızdan biridir.

GELENEKLERİ OLMAYANLARIN GELECEKLERİ DE YOKTUR!

Bir hareketin değerler sisteminin oluşturulmasında en büyük pay sahipleri şe-

hitleridir. Ve şehitlerimiz temsil ettikleri değerlerle bugün de mücadelemizin baş eğmez neferleridir. Artık hiçbir Devrimci Sol'cu 1.şubelerin işkencehanelerinde yalnız değil! Ahmet KARLANGAÇ, Hayrettin EREN, Ömer AYDOĞMUŞ, Mazlum GÜDER ve işkencede katledilen bütün yoldaşlarımız var yanlarında. Artık bütün Devrimci Sol'cular kentin varoşlarında katillerin namluları üzerine yürürken, yanbaşlarında Mehmet Selim YÜCEL, Selçuk KÜÇÜKÇİFTÇİ, Tahsin ELVAN, Rıdvan SANCAR'ları, dağ başlarında Necdet PİŞMİŞLER, Ercan GÜNDOĞDU, Hüseyin AVCI, Vedat ÖZDEMİR, Aydın YALÇINKAYA'ları, militarizmin kuşatması altında sloganları dinmeyen Öztürk ACARI, Salih KUL, Ali DEMİRALP'leri ve 1 Mayıs şehidimiz Mehmet Akif DALCI ile yüzlerce şehidimizi omuz başlarında görüyorlar. Şehitlerimize vefa borcumuz var ve devrimi gerçekleştirene, yeni bir toplumu inşa edene kadar da borçlu kalacağız. Anıları önünde eğiliyor, yarattıkları değerlere bağlı kalacağımıza, mücadelemize layık olacağımıza and içiyoruz.

ŞEHİTLERİMİZ VE DEVRİMCİ DEĞERLERİMİZ SOSYALİST GELECEĞİMİZİN TEMELİDİR!

Bizler her zaman, dünyanın en kalabalık ailesinin üyeleri olduk. En kuytu, en karanlık zindanlarda bile, etrafımızda her dilden "dayan" diyen, "diren" diyen, "durma yürü" diyen sesler duyduk. Fabrika işçileri, gecekondu yoksulları, dağ köylüleri, fındık, çay, pamuk tarlalarının ırgatları, memurlar, öğretmenler ve her yaşta öğrenciler hep bizimle beraberdi. Bu kadar da değil; El Salvador'dan İrlanda'ya, Küba'dan Bask ülkesine, Güney Afrika'dan Filipinler'e, Peru'dan Filistin'e her yerde, her renkten, her dilden yoldaşlarımız, kardeşlerimiz, gerillalarımız var. Biz enternasyonalistiz! Sorunlarımız ortak, mücadelemiz ortak, düşmanımız aynı. Çok yakında ayak seslerimizi daha güçlü duyacaksınız.

YAŞASIN ENTERNASYONALİZM!

Mücadele ediyoruz ve mücadelemizden duyduğumuz gururu göğsümüzü gere gere her yerde haykırıyoruz. Yeni insanın mücadelesini veriyoruz. Özel mülkiyetin, sömürünün ve bunları ayakta tutan baskı politikalarının insanı yozlaştırdığı, berliğini yok ettiği, kendine yabancılaştırdığı bir çağda "yeni insan"ı savunuyoruz. Bizim "yeni" insanımız üretici, yaratıcı, kolektif, özverili ve insan olmanın tüm erdemlerine sahiptir. Kapitalizmin çaldığı bu insanı önce kendimizde yaratmak için mücadele ediyoruz, devrim ediyoruz, sosyalizm ediyoruz. Gelecek toplumun "yeni insan"ın omuzlarında yükseleceğini, sosyalizmin yeni insanın ellerinde büyüyüp gelişeceğini söylüyoruz. Sosyalizmi kurma mücadelesini, daha bugünden yeni insanı yaratmaya başlama mücadelesi olarak görüyoruz.

SOSYALİZM ÖNCE İNSAN İÇİNDİR!

Tarihten geleceğe uzanıyoruz. Tarihimiz, ölümü onursuzca bir yaşama tercih eden SOKRAT'tan, insana yakışanın ağasız, padişahsız bir yaşam olduğunu mücadelesiyle, Serez'in Esnaf Çarşısı'nda ölümsüzleşen bedenleriyle kanıtlayan Şeyh BEDRETTİN'e, kölelerin de başkaldırabileceklerini gösteren SPARTAKÜS' ten kapitalizmin ücretli köleleri işçi sınıfının insanlığı kurtaracak güç olduğunu gösterip uygulayan MARKS, ENGELS, LENİN, STALİN ve MAO'ya, ateşi tanrıların elinden alıp tüm insanlara sunan PROMETE'den yüreğindeki yangını tüm halkların hizmetine sunan CHE GUEVARA'ya, emperyalizme karşı savaşma kararlılığıyla Karadeniz'in dalgalı sularını kucaklayan Mustafa SUPHI ve on dört arkadaşından Kızıldereli'de dokuz arkadaşıyla birlikte Türkiye devriminin manifestosunu yazan Mahir ÇAYAN'a, Güney Afrika siyah halkının kurtuluş simgesi, Soweto şehidi Steve BİKO'dan şu tribünlerdeki varlıklarıyla, aydınlık yüzleriyle, tüylerini diken diken eden liseli-üniversiteli DEV- GENÇ'lilere kadar uzanıyor. Olumlu olumsuz tüm yönleriyle tarihimize sahip çıkıyor, geleceğe yöneliyoruz.

TARİH BİZİ, GELECEK BİZİM ELLERİMİZDE ŞEKİLLENECEKTİR!

Tarihleri onurlu bir mücadelenin ışığıyla parlayanların gelecekleri de aydınlıktır. Ve sosyalizmin tarihi, insanlığın kurtuluş umudu olmak için yeterince parlaktır. Bugün SSCB'de ve Doğu Avrupa'da yaşanan kriz sosyalizmin değil, revizyonizmin krizidir. Ölümünden söz edilen "komünizm umudu" değil, yaşamını bu umudun öldürülmesine bağlayan emperyalizmdir. Emperyalizme teslim olmaksızın "Adayı batırız." diyen Kübalılara, liderlerine ve sosyalizme inanan tüm dünya halklarına sesleniyoruz: Sosyalizm vardı, var, var olacak! Bunun için ne bedel ödenmesi gerekiyorsa ödeyeceğiz. Ama inanıyoruz ki, ne Küba Adası'nın, ne de Türkiye Yarımadası'nın sulara gömülmesine gerek yok çünkü ezilen halklar emperyalizmi okyanusun dibine gömecek güce sahiptir.

SOSYALİZM YAŞIYOR, SAVAŞIYOR!

Ülkenin bütün zenginliklerinin emperyalizmin denetim ve talanına terk edildiği; ekonomik-siyasi-kültürel-askeri, hemen her konuda emperyalist merkezlerin son karar mercii olduğu; ulusal onurun

emperyalistlerin önüne bir halı gibi serildiği koşullarda emperyalizme karşı durmanın, anti-emperyalist mücadelenin bir neferi olmanın gururunu taşıdık. Emperyalizm ve işbirlikçileri bugün çok güçlü görünseler de, Türkiye halkları güçlü kollarıyla tüm ülkeyi sarmaya başladığında, NATO'su, IMF'si, AET'siyle tüm emperyalist kuruluşlar birer birer halklarımızın sırtından dökülmeye, ayaklarımızın altında birer kene gibi ezilmeye başlayacaklardır. Ve herkes emin olsun ki, Devrimci Sol ülkeyi sarsan o güçlü kolların beyni, emperyalist keneleri ezen o güçlü bacakları olacaktır.

KAHROLSUN EMPERYALİZM VE İŞBİRLİKÇİLERİ!

(...)

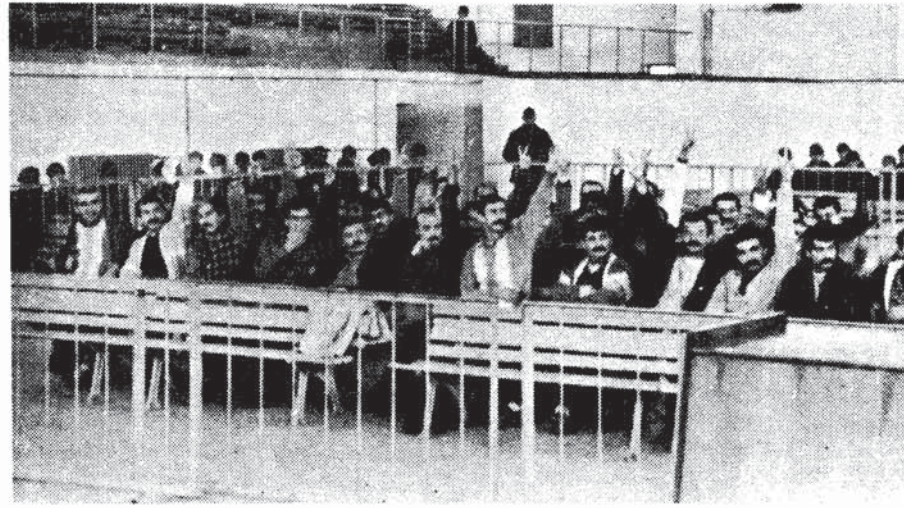
Emperyalizmin tüm desteğine ve yönlendirmesine rağmen, ordusuyla, polisiyle, jandarmasıyla, MİT'iyle ve halk düşmanı siyasi temsilcileriyle oligarşiyi tarihin karanlıklarına gömeceğiz. Türkiye halkları böyle bir güce ve Devrimci Sol böyle bir gücü örgütlemeye yeteneğine sahiptir. Çünkü Devrimci Sol bir halk hareketidir. Halkın özlem ve istemleri Devrimci Sol'un sahip çıktığı ve çıkacağı özelemlerdir. İşçiyle, köylüsülle, esnafı, memuru, öğretmeni, aydını ve öğrencisiyle, Türk'ü, Kürt'ü, Laz'ı, Çerkez'i, Ermeni'siyle tüm Türkiye halkları Devrimci Sol'un Marksist-Leninist politikalarında sorunlarının çözümünü ve Devrimci Sol'un zengin pratiğinde çözüm yollarını bulacaktır.

ÖRGÜTLÜ HALK YENİLMEZ!

Herkesi, işçisiyle, köylüsülle, memuru, esnafıyla, öğrencisi ve öğretmeniyle, aydını ve sanatçısıyla, kadını, erkeği, genci ve yaşlısıyla tüm Türkiye halklarını oligarşinin kanlı diktatörlüğüne karşı birlik olmaya, birlikte mücadelenin maddi gücünü oluşturmaya ve örgütlenmeye çağırıyoruz. İlerici-devrimci-yurtsever bütün kesimleri kavganın ortasında sırt sırta vermeye, aynı hedefin üzerine yürümeye çağırıyoruz. Sorunlar etrafında ve mücadelenin içinde her türlü birliği oluşturmak, bu birlikleri Türkiye halklarının maddi gücü haline getirmek herkesin görevi olacaktır. Hiç kimsenin masa başlarında gevezeliklere hakkı yoktur. Bu hakkı kendinde görenler mücadelenin dışında kalmak zorundadır. "Halkın savaşı, halkın iktidarı, halkın yönetimi için savaş" isteyen herkesle mücadelede birliğe hazırız. Türkiye halklarını masa başı birlik tartışmalarıyla oyalamaya hiç kimsenin hakkı yoktur. Birliği mücadele alanlarında oluşturacağız. Halkımızı Devrimci Sol çatısında birleştirmeye, savaşmaya çağırıyoruz!

BİRLİĞİN YOLU MÜCADELEDEN GEÇERİ!

Halk savaşı stratejisi, dün olduğu gibi bugün de ülkemiz devrim yolunun stratejisidir. Öncü savaşı aşamasından geçecek olan bu stratejinin temel mücadele biçimi silahlı mücadeledir. Haksızlığın ve adaletsizliğin egemen olduğu bu düzende, hakkı ve adaleti sağlayacak bir toplum kurmanın tek yolu devrimci şiddettir. Silahı ve şiddeti biz seçmedik ve egemen sınıfların zor ve şiddeti yok edilmedikçe de, ellerimiz silahlarımızın kabzasını bırakmayacaktır. Egemen sınıfların baskı, zor ve şiddete dayanan politikalarının tek alternati-

Onlar emekçi halkın davasını faşizmin mahkemelerinde de "Bizim de günümüz gelecek!" diyerek her koşulda savundular.

fi, halkın örgütlü gücüyle birleşmiş devrimci şiddettir. Devrimimizin her aşamasında gücümüzün kaynağı, gelişmemizin motoru bu olacaktır.

HALKIN ÖRGÜTLÜ GÜCÜYLE BİRLEŞMİŞ DEVRİMCİ ŞİDDET YENİLMEZ!

Nihai hedefimiz komünizmi, yani sınıfsız toplumu kurmaktır. Emperyalizmi kopup oligarşiyi yıkarak Devrimci Halk İktidarını kurmak önemli bir adım olmakla birlikte, sınıfsız topluma kadar kesintisiz sürecek olan devrimimizin bir parçasıdır. Can damarını bilimsel-teknik gelişmelerin, halk sınıf ve tabakalarının yönetime katılımının, hızlı ve güçlü bir ekonomik gelişmenin, her türlü bireyci-kapitalist dejenerasyona karşı kültür devriminin oluşturduğu sosyalist inşanın varacağı yer sınıfsız toplum olacaktır. Tüm Türkiye ve dünya halklarına söz veriyoruz ki, mücadelemiz insanlığın bu "Altın Çağı"na kadar sürecektir.

HALKIN SAVAŞI, HALKIN İKTİDARI, HALKIN YÖNETİMİ İÇİN SAVAŞ!

Bu "Altın Çağ" a ulaşmak için aşacağımız zorlukların bilincindeyiz. İşkencehaneler, cezaevleri, mahkeme salonları bu engellerin sadece birkaçıdır. Ve biz, yarın da, bugün olduğu gibi, her türlü baskıya, zora ve ihanete rağmen, en olumsuz koşullarda da olsak, bu zorlukları birer birer aşacağız. Çünkü ne kadar güçlü görünürse görünsün, yolsuzluğun, rüşvetin, fuhuşun, uyuşturucunun, ihanetin yozlaştırdığı, çürüttüğü oligarşinin bu düzeni karşısında tüm güzellikleri, tüm değerleri biz temsil ediyoruz. Gücümüz haklılığımızdan, geleceği temsil ediyor olmamızdan geliyor. Haklı olduğumuzu biliyoruz, kazanacağımızdan eminiz.

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!

Devrimci Sol, inkarcılığın, oportünizmin sinsi saldırılarıyla yok etmeye çalıştığı bir siyasi çizgiye sahip çıkmasıyla, yığınların, pasifizmin düzenin parçası haline getirmeye çalıştığı bir pratiğin sürdürülmesiyle yaratılmış ve kısa sürede Türkiye halklarının umudu olmuştur. 12 Eylül bu umudu yok edemedi. Çünkü Devrimci Sol'un literatüründe mültecilik, teslimiyet, yılgınlık hiç yer almadı. 12 Eylül'ün ağır baskı koşullarında da, bugün de literatürümüzü belirleyen sözcük MÜCADELE oldu. Evet, ağır darbeler yedik ama hiçbir zaman yok olmadık. Hep ayakta kaldık. Sesimiz hiç kesilmedi, zayıf da olsa mücadelenin her alanında ses verdik.

Ve kendimizi yeniden yarattık! Bu bir savaştı ve bu savaşı biz kazandık. Artık daha sağlam adımlarla yürüyoruz ve adımlarımız gitgide büyüyor. "Bizim de günümüz gelecek!" inanç ve umuduyla yaşayan Türkiye halkları emin olsun ki, önümüzdeki yıllar atılım ve zafer yıllarıdır.

ZAFER BİZİMDİR ÇÜNKÜ SAVAŞIYORUZ!

Kararınız bizleri hiçbir zaman bağlamayacak ve mücadelenin yakıcı sıcaklığından uzak tutamayacaktır. Kararınız burada sadece sizleri ilgilendirecek. Bunun dışında, kararınızın ne bizlere, ne de sınıflar mücadelesine olumsuz hiçbir etkisi olmayacaktır. Biz, hiçbir koşulda kendimizi mücadelenin dışında görmedik. Bunu ka-

İbrahim ERDOĞAN
Tuğrul ÖZBEK
Mehmet DOĞAN
Yalçın DEMİRKAYA
Baki ALTIN
Sadettin GÜVEN
Ertuğrul MAVİOĞLU

Aslan Tayfun ÖZKÖK
Alişan YALÇIN
İbrahim BİNGÖL
Ali Fadıl CELEPSOY
Hüseyin SOLGUN
Mehmet KILIÇ
Sabri TEMEL

Aslan Şener YILDIRIM
Ali Osman KÖSE
Mehmet ÜNAL
Vehbi ERSAN
Harun KARTAL
Mehmet Murat SÖZERİ

rarınız da sağlayamayacak ve hiçbir karar sınıflar mücadelesini durduramadı. Ki, bugün işçi sınıfından gençliğe tüm toplumsal sınıf ve tabakaları kucaklayan Devrimci Sol Güçler'in mücadelesi hızla gelişiyor. Devrimci Sol savaşçıları her geçen gün daha şiddetli darbelerle oligarşinin yüreğine korku salmaya devam ediyor. Siz tersini bekleseniz de, emin olun ki, kararınız bu mücadelenin biraz daha gelişmesine, biraz daha güçlenmesine hizmet edecektir.

ÖZGÜRLÜK ALLERİMİZDEDİR!

Ve buradan bir kez daha and içiyoruz ki, yapılan hiçbir şey karşılıksız kalmayacak, Türkiye halklarına karşı işlenen tüm suçların hesabı sorulacaktır; and içiyoruz ki, elini devrimci kanına bulayan tüm katiller yedi kat yerin dibine de girseler, çıkarılıp devrimci adalete teslim edileceklerdir; and içiyoruz ki, biz Devrimci Sol savaşçıları mutlaka ama mutlaka zaferle sonuçlanacak olan Türkiye halklarının kurtuluş mücadelesinde kanımızın son damlasına kadar çarpışacağız; and içiyoruz ki, sınıfsız toplumu kurana kadar bileğimizin gücü, yüreğimizin ateşiyle en ağır yüklerin altına girmekten kaçınmayacağız. Ve tüm bu sözlerimiz yerine gelene kadar son sözümüz olmayacak.

KAHROLSUN OLİGARŞİ! YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

Biz konuşmaya devam edeceğiz ama siz buyrun bu davadaki son sözlerinizi söyleyin.

13 Nisan 1990

1 EYLÜL BARIŞ GÜNÜ VE EMPERYALİST SAVAŞ HAZIRLIKLARI

Hitler'in Polonya'ya saldırmasıyla başlayan II. paylaşım savaşı nedeniyle, her türlü emperyalist saldırının kınandığı gün olarak ilan edilen 1 Eylül Dünya Barış Günü'nde, başta ABD emperyalizmi olmak üzere, emperyalist ülkeler halklara karşı yeni bir savaşa hazırlanıyorlar. Emperyalistlerin kendi çıkarları doğrultusunda çıkarmaya çalıştıkları savaşa, barışa ne kadar hizmet ettikleri, barışı ne kadar savundukları açıktır.

Ortadoğu'nun barış bekçiliği rolüne soyunan ABD emperyalizminin istediği barış, Ortadoğu'da kendi hakimiyetini tam anlamıyla sağlamayı hedefleyen bir barıştır. ABD emperyalizminin istediği barış, halkların kurtuluş mücadelelerinin boğulması üzerine kurulacak bir barıştır. ABD emperyalizminin istediği barış, sömürü politikalarına hizmet eden barıştır.

Barıştan, demokrasiden, insan haklarından, çağ atlamadan bahseden ABD emperyalizminin yandaş siyasi iktidarın istediği barış da, ABD emperyalizminin istekleri doğrultusunda bir barıştır.

Bizler böyle bir barışa karşıyız. Bizim istediğimiz barış, sömürüye ve zulme karşı olanların sağlayacağı barıştır. Bizim istediğimiz barış, dünya halklarının kardeşliği doğrultusundadır. Bizim istediğimiz barış, emperyalizmin, çıkar politikaları için işlediği insanlık suçlarının karşısında olmaktır. Bizim istediğimiz barış, sermayeden yana değil, emekten yana olanların barışdır. Gerçek bir barışı sağlamanın tek yolu da, emperyalizme ve faşizme karşı mücadeleden geçecektir.

Barış adına halkların katledildiği, açlıkla ölüme mahkum edildiği, emperyalizmin çıkar politikalarının bir ürünü olan bütün savaşları lanetliyoruz!★

BİRLİKTE MÜCADELE EDELİM ULAŞIM-YOL SORUNUMUZU DA ÇÖZELİM

Genellikle büyük şehirlerin kanayan yarası olan gecekond mahalleleri yol, su, elektrik, ulaşım, sağlık ve eğitim gibi altyapı sorunlarıyla sürekli karşı karşıya bulunmaktadır. Tüm emekçi halk gibi gecekond hal-ki da, burjuva partilerinin vaatlerine kanmamakta, yer yer kendiliğinden veya devrimcilerin önderliğinde sorunlarına sahip çıkarak, hak almanın mücadeleden geçtiğini bilmektedirler.

Biz Kartal Halkla Dayanışma Derneği taraftarları (Kar-Der'liler) olarak, bölgemizdeki gecekond halkının sorunlarının çözümünün, doğru bir perspektifle ve örgütlü mücadele ile aşılabileceğini düşünceyle hareket ederek, bir kampanya başlattık. Önce, bölgemizde bulunan tüm gecekond mahallelerini tespit ettik. Bunlardan bir tanesini pilot bölge olarak seçip, somut sorunları hakkında geniş bir araştırmaya giriştik. Ulaşım sorunu ile başladık. Bu bölge Kartal'a bağlı, Kurfalı Mahallesi'ydı. Bölgede belediye otobüsünün yokluğu, halkın birden fazla dolmuşla gidip gelmesini gerektiriyor. Ayrıca, dolmuşların yetersiz olması, sabah ve akşam saatlerinde, son duraktan dolu gelen dolmuşlara binememesi, bölge halkının işlerine geç kalmasının yanında, ekonomik olarak daha fazla sıkıntı içerisine girmesine sebep olmaktadır. Kar-Der'liler olarak, Temmuz ayının son haftasında, kampanyamıza imza toplayarak başladık. Mahalle muhtatının gerici ve çok geniş bir çevresi olması, halkın böyle bir sorununa kayıtsız kalması, işi saldırganlığa kadar götürdü. Fakat bölge halkının, bizlerden önce gerekli cevabı vererek, "Bu insanlar bizim için çalışıyor. Onları hiçbir zaman yalnız bırakmayacağız. Onlarla birlikte hareket edeceğiz." demesi, gerici muhta ve çevresine geri adım attırdı. Bu olumsuzluklara rağmen, 2000 imza toplandı. Mesai saatleri içerisinde erkeklerin çalışıyor olması, kız arkadaşların görevlerini daha da zorlaştırıyordu. Çünkü ev hanımlarıyla ilgilenmek, kampanyanın amaçlarını tek tek anlatmak, geniş bir katılımı sağlamak için yükün büyük bir kısmı onların omuzlarındaydı. Ve onlar bu görevi en iyi şekilde yerine getirdiler. Hafta sonu, önceden tespit edilen iç kahvehane- de konuşmalar yapıldı. Toplantıya minibus şoförlerinin katılması ve başlatılan kampanyaya karşı çıkmaları, bir ara ortamın gerginleşmesine sebep oldu. Halkın bu kez de devrimcilere sahip çıkması, şoförlerin toplantıyı terk etmesini sağladı. Pazartesi günü, saat 13.00'te yoğunluğu kadınlardan oluşan 70 kadar insanla Bak-kalköy İETT binasına gidildi. Buradaki sorumlu şahısların önce bu tür bir eyleme karşı çıkması ve polis çağırılmaları halkın tepkisine yol açtı. Halkın kararlı tavrı karşısında geri adım atan sorumluların, sorunun çözümü için Tünel'deki İETT Genel Müdürlüğü'ne gidilmesi gerektiğini, ken-

dilerinin yapacakları bir şey olmadığını söylemeleri üzerine, halktan oluşturulan bir komiteyle İETT Genel Müdürlüğü'ne gidildi. Sorumlularla görüşülerek, sorunun çözümü için söz alarak imzalar işleme konuldu. Kampanya sonrası durum değerlendirilerek, eksiklerimizi tespit ettik. Bir sonraki kampanyada bu eksik ve hataları tekrar etmemek için tedbirimizi aldık. Eksiklerimizin başında, mü- racaatin nereye yapılacağı konusunun iyi araştırılmaması ve halkın topluca İETT Genel Müdürlüğü'ne yürütülmemesi geli-yordu. Bu ve buna benzer eksiklerimizi göz ardı etmeden, Ağustos ayının ilk haf-tası, Pendik'e bağlı Aydos gecekond bölgesinde, yine ulaşım sorunuyla ilgili bir kampanya başlattık. Aydos yakın geç-mişte kurulan, birçok yıkım ve direnişlere sahne olan, yoksul halkın oturduğu bir bölge.

Aydost halkı iyi ve kötü günde kendile-rinin yanında olan, yıkımlarda kendileri ile birlikte direnen, hiçbir güçlükten yılma-

yan devrimcileri çok iyi tanıyordu. Onla-rın bu sorunun da üstesinden gelecekleri-ni çok iyi biliyordu. Bu bölgede belediye otobüsü yoktu. Kendilerine en yakın olan Kartal ve Pendik'ten iki vasıta ile gidiliyor, 1200 lira ödeniyordu. Oysa belediye otobüsü ile tek bilet ücreti olan 350 liraya gi-dip geleceklerdi. (*) Bir yandan imza top-lanırken, bir yandan da, yoğun propagan-daya başlandı. Karşı-devrimciler burada da karşımıza çıktı. "Bunlar anarşistler, siz-leri götürüp hapsedirecekler, işkence yap-tıracaklar." gibi anti-propagandalarının sömmediğini, halkın devrimcilerin yanın-da yer aldığını gören faşistler, bu kez de çareyi, halkı ve devrimcileri jandarmaya ihbar etmekte buldular. Jandarmanın böl-geye gelerek müdahalede bulunması, hatta daha ileri giderek imzalı kağıtları al-ması karşısında önce tedirgin oldular. Kı-sa sürede, görevli astsubay toplantı yapıl-mayacak, yapılırsa bizim haberimiz ola-cak gibi laflar ederek çıkıp gitti. Bu olay-lardan sonra, arkadaşlar, kendilerinin oluşturduğu bir komite ile katılarak, çalış-maların kolaylaşmasını sağlamış, halk kendi sorunlarına sahip çıkan devrimcile-rin yanında yer alarak karşı-devrimcilere en güzel cevabı vermiştir. Hafta sonu kahve toplantısı düzenleyerek kampanya-nın amacı tekrar vurgulanmış, verilen mü-cadelenin halkla bütünleşmesi sağlanmış-tır. Pazartesi günü, saat 14.00'te yoğunlu-ğu kadınlardan oluşan 100 kadar insanla Tünel'deki İETT Müdürlüğü'ne gidildi. Müdürlüğe 200 metre kala, halk araçlar-dan inerek sessiz bir şekilde yürümeye

başladı. Müdürlüğün önüne gelindiğin-de, komite müdürle görüşmek için bina-ya girdiği bir sırada, görevliler "Sorunu-nuzla ilgilenen kimse yok, başka za-man gelirsiniz." cevabını verdi. Bunun üzerine, komitenin halka slogan attırarak-larını, oturma eylemi yaparak trafiği en-gelleyeceklerini söylemesi üzerine, mü-dür saklandığı yerden çıkarak, eyleme geçmemelerini, gerekeni yapacağını bildi-rerek, görüşmeyi kabul etti.

Komitenin, müdürün halkın önünde sorunun çözümü için söz vermesini iste-mesi üzerine, müdür tüm halkın huzurunda gerekeni yapacağına dair söz verdi, imzaları kabul ederek işleme koydu. Bu-nun üzerine, kitle sessizce dağıldı. Birta-kım eksiklerimize rağmen, sonuç bizim açımızdan olumludur.

Günümüzde en ufak demokratik kırpı-danışın baskı, işkence ve tutuklamalarla karşılanması, karşı-devrimin tüm baskı ve katliamları halkımızla bütünleşmemizi en-gelleyemeyecektir. Her kampanya yeni örgütlenmelerin başlangıcı olmalı şiarıyla hareket ederek, halkın sorunlarına sahip çıkalım. Unutmayalım ki, bir halk hareketi yaratılmasının yolu halkın istemlerini, bek-lentilerini bilmekten, sorunlarının çözümü için, halka güven duygusu aşılayarak, ye-ni dayanışma örnekleri sergileyerek kalıcı örgütlenmeler yaratmaktan ve mücadele-nin immesini halktan yana yükseltmekten geçer. ★

(*) Son savaş zamlarından sonra 600 lira-ya çıkarıldı.

ÖRGÜTLÜLÜĞÜMÜZÜ HALKTAN ALDIĞIMIZ GÜÇLE PEKİŞTİRELİM

istanbul'un birçok semtinde yaşanan sorunlardan biri de yol sorunu. Bu sorun, Sefaköy-Göltepe Mahallesi halkını yoğun olarak ilgilendiriyor. Yolları toprak, çamur ve taş içindeydi. Yağmurlu havalarda çamur, kuru havalarda toz ve toprak içinde kalıyordu. Yerel idarelerin hepsi de, seçimler öncesi, "Bu sorununuzu anında çözeriz." demiş-lerdi. Çözemediler, çözemezlerdi. Çün-kü çevrelerine doldurdukları çakar ilişkilere, köşe dönme hırsları onları halktan uzaklaştırdı, aslına rücu ettirdi. O zaman geriye kendi gücümüz kalıyordu. İşte bu gücün neler çözebileceğine inanmalı ve ona göre hareket etmenin kazandıracak-larını görmeliydik. Daha fazla bekleye-mezdik. Yaşamı her gün yeniden bizler üretmiyor muyduk? Emeklerimize her gün yabancılaşan bizler değil miydik? Horlanan, aşağılanan, baskıya uğrayan bizler değil miydik? Bu çelişkiyi çözme-miz gerekirdi. Bu çelişkinin çözümü, so-runlarımızı sahip çıkmakta, onun için ör-gütlenmekte, harekete geçmekte ve Dev-rimci Sol Güçlerle bütünleşmekte yatıyordu.

Sefaköy-Göltepe Mahallesi'nde yıllar-dır devam eden bu sorun için önce bir imza kampanyası başlattık. İstemlerimizi dile getirdik, çözüm yollarını önerdik. Her gün milyonlarca lira savaş için ayrılır-ken, bizim yollarımıza asfalt dökülemez-miydi? Rüşvetleri, hayali ihracatları, adam kayırmaları ayyuka çıkanlar, sorun-larımızın çözümüne elbette duyarsız kala-caklardı. Vaatlerini, ikiyüzlülüklerini, du-yarsızlıklarını haykırmalıydık onlara. İmza kampanyası bu yüzden bizi hızlandıran bir araçtı sadece. Ev ev dolaştık, halkı-mız devrimcilere kucak açtı. Bizzat halkı-

mız, "Üzerlerine gitmeliyiz, onları protes-tolarımızla teşhir etmeliyiz, yüzlerini aç-ğa çıkarmalıyız." dedi.

Hazırlıklarımızı yaptık. "Vaat Değil, Yol İstiyoruz" sloganının yazılı olduğu pan-kart açılarak, 17 Ağustos Cuma günü 60 kişilik kitle ile Küçükçekmece Belediyesi önünde toplandı. Kitenin seçtiği temsil-ci, Belediye Başkanı ile görüştü. Kitenin haklı istemlerini dile getirdi ve toplanan imzaları Belediye Başkanı'na vererek, so-runun çözülmesini istedi. Bu istem Sefa-köy-Göltepe Mahallesi'nde oturan emek-çi halkın en meşru, en yaşamsal, en in-sani istemiydi. Devletin güvenlik güçle-ri(!) olay yerinde hazırды. Kitle bir araya gelmişti, bir de pankartın altındaki imza "Devrimci Mücadelede Göltepe Halkı" idi ya, daha durulur muydu?

Ama güvenlik güçleri fazla ileri gide-mediler. Sözle tahrik yolunu seçtiler. Oy-sa kendileri de bu tür semtlerde kalıyor-lardı. Malum, memur maaşlarına yapılan zam yetersizdi ve kendileri de o kategori içindeydiler. Kitle polisin oyununa gel-medi, yılmadı. Görüşme tamamlandı. Ve-rilen sözler yerine getirilmediğinde, pro-testonun daha radikal şekilde devam edeceği ve sonuç alınana kadar peşinin bırakılmayacağı özellikle vurgulandı.

Kitle, dövizleri ve pankartı ile slogan-lar atarak Küçükçekmece Belediyesi'nin önünden Sefaköy-Göltepe Mahallesi'ne doğru yürüyüşe geçti. Birlikte, omuz omuza oluşu, güçlerin bir araya toparlan-ması onları mutlu ediyor, devrimcilere ya-kınlaştırıyordu. Bu arada, devam eden "Emperyalist Savaşa Hayır Kampanyası"-nın özel sayılan kitleye dağıtılıyor, emper-yalist savaş için akıtlı olacak kanımız olma-dığı bir kez de bu alandan haykırılıyor-du.

Sefaköy-Göltepe Mahallesi'nde yol öl-çüm ekipleri çalışmaya başlıyordu. Bele-diye Başkanı ise yolların en kısa zaman-da asfaltlanacağını sözünü vermişti. Ge-lişmeleri izleyip göreceğiz. Verilen söz yerine getirilmediğinde, kararlılığımızı ve gü-cümüzü göstermekten geri kalmayaca-ğız. Çünkü mücadele edip öğreniyoruz, öğrenip tekrar mücadele edeceğiz. Çün-kü yanımızda Devrimci Sol Güçler var. Çünkü haklıyız ve kazanacağız.

Hanedanlar Çağ Atladı, Halkımız Ça-murlu Yollarda Kaldı!

Vaatlerine İnanmıyoruz, Sorunlarımıza Çözüm Bekliyoruz! ★

Devrimci Mücadelede
Sefaköy-Göltepe Mahallesi Halkı

Yığınla sorun içinde yaşıyoruz. Daha doğrusu, yaşamak zorunda bırakılıyor. Büyük kentler, özellikle İstanbul, hızla büyüyen plansız bir köy aslında. Çarpık kentleşmenin, plansızlığın, programsızlığın en uç örneğini veriyor. Sorunlar her gün yenilerini üreterek çoğalıyor. Gecekondu mahalleleri, kenar semtler tam bir sefaletin içinde. Kanalizasyonu açıktan geçiyor, su şebekesi yapılmamış, yolları asfaltlanmamış, sağlık ocağı, okulu yok...

Yerel yönetimler halktan uzaklaşmış, duyarsızlaşmış, kendi geleceklerini garanti altına alabilmek için ince hesaplar peşinde. Savaş çıkırtkanlıkları, yoğunlaştırılan baskı ve işkenceler, devrimci basın üzerindeki sansür, izlenmesi bile güçleşen zamlar, hayali vurgunlar hükümetin tek icraatı.

Yaşadıklarımız bize örgütlü gücümüze sarılmamızı, bu gücü harekete geçirmemizi öğretiyor. Giderek değişik kesimlerden kitlelerin hak alma yolundaki eylemliliklerinin artması da bu gerçeğin somut örneği. Devrimci Sol Güçlere düşen biricik görev ise kitlelerin içinde olmak, direnişleri örgütlemek, somut kazanımlar elde ederek örgütlenmeyi sağlamaktır.

Alibeyköy-Küçükköy arasında açıktan akan, içine kanalizasyon suyu ve fabrika atıkları karışan bir dşe var. Yerel yönetimlerin verdiği tüm sözlere, halkın tek tek girişimlerine rağmen, üzerinin kapatılması yolunda hiçbir somut adım atılmadı. Derenin açıktan akması yüzünden çevresinde yaşayanların katlandığı sorunlar şunlardı:

-Dere çevreye pis bir koku yaymakta ve çevrede oturanları rahatsız etmektedir. Salgın hastalıkların kaynağıdır.

-Yağmurlu havalarda ve kış mevsiminde dere taşmakta, gecekonduları bu pis sular basmaktadır.

-Derenin taşması ve evleri basması sonucu, bugüne kadar 3 çocuk boğularak ölmüştür.

-Açıktan akan derede bulunan kanalizasyon fareleri evlere -mutfaklara- ka-

KANALİZASYON SULARI İÇİNDE YAŞAMAK KADERİMİZ DEĞİLDİR

dar girmekte, her türlü salgın hastalığın zeminini hazırlamaktadır.

-Dere ilkokulun yanından geçmekte, öğrenciler bu çevrede oynamak zorunda kaldığından, çeşitli hastalıklara yakalanmaktadır.

Yukarıda sıralananlar ve daha pek çok sonuçları yüzünden derenin üzerinin kapatılması ve çocuk parkı, oyun alanı yapılması talebini bu çevrede yaşayanlar sürekli dile getirmişlerdi. Tecrübeler, talebin örgütlü bir güçle ele alınmasını, sorunun sahiplenilmesini gerekli kılıyordu. Bunun başarılması için Devrimci Sol Güçlerin yaptığı propaganda çalışması, ev ev ziyaretler sonucunda, halk, protesto gösterisiyle yerel yönetimleri teşhir etmeyi, sorununu kamuoyuna duyurmayı istiyordu artık. Gerekli çalışmalar yapıldı. Dövizler hazırlandı. 5 Eylül Çarşamba sabahı bir araya gelinecek, kitle Küçükköy Belediye Şubesi'nin önüne yürüyerek tepkisi-

ni örgütlü olarak gösterecekti.

Sabahın erken saatlerinde, halktan önce, cadde boyunca sivil-resmi ekipler önlem almaya başladı. Yetmedi. Takviye jandarma kuvvetleri de bekliyordu. "Lağım fareleri ile yaşamak kaderimiz değildir." diyen halk, bu önlemlere aldırmadı bile. Hızla toplanmaya, bir araya gelmeye başladı. Coplarını çekip üzerlerine yürüyen polisler "Bizim vergilerimizle beslenip, bize saldırmaya utanmıyor musunuz?" diyorlardı. "Siz bizim kanalizasyon suları içinde yaşamamızdan ne kazanıyorsunuz?" diye soru yağmuruna tutuldu polisler. Bu kez, eylemi kırmak için "Tamam, temsilcilerinizi biz götürelim ama siz dağılın." denildi. Bunu kabul etmeyip temsilcileri gönderdiler ama onlar gelene kadar hiçbir yere dağılmayacaklarını da özellikle belirttiler.

"Halkçı" belediye ise halkın istemlerine "Bu sorun bizi aşılıyor, sorunun çözümü

Anakent Belediyesi'nde." diyebilecek kadar akıllı(!) davranıyordu. Temsilciler kitleye durumu açıkladıklarında, kitle, sorunun çözümü için gereken her yolu zorlayacaklarını hep birlikte bir kez daha dile getiriyordu. Halk dövizleri ile yürüyüşe geçip slogan atarak, daha önce derenin taşması sonucu boğularak ölen çocuğun evinin önüne geldi. Burada basın açıklaması okundu. Polisin yazıyı okuyanı göstererek "Alacağız onu." sözleri üzerine, halk, "O bizim çocuğumuz." diye sahipleniyor, polisler karşı tavrı alıyordu. Eylemin bir diğer güzelliği ise, halkın sadece derenin üzerinin kapatılması istemiyle yetinmeyip, "Zamlar Geri Alınsın", "Savaş Değil, Hizmet İstiyoruz", "Eğitim, Sağlık, Ulaşım Hizmetleri Parasız Olmalıdır" gibi çok yönlü tavrı koymasındı. Çocuklar bile "Ölmek İstemiyoruz" diye slogan atıyor, kortej oluştuyordu. Hep birlikte "Haklıyız Kazanacağız" diyerek kitle yürüyüşe devam ediyordu.

Eksiklerimize, tecrübesizliğimize rağmen, örgütlü gücün sonuçlarını, devrimci yöntemler izlendiğinde halkla bütünleşmenin somut örneğini bir kez daha gördük. Bir kez daha çalışmalarımıza süreklilik kazandırmanın, sabırlı ve kararlı hareket etmenin gereğine inandık. Devrimci Sol Güçleri bekleyen en önemli görev, halkın -kittenin- değişmeye başladığı bir dönemde, gelişmelerin önüne geçerek kendiliğindencilğe izin vermemek ve her türlü direnişi örgütlü yapı içinde hedefe yönlendirmek. Bunun için, kitle ilişkilerinde gereken hassasiyetin gösterilmesi birincil önemdedir. Eksiklerimizi hızla aşmalı, öğrenip mücadeleyi yükseltmeliyiz. Beklemek için hiçbir haklı gerekçemiz yok. ★

**DERENİN ÜZERİ KAPATILSIN,
ÇOCUKLARIMIZA OYUN PARKI
YAPILSIN!
ZAM, ZULÜM, RÜŞVET,
HAYALI İHRACAT DEĞİL,
İNSANCA YAŞAMAK İSTİYORUZ!**

DEVİRİMCİ MÜCADELEDE AKAD'LILAR

DEVİRİMCİLERE UZANAN BİR EL DAHA KIRILDI

Kapitalizm, toplumun sosyal, siyasi, ekonomik ilişkilerinde var olan olumsuzlukların, çürümenin, ahlaki çöküntünün boyutlanmasına, derinleşmesine, yaygınlaşmasına hız kazandı. Fuhuş, yolsuzluk, rüşvet, uyuşturucu örgütlü kazanç kaynağı haline dönüştürüldü. Bu çarkın içinde, devletin bürokratlarından polisine kadar geniş bir kesim işbirliği halinde hareket etmekte, halkımızın üzerinde amansız bir baskının ve sömürünün uygulanmasına neden olmaktadır.

Fuhuş, ekonomik, sosyal vb. etkenlerin sonucu olup, ortadan kaldırılması, onu var eden koşulların değiştirilmesiyle mümkündür. Bu anlamda, böylesi bir bataklığa sürüklenenlerin kestirme bir anlayışla horlanması, toplum dışına itilmesi yanlış bir yaklaşım olur. Bu bataklıktan çıkmak isteyenlere yardımcı olmak, başkalarının girmesini engellemek, bu yolu meşrulaştırıcıların önünü kesmek için mücadele etmek küçümsenmemelidir. Özellikle, fuhuşu bir kazanç sektörü haline dönüştürenlere, yaygınlaştıranlara karşı mücadele etmek, oyunlarını ve yuzlerini açığa çıkarıp teşhir etmek gerekir.

Bağcılar Çiftlik Mahallesi'nde Ayşan Tütüner'in polis-

lerle işbirliği halinde fuhuş yaptığı, ayrıca muhbirliğe soyunduğu, hırsızlık yapan çeteleri koruyup gözettiği, genç kızları bu batağa çektiği, mafya ile işbirliği halinde olduğu yürütülen mahalli çalışmalar içerisinde tespit edilmiştir.

Mahalle halkının, daha önce mahalleden çıkartılması yolundaki girişimleri sonuçsuz kalmıştı. Halkımızın tepkisi devrimci yöntemlerle örgütlenmeli ve sonuç alınmalıydı. Sorun bu yönüyle ele alınarak, kadın, uygun bir dil ve yöntemle uyarıldı. Mahalleden gitmesi istendi. Hakkındaki iddiaları reddetmeye çalışan Ayşan Tütüner, daha sonra, mecbur bırakıldığını söyleyerek, günah çıkarma yolunu seçti. Bununla da yetinmeyip, kirli işler içinde olan ve fedailiğini yapan Ali Haydar Varan'ı kullanarak devrimcilerin üzerine serserileri saldırttı. Kırık şişe ve sopalarla üyelerimize saldıran bu serseri çetesinin yaptıkları yanlarına mı kalacaktı? Halkımızın üzerine korku salmaya devam mı edeceklerdi? Bizim sözünü verip de yerine getirmediğimiz olmuş muydu? Hangi halk düşmanı halkın adaletinden kurtulabilirdi?

Yaptıkları yanlarına bırakılmayacaktı, bırakılmadı da Ali Haydar Varan hak ettiği cezayı alarak, boynuna "Dev-

rimcilere Uzanan Eller Kırılır" yaftası asılarak etkisiz hale getirildi. O güne kadar mahallede görünmeyen, devrimcilere saldırıları araştırmayan güvenlik güçleri birden aslanlar(!) gibi insan avına çıktılar. Kahveleri bastılar. Gözdağı vermeye, halkı devrimcilerden uzaklaştırmaya çalıştılar. Ama nafile.

Eylemden sonra, bölge halkına, Devrimci Sol Güçler imzalı bildiri dağıtılarak eylem sahiplenildi ve halkla bütünleşildi. Halk devrimcileri sahiplenerek tavrı aldı ve birlikte gidip kadını evden uzaklaştırmak istedi. Ancak Ali Haydar Varan ve serserileri ile Ayşan Tütüner kayıplara karışmıştı.

Devrimci Sol Güçler yürüttükleri faaliyetlerde bu ve benzeri sorunlarla karşılaşabilir. Ama unutulmamalıdır ki, halkımıza, devrimcilere karşı suç işleyenler cezasız bırakılmaz. Halkının, doğrunun mücadelesini verenler, önüne çıkan engelleri mutlaka aşarlar. Bu engelleri aşacak inanç ve cesaretle bir kez daha halk düşmanlarını uyarıyoruz.

Ellerinizi halkımızın, devrimcilerin üzerinden çekin. Karşımıza çıktığınızda, bu ellerin kırılacağını unutmayın. Biz milyonlar. Dünyayı her gün yeniden yaratanlarız. En yüce değer, emeğin temsilcileriyiz. İyinin, güzelin mücadelesini verenleriz. Haklıyız Kazanacağız şiarının savunucularıyız. ★

**DEVİRİMCİLERE UZANAN ELLER KIRILIR!
POLİS-MAFYA İŞBİRLİĞİNİ AÇIĞA ÇIKARALIMI**

Devrimci Mücadelede ÇİHKAD'LILAR

TEPECİK GECEKONDU HALKININ HAYKIRIŞI: DİRENECEĞİZ

Oligarşi korkuyor, oligarşi tedirgin. Çünkü giderek, kendiliğinden de olsa, çeşitli alanlarda patlayan kitle eylemleri, devrimci güçlerin doğru politikalarıyla bütünleşerek daha da radikalleşiyor. Son olarak, Küçükarmutlu'da örnek bir dayanışma ve direniş sergileyen gecekonducuların bu coşkusu, Ankara'nın bazı gecekondu semtlerinde de boy göstermeye başladı.

Bundan iki ay önce, Mamak İlçesi'ne bağlı Dutluk, Şirintepe ve Tepecik mahallelerinde heyelan nedeniyle evsiz kalan yüzlerce gecekonducu sorunlarıyla başbaşa bırakıldı. Gecekondu halkının bir kısmı Sincan tarafına gönderilirken, evsiz kalanların çoğu kendi kaderlerine terk edildi. Bu duruma tepki gösteren gecekonducular Mamak Belediyesi'nin boş olan lojmanlarını işgal ederek, ev sorunlarını kendi olanaklarıyla çözümler.

5.9.1990 tarihinde Anakent Belediye Başkanı Murat Karayalçın'ın talimatıyla, belediye zabıtası, halktan NATO Yolu'ndaki lojmanların boşaltmasını istedi. Burarlarda kalan gecekondu halkının cevabı ise "Kalacak yer gösterilene kadar hiçbir yere gitmiyoruz." şeklindeydi.

Görevlerinin yalnızca lojmanların boşaltılması olduğunu söyleyen yetkililer ve zabıta memurları, zorla evlere girerek eşyaları balkonlardan aşağıya atmaya başladılar. Tepki gösteren gecekondu halkına "Polis Çağırınız.", "Mafya mısınız ulan?" vb. tehditler savurmaktan da geri kalmadılar. Bu gelişmeyle birlikte, MAK-DER'liler gecekondu halkıyla beraber yağmacı zorbalara evlerden dışarı attılar. Belediyeciler ve zabıta kovalandıktan sonra eşyalar tekrar evlere taşındı.

Yaşanan bu olay sonrasında MAK-DER'liler gecekondu halkına seslenerek, benzeri olaylar karşısında sessiz kalınmaması gerektiğini belirttiler.

Her geçen gün artan zamlar, baskılar ve bunlara haksız bir savaşın kucağına itilmemiz eklendiğinde, gecekondu halkı için artık yaşam tamamen çekilmez bir hal almıştır. Tüm bu baskılarla birlikte, barınma gibi temel bir sorunla da karşı karşıya bulunan gecekondu halkı, bundan iki ay önce, Tepecik'teki heyelan sırasında DEMKAD'lı Kadınlar tarafından desteklenmişti.

Bu son olayın gösterdiği gibi, yaşanan baskılara karşı koymanın örgütlü güç olmaktan geçtiği bilinciyle hareket eden MAK-DER'liler, gecekondu halkının yükselen mücadelesine önderlik edecek bir güç odağı olma yolunda hızla ilerliyorlar. ★

MÜCADELE ANKARA BÜROSU

KAM-SEN'İN İŞYERLERİNE GİRMESİNİ GERİCİ-FAŞİST YÖNETİCİLER ENGELLEYEMEZ

KAM-SEN, 11 Ağustos 1990 tarihinde Altılı Vergi Dairesi (Maltepe)'nin bulunduğu yemekhane koridorunda kendini tanıtmak, maliye emekçileri ile sendika konusunu tartışmak, sorunlarını dinlemek için bir toplantı yapmak istedi.

Hafta içerisinde, 6 vergi dairesinde çalışan maliye emekçilerine toplantı duyurusu, Devrimci Mücadelede Maliye Çalışanları tarafından yapıldı. Yine 6 vergi dairesinin girişine ve yemekhaneye "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz KAM-SEN", "Maliye Emekçisi, KAM-SEN'e Sahip Çık" yazılı küçük dövizler asıldı. Aynı gün, 6 vergi dairesi müdürü bir araya gelerek, toplantıyı önlemek için ne yapılması gerektiğini konuştular. KAM-SEN'le kendilerinin başa çıkamayacakları kararını aldıklarında, olayı üst makamlarına, yani Defterdar'a bildirdiler. Defterdar, toplantı saatinden bir saat önce gelerek arabasını saklattı ve Aksaray Vergi Dairesi'nde pusuya yattı. Kendini dev aynasında gören Zekeriya Temizel KAM-SEN'lileri korkutacağını sanıyordu. Toplantı 12.30'da yapılacaktı. Saat 12.00'de KAM-SEN'liler toplantı yerine geldiler. Devrimci Mücadelede Maliyeciler, memurların toplantıya katılmasını önlemek için, müdürlerin kendilerini servislerinden kaldırmadıklarını, kalkarlarsa uyarı cezası alacakları tehdidinde bulunduklarını söyleyince, KAM-SEN yönetimi, müdürlerle tek tek konuşma ve onları da toplantıya çağırma kararı aldı. İlk önce Aksaray Vergi Dairesi'nden başladıklarında, karşılarında el

pençe duran, kişiliksiz, onursuz bir müdür ve kendini dev sanan kişiliksiz, gerici-faşist Zekeriya Temizel'i buldular. Zekeriya Temizel kendilerine ne istediklerini sorduğunda, KAM-SEN'liler, KAM-SEN yönetiminin olduklarını, buraya insanlarla konuşmak için geldiklerini ve tüm müdürleri de toplantıya çağırdıklarını söylediler. Bunun üzerine, Defterdar "Burası benim, burada size gösteri yaptırmam, defolun gidin." gibi sözler sarf etti. KAM-SEN'liler, gösteri yapmak için gelmediklerini, gösterinin başka şekilde yapıldığını, kendilerinin toplantı yapmak için geldiklerini söylediler. Defterdar sabah asılan KAM-SEN dövizini buruşturarak, "Size burada gösteri yaptırmam, defolun gidin." diye yineledi. Bunun üzerine, KAM-SEN'liler kendisinin 657'ye tabi bir devlet memuru olduğunu, bir üst olarak memurlara örnek olması gerektiğini, konuşmalarını düzeltmesini söylediler.

Zor durumda kalan ve tüm Aksaray Vergi Dairesi personeli karşısında rezil olan Defterdar, odanın kapısını kapattı ve bir papağan gibi "Defolun gidin, yoksa polis çağırırım."ı tekrarlamaya başladı. KAM-SEN yönetimi, insanlarla konuşmaktan gitmeyeceklerini, konuşma yapıp yapmayacaklarına oradaki personelin karar vereceğini ve eğer personel isterse, ne pahasına olursa olsun, konuşmanın yapılacağını söylediler. Bunun üzerine, kölecilikle yaklaşan Defterdar, "Bunlar benim memurum, benden izinsiz onlarla konuşamazsınız." diye bağırды. Olayın alevlenmesi üzeri-

ne, yanındaki sivil polislerle KAM-SEN'lileri dışarı atma emri verdi. Bunun üzerine, KAM-SEN'liler yukardaki arkadaşlarını almak için merdivenlere çıktıklarında, Zekeriya Temizel "Hop hop, orası da benim." diyerek müdahale etti. Bunun üzerine, KAM-SEN'lilerin önü sivil polis tarafından kesilerek yukarıya çıkmaları engellendi. Bu esnada, Defterdar, resmi kolluk kuvvetlerinden yardım getirmesi için birini gönderdi ve aşağıda bulunan KAM-SEN'lileri oyalama taktiğine girdi. Amaç, insanları oyalayıp polise teslim etmektir. Bu arada, personelin içinde bulunan Devrimci Maliyecilerden biri yukarı çıkarak KAM-SEN'li arkadaşlara olayı aktardı. Toplu olarak aşağı inerken ise, arkadaşlara müdahale eden Defterdar "Aşağı inmeyin." diye tehdit savurmaktan geri kalmadı. KAM-SEN'liler kendisine sözlü çıkışta bulunduklarında ise Defterdar'ın cevabı "A... bunlar benim memurum olamaz." olmuştur.

Toplantının yapılamayacağı anlaşıncaya, KAM-SEN'liler Maltepe'den ayrıldılar. İki-üç dakika sonra ise iki minibüs polis geldi ve daireleri sardı. KAM-SEN'lilerin ayrılırken "Yine geleceğiz, bunun hesabı sizden sorulabilir." demeleri üzerine, Pazar-teş'den itibaren yemekhane kapısına iki-üç kolluklu polis kondu ve yemeğe kimlik kontrolüyle giriş başladı.

Susmadık, susmayacağız. Baskılar bizleri yıldırılmaz. ★

Devrimci Mücadelede Maliyeciler

İŞÇİLERİN SESİ Kendi Kendiliğindenciliğini Temmuz Eylemlerine Mal Edemez

mez gibi... Ne kadar zorlanırsanız zorlanın, Temmuz memur direnişi iradi başlayıp iradi bitirilen, örgütlü bir direniştir ve "Devrimci Mücadelede Kamu Çalışanlarının" öncülüğünde on binlerce memurun eseridir. Bir türlü derginizde yer vermek istemediğiniz, verdiğiniz de çarptığınız eylemlilikler "Sadaka Değil Emegimizin Karşılığını İstiyoruz" sloganlarıyla, tepkilerini dile getiren Bem-Der'li. Memurların basın toplantısı ve telgraf eylemleriyle başladı. Ardından, kitlenin hazırlanmasına hizmet eden geniş ajitasyon ve propaganda çalışmaları gerçekleştirildi. Bu bir haftalık sürede, yüz binin üstünde bildiri dağıtıldı. Belediyelerde, hastanelerde, kamu çalışanlarının olduğu çeşitli birimlerde konuşmalar yapıldı ve memur kitlesi yemek boykotlarına, çeşitli protesto eylemlerine hazırlandı. Kampayanın ilk dilimini oluşturan bu eylemlilikler, ağırlıklı

olarak memur kitlesinin hazırlanmasına hizmet ettiği için, pasif nitelikte eylemlerdi. Kampayanın ikinci dilimi "Emegimizin Karşılığını Almak İçin Örgütlenelim, Mücadele Edelim, Direnelim" sloganlarıyla başladı. Bu süreçte hedef, memur eylemliliklerini daha ileri götürmekti. Yani radikalleştirme, aktifleştirmekti. İşyeri direnişleri, sokak gösterileri hedefleniyordu. Düşünüldüğü gibi hayata geçti. İş yavaşlatıldı, durduruldu, grev provaları yapıldı. Bununla birlikte, üç büyük kitlesel sokak gösterisi hayata geçirildi. 5.000 kişilik Çağaloğlu yürüyüşü, 11 Temmuz'da Anakent Belediyesi önündeki 10.000 kişilik gösteri, 16 Temmuz'da gerçekleştirilen Anakent Belediyesi'nden İSKİ'ye kadar süren 10.000 kişilik gösteri, polis barikatları yararak gerçekleşmiş dost düşman herkesin sempatisini toplamıştır. Dergi bürolarından çıkıp o eylemlerden sonra

EĞİT-DER 2. KONGRESİNDE ESKİ DOSTLARIN YOLLARI AYRILDI

Eğitimciler Derneği (Eğit-Der) Genel Merkez 2. Olağan Genel Kurulu 31 Ağustos-1 Eylül 1990 günleri arasında Ankara Anakent Belediyesi Gençlik Parkı Sosyal Hizmetler Salonu'nda yapıldı. Kongre öncesinde, Eğit-Der içerisinde sendikalaşma yönünde atılmış adımlardan dolayı ortaya çıkan yol ayrımını 2. Kongreyi bir "hesaplaşma" alanına dönüştürdü.

Daha birkaç ay öncesine kadar, Eğit-Der'in yönetiminde birlikte "çalışma" yürüten ve çok iyi anlaşılan oportünist anlayışlarla reformist anlayış, süreç içinde yol ayrımına gelmişti. Ortada ilkesel anlamda bir ayrılık olmamasına rağmen, sendikalaşma çalışmalarına ilişkin Eğit-Der Genel Merkez'in çizdiği takvime uyup-uyumama noktasında ayrıştılar.

Genel kurul böyle bir gerginlik içinde başladı. Başını eski DY taraftarlarının çektiği oportünist anlayışlar için kongreyi almak "Eğit-Der'den Eğit-Sen'e" giden yolda önemli bir kazanım olacaktı. Aynı şekilde, TBKP reformistleri için de kongreyi almak demek, "ö-lü doğan Eğitim-İş'i canlandırmaya" hizmet edebildi.

Divan başkanlığı oylaması, bir anlamıyla, anlayışların kongredeki güçlerini ortaya koymaları açısından önemliydi. Oylamanın açık bir farkla, reformistlerin lehine sonuçlanması, oportünistlerin hırçınlaşmasına neden oldu. Salonda insanların üzerine yürüdü, bağırarak, alkış ve sloganlarla kongre fiili olarak engellenmeye çalışıldı. Genel kurul gündeminin belirlenmesi sırasında, çalışan öğretmenin konuşmasına ilişkin önerge, reformist anlayışın parmak üstünlüğüyle reddedildi. Reformizm demokratiklik anlayışını bir kez daha ortaya koymuştu. Bu olay tüm duyarlı demokrat-devrimci eğitim emekçileri tarafından protesto edildi.

Bu anti-demokratik tavra karşı yükselen protesto diyecek bir şeyimiz yok. Ancak bu noktada oportünist anlayışın ikiyüzlü tavrını da teşhir etmek gerekiyor. Örneğin, benzer bir olay, Eğit-Der'in Şubat '90'da düzenlediği Sendikal Haklar Kurultayı'nda, Devrimci Mücadelede Öğretmenlere hiç söz hakkının verilmemesi ve üzerlerine yürünmesi şeklinde yaşanmıştı. Ama ne yazık ki, bugün birden "demokratik" damarları kabaran oportünist anlayış, o zaman sesini çıkarmamış ve duyarsız kalmıştı. Bu, çifte standartlık değilse nedir?

Oportünistlerin aralarında oluşturdukları birliğin ilkesel bir temeli olmadığı gibi, tam bir pragmatizm hakimdi. Oportünist anlayış, genel kurul kürsüsünde yaptığı konuşmalarda kişileri eleştirip, şu şöyle yaptı, bu böyle yaptının ötesine geçemedi. Oportünistlerin listesi kapalı kapılar ardında ve anlayışların parmak sayısına göre oluşturulurken, reformist anlayışın listesi ise tam bir popülist mantıkla hazırlanmıştı.

Oportünistlerin aralarında oluşturdukları birliğin ilkesel bir temeli olmadığı gibi, tam bir pragmatizm hakimdi. Oportünist anlayış, genel kurul kürsüsünde yaptığı konuşmalarda kişileri eleştirip, şu şöyle yaptı, bu böyle yaptının ötesine geçemedi. Oportünistlerin listesi kapalı kapılar ardında ve anlayışların parmak sayısına göre oluşturulurken, reformist anlayışın listesi ise tam bir popülist mantıkla hazırlanmıştı.

Kongrenin KAM-SEN'li öğretmenler açısından bekleneni verdiğini söyleyebiliriz. KAM-SEN Başkanı ve aynı zamanda çalışan bir eğitim emekçisi olan Aliye Kaşıkçı, genel kurulda yaptığı konuşmada KAM-SEN'in kuruluş sürecini anlatarak, KAM-SEN'in mücadele içinde yaratıldığını vurguladı. Devrimci Mücadelede Öğretmenler adına konuşan Mehmet Gündoğdu da, yaptığı konuşmasında, neden KAM-SEN içinde yer aldıklarını anlattı. Aynı zamanda, Devrimci Mücadelede Öğretmenler adına bir bildiri de dağıttı.

Şu anda eğitim emekçilerinin sorunu, grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkını alma mücadelesinin yükseltilmesidir. KAM-SEN, bu mücadeleyi yükseltmek ve sahiplenmek için oluşturulmuş bir mezdirdir. Birlikte mücadele ve özgücüne güvenen eğitim emekçileri ve bütün kamu emekçileri KAM-SEN'de verilen grevli-toplu sözleşmeli sendikal hak mücadelesine destek olmalıdır.

Şimdi kamu emekçilerine düşen görev budur. ★

Oportünizmin Her Zamanki Huyu:

YAPAMADIKLARINA SAHİP ÇIKIYOR

Sarıgazi Lisesi, emekçi halk çocuklarının yoğun olduğu bir okuldur. Bilindiği gibi, halk çocuklarının üzerindeki baskı, devlet eliyle desteklenen, yürütülen eğitim sistemi ve onun özel seçilmiş öğretmen kadrolarıyla her geçen gün biraz daha artıyor.

Sarıgazi Lisesi'nde bu sistem, özel kadrolarla, faşist öğretmenlerle bütün şiddetiyle öğrencilerin üretkenliğini kırarak, korkutma ve tehditle sürüyor. Din Dersi Öğretmeni Hikmet Şahin ve Edebiyat Öğretmeni İbrahim Kaya bu faşist kadrolardan sadece ikisi. Bu öğretmenlerin öğrencileri döverek, onur kırıcı sözlerle azarlayarak yürüttükleri çalışmaya, keyfi uygulamalara, sıraların üstünde namaz kıldırılmalara, dayak atmaktan zevk aldıklarını söylemelerine karşı yürüttüğümüz teşhir ve boykot eylemi SKDD önderliğinde başarılı bir şekilde sonuçlandırıldı. Boykot sürecinde, SKDD üyesi bir arkadaş jandarma tarafından gözaltına alındı.

Bu iki faşist öğretmen halka teşhir edildi. Ancak yaptığımız boykot eylemi ve onun ön çalışmaları olan kahve konuşmaları, öğretmen ve velilerle birebir söyleşiler, hatta eylem anında kararlulukla sürdürdüğümüz tavrımız, kendilerinin Özgürlük Dünyası taraftarı olduğunu söyleyenlerce kamuoyuna yanlış aktarılacak, bu gelişmeler sahiplenilmeye çalışıldı. Hatta bu eylemin, bildirileriyle ve yayın organlarıyla propagandasını yaptılar. Oysa kitleyi eylem anında paniğe kaptıran, "Kaçın, jandarmalar geliyor," deyip, daha da ileri giderek "Okula yürümeyelim, okula yürümek okulu işgal etmek demektir." gibi sözlerle kitleyi korkutmaya çalışanlar onlardı. Kahve konuşmalarına sahip çıktıkları için, bunun yanlış olduğunu, kitle sayısını abarttıklarını kendi ağızlarıyla söyleyenler de onlardı. Bu nedenle, yapılan eylemin başından sonuna kadar bizim insiyatifimizde olduğunu kamuoyunu bildiriyoruz. Onurlu direnişi bir kez daha üstleniyor, bu tür eylemlere sahip çıkarak olmayan varlıklarını kanıtlamaya çalışanları kınıyor, kitle önünde özeleştiriyi çağırıyoruz. ★

Sarıgazi Lisesi'nden
Bir Grup LİSELİ DEV-GENÇLİ

memurların arasında dolaşsaydınız, belki daha gerçekçi olur, eyleme öncülük edenleri gördüğünüz gibi, ne kadar marjinal kaldığınızı, memur kitlesine ne kadar uzak düştüğünüzü de daha iyi anlardınız. Kampanya son şeklini almaya başlamıştı. Günler boyunca "Sendika Hakkımız Söke Söke Alırız" sloganlarını sokaklarda haykıran, eylemliliğin birleştirdiği tüm kamu çalışanları bu haklarını almak için yeni bir mücadele örgütü istiyorlardı. İşte sizin kafanızda bir yere oturtamadığınız KAM-SEN, günlerce sokaklarda sendika isteyen memurların mücadele örgütü olarak ortaya çıktı.

Yaklaşık iki ay süren memur eylemlerinde, biz Devrimci Mücadelede Kamu Çalışanları olarak bunları yaptık. Siz buna karşılık ne yaptınız? Çağaloğlu'ndan Büyük Postane'ye yürüyüş mü? Örgüt-süzlüğünün eseri olan Sultanahmet'teki gösteri mi? Evet, topu topu iki gösteri, bizim de katıldığımız, yan yana sıraladığımız dernek isimleri ile bunların geneline verdiğiniz "İstanbul Kamu Çalışanları Sendikal Haklar Platformu'nun bu iki eylemi örgütlediğinden söz ediyor. Ya öteki eylemler yapılırken neredeydiniz arkadaşlar? Tatilde mi? Yoksa dışardan seyrediyor muydunuz?

"İşçilerin Sesi" gerçeği yazmaktan kor-

kuyor. Ama hiçbir şey yapmadan savunduğu platforma misyonlar yükliyor: "Memur eylemliliğini ilk biz başlattık, öncülük ettik.", "Sultanahmet gösterisi ve Çağaloğlu yürüyüşü çeşitli işyerlerinde yaptığı gösteri ve protestolara öncülük etti." Neye öncülük etmişler, öğrenmek isteriz. Bizim bildiğimiz, bu platform içinde yer alan teknik sağlıkçılarsa, evet, "öncülük"te onlar bulundular. Eylemlerde eylem kırıncılığı "öncülüğü" yüklenmişlerdi. Sağlık emekçileri içinde teşhir olmuşlardır. Ayrıca, bu platformun "öncülük" etme gibi sorumluluk isteyen bir görevi yerine getirecek sağlıklı bir örgütülüğü zaten yok. Kendi ağızlarıyla söyledikleri gibi, "Farklı görüşlerin ve farklı memur örgütlenmelerinin bir araya geldiği platform henüz sağlıklı bir zemine oturmuş değil. Katılanların gerçek anlamda bir yetki taşıyıp taşımadıklarına ilişkin belirsizlik, farklı yaklaşımların bir arada bulunmasının yarattığı hantallık henüz aşılmış değil." Alıntı-mızdan anlaşılacağı gibi, bu platform kendi içinde sağlıklı bir şekilde bir araya gelemezken, hantallıktan kurtulamazken, neyin "öncüsü"? Sizi sağlıklı ve hantal yapan, anlayışınız. Bu yalnız burada değil, her yerde böyle; niçin, neden bir araya geldiği belli olmayan platformlar ve hantal yapılar...

Tekrar söylüyoruz, bu sağlıklı ve hantal platformlarınızla, sendikal haklar mücadele komisyonlarınızla neyi, nereye kadar yapacaksınız? Memurun sendikal mücadelesine nasıl "öncülük" edeceksiniz? Her konuda olduğu gibi, sendikalaşma, sendikal hak alma mücadelesinde de laf ürettiniz. Yapılan karalamaya çalıştınız. Kitesellik deyip, sendikanın tabandan kurulacağı vaazları verdiniz. "Sendikal Haklar Komisyonları" kurulacak, bu komisyonlar üst komisyonları kuracak, böylece sendika da kitlesel bir şekilde kurulmuş olacak. Bilmeyenlere, alaylıp pul-ladığınız bu isimler ve yapılanma cazip gelebilir. Ama biz sizin kitesellik deyip 23 kişi çağırıp, 13 kişi ile 9 kişilik memur bünyesi ile S.H.K. oluşturduğunuz da biliyoruz. Eğit-Der'i de biliyoruz. Kore'deki öğretmenlerin mücadelesinden etkilenmişsiniz belli ama bu komisyonlarınızla mı öğretmen kitlesini sokağa dökeceksiniz? Bugüne kadar bu komisyonlar öğretmenlerin hangi sorununa sahip çıkıp onları sokağa dökmüştür?

Evet, kendilerinin bu haline bakmayanlar, mücadelenin içinden çıkmış KAM-SEN'in kuruluşunu anlayamazlar. Eleştiri adı altında olmadık çarpıtmalar, benzetmeler yapmadan duramazlar. KAM-SEN, memur mücadelesinin ürünü-

dür. Ancak bu mücadelenin içinde adım adım ileriye yürüyenler KAM-SEN'in kuruluşunu anlayabilirler. Sizlerin anlayabilmesi için ise bir hayli zaman geçmesi lazım. KAM-SEN'in kurulduğu da bu mücadelenin içinde olan devrimcilerdir. Onları bu yere mücadele getirmiştir. Sizler mücadeleyi seyrederken, onlar kitlelerle beraber eylemler örgütüyorlar, kitlenin önünde polislerle tartışıyorlar, barikatları aşılıyorlar.

Başında da belirttiğimiz, gibi KAM-SEN memurların mücadele örgütüdür ve mücadele etmek isteyen herkese açıktır.

KAM-SEN'in bundan sonra yapacağı, kitlelerde yaratılan sendikal bilinci örgütü bir şekilde KAM-SEN çatısı altında mücadeleye aktarmaktır. KAM-SEN'i besleyen kolları güçlendirmektir. Örgütü olduğumuz tüm birimlerde sendika bilincini yaymak, örgütlenmek görevimizdir.

KAM-SEN, tüm birimlerin örgütü sesli olacaktır.

KAM-SEN, tüm memurların ekonomik-demokratik haklarına sahip çıkan, o uğurda mücadele eden memurların sendikasıdır.

KAM-SEN, memurların 657 zincirini kırarak grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkını alacağı yerdir. ★

YAŞASIN KAM-SENİ
YAŞASIN MÜCADELEMİZİ

"EMPERYALİST SAVAŞ İŞÇİ SINIFINA KARŞIDIR"

Aynur KARAASLAN

MÜCADELE: Ortadoğu'da ABD emperyalizminin tırmandırdığı savaşın ülkemiz açısından bir değerlendirmesini yapar mısınız?

A.KARAASLAN: Emperyalizmin, çıkarlarını direkt olarak ilgilendiren, üzerinde denetimini yıllardır çeşitli oyunlarla sürdürmeye, pekiştirmeye çalıştığı dünyanın bu hassas noktasındaki gelişmelere seyirci kalmayacağı açıktır. Hele ki emperyalizmin, dünya jandarmalığına soyunmuş, bunu her fırsatta kullanmaktan kaçınmayan "Benden habersiz yaprak kıpırdamaz." imajını dünya halklarına vermeye çalışan ABD emperyalizminin gelişmelere müdahale etmeyeceğini düşünmek saflık olurdu.

ABD'nin gelişmelere seyirci kalamayacağı, şu veya bu şekilde bir yolunu bulup Irak'a müdahale etmenin yollarını aradığı bir gerçek. Bu kadar silah ve asker yığınağını boşuna yapmamaktadır. Ambargonun sonuç vermeyeceğini ya da Irak'ın uzun süre direnebileceğini tespit ettiğinde, askeri müdahaleden kaçınmayacaktır. Bunu kendisi de açıkça söylemekte, hatta bu konuda BM'nin desteği olmasa, yalnız kalsa bile, müdahaleden kaçınmayacağını açıkça ifade etmektedir. Yakın tarih de buna tanıktır. Ancak bu sefer oyunu tek başına oynamak istemekte, ülkemize de Irak'a karşı yapılacak bir savaşta aktif bir rol biçmektedir. Yapılacak bir müdahalede ülkemizin rol alması ya da ülkemiz topraklarının sığrama tahtası olarak kullanılması, kendimizi topyekün bir savaşın içinde bulmamıza ne-

den olabilecektir. Bu, bazıların sandığı veya göstermeye çalıştığı kadar uzak bir ihtimal değil.

MÜCADELE: Savaş politikası sıcak tutulmaya çalışılıyor. Tuax, Tuslog, İncirlik ve İzmit'te süren lastik işkolundaki grevler hükümetçe ertelendi. Savaş politikasıyla, grevlerin ertelenmesi ve yasaklanması arasındaki ilişki nedir? İşçi sınıfı açısından savaşın getireceklerini değerlendirir misiniz?

A.KARAASLAN: Evet, savaş politikası sıcak tutulmaya ve bundan oligarşi mümkün olduğu kadar yararlanmaya çalışıyor. Bir kere, her zaman uygulanmaya çalışılan bir taktikle, dikkatler bu noktaya çekilerek halkın sorunları, talepleri unutturulmaya çalışılıyor. Daha da ötesi, halkın çeşitli sınıf ve tabakalarında gittikçe yükselen hak alma mücadelesinin, gelişen, yaygınlaşan halk muhalefetine önüne set çekmek için kendine meşru zemin yaratmaya çalışıyor. Ertelenen grevleri de böyle değerlendirmek gerekir. Ve bu noktada kalacağını beklemek de mücadeleyi zaafa sürükleyecektir. Bizler sessiz kaldıkça, savaş politikasının arkasına sığınarak, zaten çok sınırlı olan, bin bir zorlukla elde tutulan ya da kazanılan haklar bir bir elimizden alınmaya çalışılacaktır. Böyle bir şey, zaten egemen sınıfların, sınıf mücadelesinin giderek yükseldiği bir ortamda arayıp da bulamadığı bir fırsattır.

Emperyalist savaşlardan işçi sınıfının hiçbir çıkarı yoktur. Tarih bunun örnekleriyle doludur. Emperyalistler arası, onla-

rin çıkarlarına hizmet eden tüm savaşlarda kaybeden, hep savaşan her iki tarafın da proleterleri, emekçi halkı olmuştur.

Savaşanlar, daha doğrusu birbirleri ile savaşırılanlar her iki tarafın da emekçi, yoksul halkıdır. Akan kanlar onların kanıdır. Askeri alınan, cepheye sürülen onlardır. Burjuvazi, egemen sınıfların temsilcileri gidip savaşmayacaklardır. Sonuçta, galip ve mağlup devletler çıkar. Ama her iki tarafta da savaşın faturasını ödeyecek olan işçi sınıfı ve emekçi halklardır. Savaş öncesi var olan sömür, savaş sırasında ve sonrasında çok daha fazla katmerleşerek sürer. Savaşın getirdiği yıkımın faturası, boğaz tokluğuna, daha az ücrete daha çok çalıştırılarak halka ödetilir. Burjuvazi ve egemen sınıflar ise gerek savaş sırasında, gerekse savaş sonrasında, kârlarına kâr katmanın yollarını bulurlar. Demokratik hakların askıya alındığı ya da şiddetle bastırıldığı ortamda, zam üstüne zam yaparak, stokçuluk, karaborsacılık, vurgunculukla daha da zenginleşirler.

MÜCADELE: İlginç bir tavır var işçi sınıfı içinde. Türk-İş Genel Sekreteri "Devlet, millet çıkarları her şeyin üstündedir. Şu anda hükümetin politikasını ben olumlu görüyorum." diyor. Bu tavrı nasıl değerlendirerek gerekli?

A.KARAASLAN: Türk-İş'ten başka bir tavır beklenemez. Bugüne kadar Türk-İş ne zaman hükümet politikalarının karşısında oldu ki, bugün de olsun? Uzlaşmacı, teslimiyetçi bir sarı sendikadan nasıl bir tavır beklenir ki? Türk-İş bugün işçi sınıfının mücadelesinin önündeki engellerden biridir. Binlerle, on binlerle ölçülen işçi atılmaları karşısında sesini çıkarmayan, kapalı kapılar ardında işverenle, hükümet temsilcileriyle anlaşan, işçi sınıfını arka-

dan hançerleyen bir sendikadan ancak böyle bir tavır çıkar. İşçi sınıfının çıkarlarını korumayı, geliştirmeyi değil, koltuklarını kaybetmemeyi, kişisel çıkarlarını sürdürmeyi amaç edinmiş teslimiyetçilerden hükümet politikasının karşısında yer almalarını beklemek saflık olur.

Bugün herkesin kabul ettiği bir gerçek var ki - bunu burjuva basını bile doğruluyor - işçi sınıfı ve genel olarak halkımızın büyük bir çoğunluğu bu savaşa karşı. Dolayısıyla, Türk-İş Genel Sekreteri'nin söyledikleri, olsa olsa kendisi gibi bir avuç işçi sınıfı düşmanının düşüncesini dile getirir, işçi sınıfının ya da Türk-İş tabanının düşüncesini değil.

İşçi sınıfı böyle bir savaştan yana olmaz.

MÜCADELE: Halkımızın % 90'ı savaşı istemiyor. Peki, Özal iktidarının böyle bir savaşa ülkemizi sokmasını engellemek için işçi sınıfına düşen görevleri anlatır mısınız? Buna bağlı olarak bu süreçte işçi sınıfı savaşa karşı neler gerçekleştirdi?

A.KARAASLAN: Evet, doğru. Halkımızın büyük bir çoğunluğu savaşa karşı. Ancak bu halkımızın kendisini savaşın ortasında bulmasını engellemez. Özal'a dur diyebilmek için yeterli değil. Kendi kendimize söyledikimizi yüksek sesle haykırmalıyız. Burada işçi sınıfına büyük görevler düşüyor. İşçi sınıfı, üretimden gelen gücünü kullanarak eyleme dökerek, halkımızın büyük çoğunluğunun sahip çıktığı EMPERYALİST SAVAŞA HAYIR şiarını daha yüksek sesle, daha gür söyletecek kıvılcımı çakmak zorundadır. Burada en büyük sorumluluk sınıf ve kitle sendikacılığının savunulan sendikalara, sendikacılara, demokratik kitle örgütlerine, devrimcilere, demokratlara düşmektedir. Bugün işçi sınıfı savaşa karşı tepkisini henüz eyleme dökebilmiş değil, ancak bu olmayacağı anlamına gelmez. İnaniyorum ki, çıkılacak bir kıvılcım işçi sınıfını harekete geçirecektir. ★

VATEKS'TE SARI SENDİKACILARIN OYUNLARI TUTMADI

Biz Küçükköy'de kurulu, elbiselerde bir nevi sünger mahiyetinde kullanılan vatka, tela gibi maddeler üreten VATEKS Fabrikası'nda çalışan işçileriz. Düşük ücret, sosyal haklar, iş güvencesinin olmaması ve kötü çalışma koşulları nedeniyle sendikalaşmaya karar verdik.

İlk kez sendikalaşma mücadelesine girdiğimiz için, sendikalar hakkında yeterli bilgiye sahip değildik. Devrimci sendikacı arkadaşlarımızın yardımıyla, işkolunda hangi sendikaların var olduğunu az da olsa öğrendik. Aramızda oluşturduğumuz komitede durumu değerlendirdik. Türk-İş'e bağlı Teksif Sendikası'nın sarı, uzlaşmacı ve büyük bir sendika olduğu için bizim gibi küçük işyerleriyle ilgilenmeyeceğini düşünerek, Hak-İş'e bağlı, sarı da olsa Öz İplik-İş'e üye olma-ya karar kıldık.

İlk adımda 85 işçi sendikali olduk. % 51 çoğunluk faizleriyle sağlanmıştı. Yetki gelene kadar, komite olarak oturup aramızda toplu sözleşme taslağını hazırladık. Bu konuda, Belediye-İş 1 No.lu Şubesi'nin İstanbul Belediyesi ile imzalamış olduğu sözleşme taslağını örnek aldık.

Hazırladığımız taslağı sendikaya götürdüğümüzde, ilginç sahnelerle, konuşmalarla karşılaştık. Öz İplik-İş Bakırköy Şube Başkanı Mustafa Kale: "Böyle bir taslağı kesinlikle kabul etmiyorum, bu taslak profesyonelce hazırlanmış bir taslak. Yasalara aykırı, yasadışı sözleşme imzalamazsınız. 15 yıllık sendikacıyım, beni hayvan yerine koyuyorsunuz. İşveren de bunların hiçbirini kabul etmez. Alın gidin taslağınızı. İster üye fişlerinizi alın, ister istifa edin. Böyle bir taslakla ben sözleşmeye oturmam." diyerek şaşkınlığını ve korkaklığını gösterdi. Biz "Madem bu taslak yasadışı, İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı nasıl imzaladı? Neresi yasak?" diye sordumuzda, "Kardeşim, 1 Mayıs yasak, hele şu amaç maddesine baksana, 'İşçilerin ekonomik, sosyal ve kültürel durumu nedir?' Bu sözler yasadışı." diye cevapladı.

"Yani işçiler kültüresiz mü kalsın istiyorsunuz?" diye sordumuzda ise, "Kardeşim, kesinlikle bu taslağı kabul etmiyorum. Siz bana ne ücret istediğinizi söyleyin, gerisine karışmayın. Bizim hazır taslaklarımız var." sözleriyle devrimci bir bakış açısıyla hazırlanmış taslağa açık tavır alıyordu.

"Bu taslağı biz işçiler hazırladık. Her iki taslağı işçilere sunalım. Hangisini kabul ederlerse, o taslakla sözleşmeye otururuz." dediğimizde, "Bu taslağı ben kabul etmiyorum, işveren de kabul etmez. İsterseniz istifa edin." diyerek niyetini açık etti ve nasıl bir sendika olduğunu gösterdi. Ama yine de, Şube Başkanı Mustafa Kale 19 Temmuz'da işçilere görünmeden, işverene kendi taslağını sunmaktan ve bizleri satmaya çalışmaktan geri kalmadı. O akşam, işçiler toplanarak sendikaya gittik. Bundan çekinen Mustafa Kale, "Tamam, sizlerin isteklerinizi de taslağa koyduk" diyerek bir kez daha yalan söyledi.

"İşveren hiçbir isteğinizi kabul etmiyor, fabrikayı kapatıyor diyor." diyerek, haklarımızın kazanılmasından çok işvereni düşündüğünü gördük. Ama buna rağmen, sendikadan ayrılmadık.

Bir gün sonra, 20 Temmuz Cuma günü, 9 işçi arkadaşımız işten atıldı. Sendikaya gittiğimizde, "İşveren istediğini atar, yasal hakkını kullanıyor. Biz sendika olarak bir şey yapamayız" di-yerek yine işverene arka çıkmayı sürdürdü.

Ancak biz kararlıydık. 23 Temmuz'da, atılan işçi arkadaşlarımızın fabrikanın önünde oturma eylemine başlamasıyla, sendikali sendikasız tüm işçiler toplu vize teye çıktık, üretimi durdurduk.

Ertesi gün, karışımıza yine sendika çıktı. Savurdıkları tehditlerle, işvereni savunarak, "Çıkmak isteyen varsa söylesin, ben haklarını alırım." dedi.

Ancak biz kararlıydık. Kendi deneyleri-

mizle yaşayarak öğrendik. Yalnızca işverene karşı mücadele etmek yetmiyor. Sarı uzlaşmacı sendikacılığa karşı da mücadele etmek gerekiyor. İşçilerle topluca Mustafa Kale'yi sıkıştırdık. Nihayet sözleşme görüşmelerine iki temsilci işçinin girmesi için, sendikamızın işverene yazılı yetki belgesi gönderilmesini sağlayarak, toplu sözleşme görüşmelerine 2 işçi arkadaşımızın katılmasını sağladık. Mesaiye kalmama eylemini devam ediyordu. İşveren, işçilerin seçtiği iki temsilciyle görüşme talebinde bulunarak, sözleşme görüşmelerine başladı. "Sendikayı kabul ediyorum." vb. sözler söylemeye başladı. Bizlerin ikinci kez işçi atılmayacağına karşı söz istememizi işveren kabul edince, mesaiye kalma kararı alındı. Örgütlü gücümüzle, özgücümüzle, sarı sendika ya rağmen kazanmıştık.

Sonra öğrendik ki, Çetin Giyim İşçileri de, Sendika Başkanı Mustafa Kale'den çok çekmişler. İşveren ek zam veriyor, kabul edilmeyormuş. Nedeni, adam gidip işverene "Ek zam hakkında belge imzalamıyormuş. Çünkü işverenden bir yazlık alacak kadar para almış (yazlık satın almış) ve bağımlı olduğu için de işverenin karşısına çıkamıyormuş. Bir gün, tekstil işçileri önünde keserek bir güzel dövmüşler ve arabasını paramparça etmişler.

Duyduğumuzda, hiç de kötü bir şey yapmamışlar demekten kendimizi alamadık. Hak eden cezasını buluyor, direnen kazanıyor. ★

VATEKS İŞÇİLERİ

BEMEKAD'I BİLİNCİMİZLE, YÜREĞİMİZLE YAŞATACAĞIZ

Açısından bir ay sonra, yasak yayın bulundurduğu gerekçesiyle, 10 günlüküne kapatılan dernek, şimdi de tüzüğüne aykırı faaliyetlerde bulunduğu gerekçesiyle süresiz kapatıldı. Neydi bu faaliyetler?

Bursa'da ANAP iktidarının sadık dostu Ali Osman Sönmez'in fabrikalarından ASF'de 673 işçi hiçbir gerekçe gösterilmeden işten atıldı. Tekstil alanındaki bu fabrikada, TEKSİF sendikası örgütü. Bursa şube yönetiminde tek tek bazı devrimci-demokrat unsurlar olsa da, örgütsüz ve dağınık olduklarından, bu pek fazla bir şey ifade etmiyor. Bursa emekçilerinin örgütlü gücü olmayı hedefleyen BEMEKAD, bu duruma müdahale etmenin sorumluluğunu taşıdı. Önce, sendikayı

ve emekçi halkı duyarlı olmaya davet eden bir basın toplantısı düzenledi. Ardından, 1000 işçinin katılımıyla, fabrika önünden şehre kadar 10 km.lik bir yürüyüş gerçekleştirildi. Şube yönetiminden sendikacıların da katıldığı yürüyüşte, BEMEKAD'lı Emekçiler, "İşçiler El Ele Örgütlü Mücadeleye, Yaşasın Hak Arama Mücadelemiz, ASF'de İşçi Kıymına Son" dövizlerini art arda açtılar.

İşçiler, polis, jandarma ve çevik kuvvet üçlüsünden oluşan yüzlerce güvenlik görevlisini alkışlarıyla protesto ettiler. Bursa'da işçi sınıfının örgütlü mücadelesi açısından, bu yürüyüş ileri bir adım olarak önem kazanıyordu..

Ayrıca, Devrimci İşçi Hareketinin, Bursa'nın sanayi bölgesinde bildiri dağıttığı

ve "ASF'de İşçi Kıymına Son-Devrimci İşçi Hareketi" imzalı pankart astığı gazetelerde çıkan haberler arasındaydı. Bu arada, tekstil işkolundaki çeşitli fabrikalarda, BEMEKAD'lı Emekçiler imzasıyla, Bursa ve çevre ilçelerde yaygın bir şekilde dağıtılan Körfeze Bakış Gazetesi özel sayısı polisi iyice telaşlandırıyordu. Vakit geçirmeksizin dergimizin Bursa temsilciliğini basan polis, buradan ve büro önünden, temsilcimiz dahil, toplam 19 kişiyi gözaltına alıyor ve olayı basına örgüt operasyonuymuş gibi yansıtarak, aklı sıra yükselen mücadeleyi engellemeye çalışıyordu. (*)

Bu yürüyüş, BEMEKAD'lı Emekçilerin ciddi anlamdaki ilk sınavlarından biriydi. Ardından, derneğe baskınlar gündeme geldi. 23 Ağustos günü, polis hiçbir gerekçe göstermeden derneği süresiz kapattı.

BEMEKAD'lı Emekçilerin, bu karar karşısında yapacakları tek şey vardı. Derneklerine sahip çıkmalıydılar. Önce temsilcilik düzeyinde vali ile konuşmaya ve kapatma gerekçesi sorulmaya gidildi. Gerekçe, her zamanki gibiydi. Oligarşi, emekçi halkın sorunlarına sahip çıkmala-

rını, hak arama bilinçlerini geliştirmelerini hazmedemiyordu. Daha sonra, 40 kişilik bir katılımla, Adalet Bakanlığı'na telgraf çekerek, bu karar protesto edildi. İlerleyen günlerde, bir imza kampanyası açıldı. 500 imzalı dilekçe Bursa Valisi'ne iletil-di. Devrimci Sol Güçler BEMEKAD'a sahip çıkarak emekçi halkın kararlılığını gösterdiler.

Artık Bursa'da mücadele kitleleri sarıyor, onlarla bütünleşiyor, giderek ete kemiğe bürünüp kendi ayakları üzerinde durmasını öğreniyor. Bursa, önümüzdeki dönemde daha güzel günlere gebe.

BEMEKAD'ın kapatılmasıyla mücadele durmayacaktır. Devrimci mücadelenin gelişip güçlenmesi için yeni BEMEKAD'lar yaratılmalıdır. ★

**BURSA'DA MÜCADELENİN
HALKIN ÖRGÜTLÜ GÜCÜYLE
BÜTÜNLEŞMESİ
ENGELLENEMEYECEKTİRİ**

MÜCADELE BURSA BÜROSU

(*) Gözaltına alınan temsilcimiz ve okurlarımız aynı gece serbest bırakıldılar.

Sivil faşistler, savaş gerginliğinin yaşandığı bugünlerde, yeniden piyasada boy göstermeye başladılar. Savaşla birlikte Özal iktidarının estirdiği şovenizm rüzgarlarını kendilerine yontmak için, üniversite geneline yönelik saldırılara giriştiler. Saldırının polis ve idareyle işbirliği şeklinde gerçekleşmiş olması ve savaş gerginliğinin süreklileştirilmesi bu tür saldırıların önümüzdeki günlerde artacağına işaret ediyor. Devrimci Gençlik bu saldırılar karşısında hazırlıklı olmalı, faşist saldırıları püskürtmek ve caydıracak bir perspektifle hareket etmelidir. Sivil faşistlerin polis ve idare ile işbirliği halinde Gazi Üniversitesi'nde Devrimci Gençliğe yönelik saldırılarına ilişkin AYÖ-DER (Ankara Yüksek Öğrenim Gençliğiyle Dayanışma Derneği) ve TAYAD'ın basın açıklamalarını özetleyerek veriyoruz.

BASIN AÇIKLAMASI

(...)

Ne dün, ne de bugün, eli kanlı faşist saldırılar gelişen öğrenci gençlik mücadelesini yok edemeyecektir.

Biz AYÖ-DER olarak, bu saldırıyı lanetliyor, olayın sorumlularının polis, fakülte idaresi ve faşist saldırırganlar olduğunu kamuoyuna ilan ediyoruz.

AYÖ-DER Geçici Yönetim Kurulu Başkanı Ufuk GÜRBÜZ

BASIN AÇIKLAMASI

6 Eylül Perşembe günü, saat 11.00 civarında, rehberlik çalışması yapan AYÖ-DER'li öğrencilere faşistler tarafından taşlı, sopalı, bıçaklı saldırıda bulunulmuş, hemen ardından, saldırıya uğrayan öğrencilerden Mehmet Yaman gözaltına alınmıştır. Bu sırada yaralanan Burhan Gardeş, Zafer Alparslan ve Nazmi Kalay adlı öğrenciler Gazi Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi Acil Bölümü'ne kaldırılmıştır. Yaralılardan Burhan Gardeş'in durumu ağır olup, tedavi altına alındığı Beyin Cerrahi Bölümü'nde hala baygın durumda yatmaktadır.

Bu saldırıda, Eğitim Fakültesi Sekreteri Ali Gül'ün, Sivas Yurdu kantincileri Suat Başaran ve soyadı öğrenilemeyen Cemal isimli şahsın, Gazi Üniversitesi Beden Eğitimi Bölümü Öğrencisi Cafer Öztürk'ün bilfiil yer aldığı bilinmektedir.

Ayrıca, 5 Eylül Çarşamba günü, rehberlik çalışması yapan öğrencilerin yanına gelen Hikmet Taşdelen adlı siyasi şubede görevli bir sivil polisin, tehditkar bir tavırla, başını sallayarak, öğrencilere "Burada çalışma yapıyorsunuz ha!" dedikten sonra, okul idaresiyle bir görüşme yaparak çıkıp gittiği öğrenilmiştir.

Hemen bir gün sonra, aynı okulda böyle bir saldırının gerçekleşmesi polis-idaresi-sivil faşist işbirliğini bir kez daha açıkça sergilemektedir.

Dün olduğu gibi bugün de, her türden meşru, demokratik taleplerin, çalışmaların karşısına çıkartılan bu işbirliğini ve pervasızca saldırıları kınıyor, kamuoyunu bu işbirliğine karşı duyarlı olmaya, tavır almaya çağırıyoruz. Her zaman olduğu gibi, bu pervasızlıkların takipçisi olacağımızı kamuoyuna duyuruyoruz.

TAYAD Ankara Şube Başkanı Nuran ASKERİ

GEMLİK HALKI GELENEKLERİNE SAHİP ÇIKIYOR

Devrimci Sol Güçlerin mücadele geleneğinde ayrı bir yeri olan Gemlik'te, Körfeze Bakış Gazetesi, 24 Ağustos'da, Grup Yorum konseri düzenledi. Bursa ve çevresinden gelenlerin katılımıyla, 2000 kişinin izlediği konserde coşku ve moral dorukundaydı.

Konsere gelen mesajların okunmasıyla başlayan gecede, polisin video çekimi yapması çeşitli tepkilere yol açtı. Konseri düzenleyenler, polisin sadece sahneyi çekebileceğini, izleyicilerin videoya alınmasına izin vermeyeceklerini, bu tutumun devam etmesi halinde kendilerine tavır alınacağını, görevli olarak herhangi bir olay çıkarmasını istemediklerini ama bu keyfi tutuma karşı da sessiz kalmayacaklarını belirttiler. Uyarılara rağmen, polis izleyicileri çekmeye devam edince, bu kez konser görevlileri olaya fiili olarak müdahale ettiler. Kamera objektifinin kapağının kapatılması, polisle kitle arasında oluşturulan

set ile polisin çekim yapması engellendi. Polis, bunun üzerine, salon görevlilerine sandalyelerle saldırmaya kalktı. Ama kitle, görevli devrimcilerin tavrına sahip çıktı. Hep birlikte haykırılan "Polis Dışarı", "Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Mücadelemiz" sloganları altında polisler salondan dışarı çıkartıldı. Halaylarla ve yine hep bir ağızdan söylenen türküler ve marşlarla konser sonunda atılan "Mahir, Hüseyin, Ulaş, Kurtuluş Kadar Savaş" ve "Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla Gemlik'te 12 Eylül öncesi günler yaşanıyor adeta.

Bir kez daha gördük ki, ancak, kitlelerin çelişkilerini ve ruh halini doğru değerlendiren buna uygun devrimci politikalar üretebilen bir önderlik, kitlelerle bütünleşebilir, onun potansiyelini mücadeleye akıtabilir.

Bir kez daha gördük ki, halkın örgütlü gücüyle bütünleşmiş devrimci mücadele kazanacaktır. ★

MÜCADELE BURSA BÜROSU

Savaş Karşısı Gösteriler Yaygınlaşıyor

Ankara'da, 5 Eylül günü, Devrimci Sol Güçler tarafından, sabahın erken saatlerinde Kızılay, Tandoğan, Beşevler gibi merkezi yerlerde otobüs duraklarına pullamalar yapıldı. Pulların üzerinde "Emperyalist Savaş Politikasının Faturası Halkımıza Çıkarılamaz", "Yeni 12 Eylül'ler, Yeni Emperyalist Savaşlar İstemiyorsak, Haydi Emperyalizmle Savaşa", "12 Eylül'cü Özal'ın Savaş Zamlarına Hayır", "Ulaşım Zamları Geri Alınsın" sloganları yer alıyordu.

Daha önce yapılan kahve konuşmalarında, siyasi iktidarın ABD emperyalizminin jandarmalığına soyunması teşhir edilmişti. Pullamalarla birlikte yapılan tren ve otobüs konuşmalarında, % 100'e yaklaşan zamların nedeni halkımıza anlatıldı.

Emperyalist savaş politikalarının faturasının halkımıza çıkarılmasını engellemek için, her kesimde örgütlü olarak emperyalizm ve onun işbirlikçilerine karşı savaşılıp, zamların geri alınması için mücadele edilmesi gerektiği vurgulandı. ★

MÜCADELE ANKARA BÜROSU

Mustafa IŞIK (1981)

Abdullah GÖZALAN (1981)

Abdullah Gözalan'ın çatışma esnasında, Mustafa Işık'ın ise gözaltına alındıktan sonra işkenceye katledilmesinden, geçtiğimiz günlerde Devrimci Sol tarafından vurulan İl. Şube 1. Kısım 771 Kod'lu polis timinin şefi İbrahim Çağlar'ın sorumlu olduğu o dönem kamuoyuna yansıyan haberler arasındaydı.

Geçtiğimiz günlerde Devrimci Sol örgütü tarafından vurulan Polis İbrahim Çağlar'la ilgili olarak dergimize gönderilen Devrimci Sol/Silahlı Devrimci Birlikler imzalı bildiriyi aşağıda yayınlıyoruz.

DEVRİMCİ SOL SAVAŞÇISI YOLDAŞIMIZ MUSTAFA IŞIK'I 1981 YILINDA İŞKENCEYLE ÖLDÜREN POLİSLERDEN İBRAHİM ÇAĞLAR'I CEZALANDIRDIK. HİÇBİR İŞKENCECİ CEZASIZ KALMAYACAK!

İbrahim Çağlar 12 Eylül'ün işkenceci polislerinden biri olarak, yüzlerce insana yapılan işkencelere bizzat katıldığı gibi, yoldaşımız Mustafa Işık'ın 2. şube şeflerinden Ahmet Ateşli'nin emriyle katledilmesinde doğrudan yer almıştır.

Mustafa Işık 1981 yılında, Ahmet Ateşli'nin yönettiği ve katıldığı bir operasyonla Küçükköy'deki evinden alınarak 2. şubeye getirilmiş, burada yine Ahmet Ateşli'nin verdiği emirle, 2. şube 1. kısmında 771 nolu ekipte görevli işkenceci polisler tarafından yoğun işkenceye tabi tutularak katledilmiştir.

İşkenceciler Mustafa Işık'ın katledilmesini kamuoyuna, 12 Eylül boyunca sık sık yaptıkları gibi, "çatışma sonucunda ölü olarak ele geçirildiği" biçiminde yansıtarak, cinayetlerine "meşru" bir görüntü vermeye çalışmışlardır.

İşkenceci Polis İbrahim Çağlar, yoldaşımızın evinden alınması ve işkenceyle katledilmesinde birinci derecede rol almıştır. Ve bu yüzden de cezalandırılmıştır.

Hiçbir işkenceci cezasız kalmayacaktır.

Hiçbir işkenceci aradan geçen yılların kendini unutturmuş olacağını sanmamalıdır. İşkence suçu işleyenleri asla unutmayacak ve affetmeyeceğiz.

Bu eylem halka ve devrimcilere karşı suç işleyen tüm işkencecilere bir uyarı olmalıdır. İşkenceciler hizmet ettikleri devletin onları koruyamayacağını, işleri bitince bir yana atılacaklarını ve kendi kaderleriyle baş başa kalacaklarını asla unutmamalıdır.

Devletin gücüne güvenerek işkence yapmaya devam edenler, bir gün bunun hesabının sorulacağını bilmelidirler.

Şu anda bir kısım yoldaşımıza işkence yapan polisleri de uyarıyoruz.

Yoldaşlarımıza işkence yapmaya derhal son verin! Aksi halde, yaptıklarınızın hesabı er ya da geç sizden sorulacaktır.

**İŞKENCECİ KATİLLER CEZASIZ KALMADI, KALMAYACAK!
HALKA VE DEVRİMCİLERE KARŞI İŞLENEN SUÇLAR UNUTULMAYACAK!**

Bir süre önce, muhbir-ajan olduğu gerekçesiyle Uşak'ta, Devrimci Sol örgütü tarafından vurulduğu açıklanan Şair Yüksel ile ilgili olarak, dergimize "Devrimci Sol/Güvenlik Örgütü" imzasıyla gönderilen bildiriyi aşağıda yayınlıyoruz.

MUHBİR-AJAN ŞAİR YÜKSEL'İ CEZALANDIRDIK

İzmir ve yöresinde, Nahit Deniz, Nazım Kavak, Yaşar Kankal ile birlikte, faşizm ile işbirliği halinde, muhbir-ajanlık yapan Şair Yüksel'i cezalandırdık. Aynı muhbir-ajan şebekesinin bir unsuru olan Şair Yüksel gözaltına alındı.

Süren sorgulaması sonunda, muhbir-ajanlığı netleşen Şair Yüksel, yargılanmış ve suçlu bulunmuştur.

Faşizm ile işbirliği yaparak, devrimcilere ve halka zarar veren muhbir-ajanların Devrimci Adaletin yargısından kurtulamayacaklarını bir kez daha vurguluyoruz.

Faşizm ile işbirliği yapan muhbir-ajanlara sesleniyoruz: Devrimcilere ve halka verdiğiniz zararlar ve suçlarınız büyümeden Devrimci Adalete teslim olun.

**FAŞİZM İLE İŞBİRLİĞİ YAPAN MUHBİR-AJANLAR
DEVRİMCİ ADALETEN KURTULAMAZ.
MUHBİR-AJANLAR CEZASIZ KALMAYACAK.**

28 Ağustos 1990

Not: Muhbir-ajan Şair Yüksel 28 Ağustos 1990 tarihinde cezalandırıldı. Ölüsü Denizli'nin Bekilli İlçesi'nden Uşak Ulugbey'e giderken Hasköy'ü 3-6 km. geçince yolun solunda bulunuyor.

Bir infaz daha

UŞAK (Günaydın)- Yaşadığı Dev-Sol örgütüne intikam eylemleri Uşak'a da sıçradı. Yüksel yiat (33) isimli eski bir üyesi, elleri ve ayakları bağlandıktan sonra beyni-

ne kurşun sıkılarak öldürüldü. Cesedin bulunduğu yere Dev-Sol inzab bir de pankart bırakıldı.

Yetkililer, öldürülen Yüksel İyiat'ın 12 Eylül öncesinde Uşak'ta ulknen-

lerin düzenlediği bazı eylemlere katıldığı ve bu yüzden tutuklanıp cezaevinde yattığını belirtti. Yüksel İyiat'ın birkaç yıl önce İstanbul'daki bir çekimci mafyası hesabına çalıştığı da bildirildi.

Dev-Sol, polisle işbirliği yaptığı gerekçesiyle ?

FAŞİZMLE İŞBİRLİĞİ YAPAN MUHBİR-AJANI CEZALANDIR

Dev-Sol bir cinayeti üstlendi

İzmir ve çevresindeki domatçılarla, aynı zamanda, okullarda devrimci, Benici ve yurtsever malarını polise ihbar eden, ihbar karşılığı para ve işel güvence sağlayan NAZIM KAVAK, NAHİT ve YAŞAR KANKAL örgütümüzce gözaltına alınmış ve polis hesabına çalışan ihbarcı ajan

Saç Sakal Kesmekle İşkenceci Yüzünüzü Gizleyemezsiniz

24

8.1990 tarihli Hürriyet Gazetesi'nde, eşkal değiştirmeleri için "Siyasi Poliste Sakal Bıyık Operasyonu" başlığıyla verilen haber, doğrudan, halkın adaletinin, işkencecilerin, devrimci-yurtsever katillerinin çevresinde dolaşmaya başlamasının tedirginliğini yansıtıyor.

Halkın adaleti son günlerde işkencecilerin izini sürüyor. Özellikle 12 Eylül'de gemi aza almış, işkence sopası elinden düşmemiş siyasi polisler nasıl tedirgin olmasın ki!

Şimdi 12 Eylül'ün uzman polislerini (işkencecilerini anlayın) çağıracağız. Eh, bir de kılık kıyafet değiştirince, saç sakal kesince tanınmayacaklar ya, daha ne olsun!

Fakat onlar da bunların hiçbirinin onları koruyamayacağını, korkularını bir çırpıda silip atamayacağını çok iyi

biliyorlar. Onları asıl tedirgin eden, halka karşı iledikleri suçların ağırlığı ve bunları unutmayan, unutmayacak olan gözlerin hep üzerlerinde dolaşması. Sakal bıyık kesseler, peruk taksalar, hatta kadın kılıfına girseler, en güzel makyayı yapsalar ne değişir?

Yine de siz tedbiri elden bırakmayın. Sabahlara kadar kendinizi nasıl koruyacağınıza dair toplantılar yapın, uzman polislerin hepsini toplayın, saç sakal kesin, tebdili kıyafet gezin, stres bilezikleri takın, haplar yutun. Ama unutmayın, halkın adaletinin soluğunu, insanlığa karşı suç işlemiş işkenceciler olarak, hep ensenizde hissedeceksiniz!

Suratinizdeki sakalınız ya da bıyığınız işkenceci niteliğinizi gizleyemeyecek. Sizin işkenceciliğiniz gittiğiniz her yerde karşınıza çıkacak, işkenceci damgasından kurtulamayacaksınız. ★

**12 EYLÜL'LERE VE SAVAŞ ZAMLARINA
KARŞI ÇIKALIM**